

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 บริบทเขตเมืองเชียงใหม่

ตอนที่ 2 กรณีศึกษากลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษารายกรณีของผู้ให้ข้อมูลหลัก 10 ราย

3.1 ข้อมูลทั่วไป

3.2 ลักษณะการใช้ยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัย

3.3 ปัจจัยและเงื่อนไขที่มีอิทธิพลต่อการใช้ยาเสพติดของนักศึกษา

มหาวิทยาลัย

บริบทเขตเมืองเชียงใหม่

จังหวัดเชียงใหม่เป็นจังหวัดที่ถูกกำหนดให้เป็นเมืองหลักในภาคเหนือ จึงมีความเจริญเติบโตในทุกด้านอย่างรวดเร็ว แต่ความเจริญส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นศูนย์รวมในเขตเมืองเชียงใหม่เท่านั้น ยังไม่มีการกระจายความเจริญออกไปในชนบทหรือพื้นที่ห่างไกล อย่างไรก็ตามเมื่อดูเฉพาะสภาพสังคมในเขตเมืองเชียงใหม่จะเห็นภาพความเปลี่ยนแปลงมากมายที่เกิดขึ้นในพื้นที่แห่งนี้ เมื่อมองจากลักษณะทางกายภาพ จะมองเห็นสภาพเมืองที่ผสมปนเปกันระหว่างของเก่าและของใหม่ เมืองเชียงใหม่ยังมีถนนหลายสายในตัวเมืองที่เล็กแคบ มีแนวกำแพงเมืองเก่าให้เห็นตามมุมเมือง มีวัดเก่าสวยงามหลายแห่ง แต่ในขณะเดียวกันเมืองเชียงใหม่ก็มีอาคารบ้านเรือนที่ปลูกสร้างแบบตะวันตก มีอาคารร้านค้า ห้างสรรพสินค้า และอาคารสูงแบบสมัยใหม่ รวมถึงสะพานลอย ทางด่วนตัดใหม่ ถนนซูปเปอร์ไฮเวย์ และการก่อสร้างงานต่างๆ ให้เห็นทั่วไปเช่นกัน เมืองเชียงใหม่ปัจจุบัน มีรถรามากมายหลายยี่ห้อบนท้องถนน การจราจรคับคั่ง โดยเฉพาะในช่วงเช้า-เย็น และมีเสียงดังจอบแฉะที่เกิดจากสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่กล่าวมา

วิถีชีวิตของคนในเขตเมืองเชียงใหม่ปัจจุบันจะไม่ต่างจากคนในเมืองใหญ่อื่นๆเท่าใดนัก ผู้คนในเมืองเชียงใหม่จะมีลักษณะรีบเร่งมากขึ้น แข่งขันมากขึ้น เอาใจใส่คนอื่นน้อยลง เวลาของคนส่วนใหญ่หมดไปกับการทำงาน การหารายได้ การเรียนหนังสือในสถาบันการศึกษาต่างๆ และใช้เวลาพักผ่อนหย่อนใจตามแหล่งบันเทิงที่มีอยู่ทั่วไปในเมือง ลักษณะวิถีชีวิตแบบสมัยก่อนที่อยู่กันอย่างเรียบง่าย ไม่รีบเร่ง มีการช่วยเหลือในหมู่เครือญาติและเพื่อนบ้าน มีความสนิทสนมกันในชุมชนจะหายไปจากสังคมในเขตเมืองเชียงใหม่

อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ก็ได้ทำให้เมืองเชียงใหม่ปัจจุบันเป็นศูนย์กลางความเจริญด้านต่างๆ ของภาคเหนือแทบทุกด้าน ซึ่งสามารถจำแนกให้เห็นได้ ดังนี้

ศูนย์กลางการศึกษา

จังหวัดเชียงใหม่มีสถานศึกษาในทุกระดับชั้น ตั้งแต่อนุบาล ถึง อุดมศึกษา ทั้งของภาครัฐและเอกชน เป็นจำนวนทั้งสิ้นถึง 2,728 แห่ง มีนักเรียนนักศึกษา 459,672 คน (สำนักงานจังหวัดเชียงใหม่, 2542) ในเขตเมืองเชียงใหม่จะมีสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับมากมาย โดยเฉพาะสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นแหล่งการศึกษาที่ประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดในภาคเหนือให้ความเชื่อถือในการส่งบุตรหลานมาเล่าเรียน เพราะเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกในสภามหาภาค ที่ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี 2507 มหาวิทยาลัยพายัพ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งแรก มหาวิทยาลัยแม่โจ้ รวมถึงสถาบันอื่นๆ ในระดับเดียวกันอีกหลายแห่ง

ศูนย์กลางการค้าขาย

เมืองเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางการค้าขายทั้งปลีกและส่งของภาคเหนือตอนบน มีแหล่งการค้ามากมายหลายแห่ง และหลายแบบ ที่สามารถให้บริการในเรื่องการซื้อขาย แลกเปลี่ยนสินค้า รับ-ส่งสินค้าได้อย่างสะดวกรวดเร็ว เฉพาะในตัวเมืองเชียงใหม่จะมีตลาดสดหลายแห่ง เช่น ตลาดวโรรส ตลาดสมเพ็ชร ตลาดสันป่าข่อย ตลาดประตูช้างเผือก ตลาดต้นพยอม ตลาดเมืองใหม่ ฯลฯ ตลอดจนแหล่งค้าขายกลางคืน เช่น ไนท์พลาซ่า นอกจากนี้เมืองเชียงใหม่ยังมีห้างสรรพสินค้าใหญ่อยู่ทุกมุมเมือง เช่น กาดสวนแก้ว โรบินสัน-เซนทรัล แมคโคร โอชอง คาร์ฟู โลดัส ริมบิงซูปเปอร์สโตร์ รวมถึงร้านที่มีบริการตลอด 24 ชั่วโมง เช่น เซเว่นอีเลฟเว่น ซึ่งทำให้เมืองเชียงใหม่เป็นแหล่งการค้าสำหรับประชาชนทั้งในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดใกล้เคียงอื่น

ศูนย์กลางการแพทย์

เมืองเชียงใหม่จะมีบริการทางการแพทย์ที่สมบูรณ์แบบทุกด้าน มีตั้งแต่ศูนย์สาธารณสุขโรงพยาบาลทั่วไปทั้งของภาครัฐและเอกชน คณะแพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัย ที่มีบริการด้านการแพทย์อย่างครบถ้วนทุกด้าน นอกจากนี้ ยังมีคลินิกเอกชน และศูนย์บริการสุขภาพและความงาม ศูนย์เอกซเรย์คอมพิวเตอร์ ฯลฯ ซึ่งทำให้เมืองเชียงใหม่ได้ชื่อว่ามีแหล่งบริการทางด้านสาธารณสุขที่น่าเชื่อถือ ใ้วางใจ และเป็นທີ່ที่ประชาชนทั้งในจังหวัดเชียงใหม่และในภาคเหนือตอนบนเลือกที่จะมาใช้บริการเป็นอันดับต้น

ศูนย์กลางการท่องเที่ยวและการบริการ

เมืองเชียงใหม่จะขึ้นชื่อในเรื่องของการมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงาม และน่าสนใจมากมายหลายแห่ง มีการจัดบริการท่องเที่ยว ที่พัก อาหาร การเดินทางไว้บริการมากมายหลายแบบหลายราคา ที่สามารถเลือกได้ตามความพอใจ นอกจากนี้ ในเขตเมืองเชียงใหม่จะเป็นแหล่งรวมของสถานบันเทิงในทุกรูปแบบ เช่น ร้านอาหารกึ่งผับ ผับ บาร์ ดิสโก้เธค คาราโอเกะ เลอจี้ รวมถึงมีโรงภาพยนตร์ โรงละคร สถานที่เล่น และออกกำลังกาย ซึ่งทำให้เชียงใหม่เป็นแหล่งของความบันเทิงที่น่าสนใจที่สุดของภาคเหนือ เป็นแหล่งรวมที่คนทุกชั้นทุกระดับสนใจที่จะมาท่องเที่ยว พักผ่อนหย่อนใจ และสนุกสนานบันเทิง ซึ่งความคึกคัก รุ่งววย มีผู้คนมากมายทั่วไปล้วนเป็นแรงดึงดูดผู้คนจากหลายแห่งหลายที่ให้มารวมตัวกันที่เมืองนี้

ศูนย์กลางการเงินและการธนาคาร

เมืองเชียงใหม่เป็นศูนย์รวมของสถาบันการเงินหลายแห่ง ไม่ว่าจะเป็น ธนาคารพาณิชย์ เช่น ธนาคารไทยพาณิชย์ ธนาคารกสิกรไทย ธนาคารกรุงไทย ธนาคารกรุงเทพ ธนาคารกรุงศรีอยุธยา ธนาคารออมสิน รวมทั้ง บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ บริษัทประกัน สถานธนาฑูบาล แหล่งรับแลกเปลี่ยนเงินตรา ฯลฯ ซึ่งมีอยู่ทั่วไปในเขตเมือง สามารถบริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง

รวดเร็ว และสะดวก นอกจากนั้น ยังมีบริการด้านการเงิน ไม่ว่าจะเป็นการฝาก การถอน การโอน การสอบถามยอดบัญชี และข้อมูลด้านการเงินต่างๆผ่านทางระบบตู้อัตโนมัติของสถาบันการเงิน รวมทั้งการให้บริการผ่านระบบคอมพิวเตอร์ออนไลน์ ซึ่งสร้างความสะดวกมากยิ่งขึ้น เนื่องจากมีความพร้อม และเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า จึงทำให้เมืองเชียงใหม่กลายเป็นศูนย์กลางในการติดต่อในเรื่องธุรกิจการเงินที่สำคัญของภาคเหนือ

ศูนย์กลางศิลปวัฒนธรรมล้านนา

เมืองเชียงใหม่เป็นแหล่งรวมของวัฒนธรรมประเพณีที่น่าสนใจหลายอย่างในภาคเหนือ และเนื่องจากได้รับการสนับสนุนทั้งจากหน่วยงานราชการและเอกชนให้เชียงใหม่เป็นแหล่งของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่สำคัญ เมืองเชียงใหม่จึงมีการจัดงานประเพณีต่างๆ ที่น่าสนใจตลอดทั้งปีที่สามารถสร้างความสนใจ และดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้มาที่เชียงใหม่อย่างสม่ำเสมอ เช่น งานประเพณีสงกรานต์ งานบูชาอินทิล งานสืบชะตาเมือง งานประเพณียี่เป็ง งานไม้ดอกไม้ประดับ ฯลฯ ซึ่งทำให้เมืองเชียงใหม่เป็นสถานที่ที่น่าสนใจ และแหล่งรวมของผู้คนจากหลายที่หลายแห่งที่มาเยือน.

ดังนั้น จะมองเห็นว่า บริบทโดยรวมของเมืองเชียงใหม่เป็นทั้งแหล่งรวมของวัฒนธรรม ประเพณีเก่าแก่ และเป็นแหล่งรวมของความเจริญและความทันสมัยด้วยในเวลาเดียวกัน คนที่อาศัยอยู่ในเมืองเชียงใหม่จึงอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีความแตกต่าง มีความหลากหลาย และมีความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา สังคมเมืองเชียงใหม่ปัจจุบันจึงเป็นสังคมใหญ่ที่เต็มไปด้วยความซับซ้อน วุ่นวาย การมองภาพของเมืองเชียงใหม่จึงต้องมองทุกอย่างที่ประกอบขึ้นมาเป็นเมือง เพื่อให้เห็นภาพและเข้าใจความเป็นเมืองเชียงใหม่ได้ตามความเป็นจริง.

กรณีศึกษากลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษานักศึกษาผู้ใช้ยาเสพติดแบบเจาะลึก จำนวน 10 ราย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

รายชื่อ 1 ชื่อ นิก (นามสมมติ) เพศ ชาย อายุ 21 ปี มหาวิทยาลัยของรัฐ ปี 4

นิกเป็นลูกคนที่ 2 ในจำนวนพี่น้อง 3 คน มีพี่สาว 1 คน น้องสาว 1 คน บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ การไฟฟ้าฝ่ายผลิต มารดา รักราชการในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ครอบครัวของนิกมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร นับถือศาสนาพุทธ และฐานะครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง นิกเล่าว่า พ่อทำงานในระดับหัวหน้าแผนก ซึ่งเขาจำตำแหน่งไม่ได้เพราะไม่ได้สนใจ ส่วนแม่ทำงานอยู่ฝ่ายการเงินของมหาวิทยาลัย และทำงานรับจ้างเป็นผู้ตรวจสอบบัญชีให้แก่บริษัทต่างๆ ด้วย พี่สาวเรียนจบสาขาบัญชี และทำงานที่เดียวกับพ่อ ส่วนน้องสาวกำลังเรียนอยู่ชั้น ม.6

นิกบอกว่าเขาสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ เพราะแม่จะเป็นคนดูแลเรื่องต่างๆ ของสมาชิกในบ้าน แม่ขี้บ่นเป็นบางครั้ง แต่ก็เอาใจใส่ทุกคนดี ส่วนพ่อเป็นคนเฉยๆ ขรึม เจ้าระเบียบ และรักพี่สาวมาก อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ในครอบครัวก็ดี ไม่มีปัญหา เพียงแต่ทุกคนจะมีงานทำ วุ่นวายไม่ค่อยมีโอกาสไปไหนด้วยกัน การพูดคุยก็มีตามปกติทั่วไป พี่สาวกับน้องสาวจะสนิทกันมากกว่าเพราะทั้งสองคนเป็นผู้หญิงเหมือนกัน นอนห้องเดียวกันมาตลอด พี่จะมาแยกห้องเมื่อ 3 ปีที่ผ่านมาตอนต่อเติมบ้านใหม่ ส่วนนิกมีห้องส่วนตัวอยู่แล้วเพราะเป็นผู้ชาย การเลี้ยงดูของครอบครัวมีกฎระเบียบพอสมควร โดยเฉพาะเรื่องการเรียนรู้และการสอบจะให้ความสำคัญอย่างมาก ลูกทุกคนจึงค่อนข้างตั้งใจเรียน นิกบอกว่าพี่สาวเรียนเก่งที่สุดในบ้าน ได้เกียรติยศอันดับหนึ่ง และตอนนี้กำลังอยู่ระหว่างขอทุนที่ทำงานไปศึกษาต่อต่างประเทศ ส่วนนิกกับน้องสาวก็เรียนดีพอควร ได้เกรดเฉลี่ย ระดับ 3 ขึ้นไปทุกครั้ง บ้านนิกมีอยู่ด้วยกัน 5 คนเท่านั้น ไม่มีคนทำงานบ้านหรือญาติพี่น้องอื่นอาศัยอยู่ด้วย

บ้านของนิกเป็นตึกสองชั้นในเนื้อที่ประมาณ 100 ตารางวา อยู่ในซอยของถนนติวานนท์ นนทบุรี เป็นซอยลึกประมาณ 500 เมตร จากถนนใหญ่ การเดินทางจากบ้านไปโรงเรียน หรือที่ทำงานของสมาชิกในบ้านสะดวกพอสมควร สมัยที่ยังเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ นิกกับพี่สาวจะติดรถพ่อไปลงที่ปากซอย แล้วต่อรถเมล์ไปโรงเรียน ส่วนน้องสาวแม่จะเป็นคนไปส่งที่โรงเรียนเพราะเป็นทางผ่านไปทำงาน หากลับน้องสาวจะไปหาแม่ที่ทำงาน ส่วนนิกกับพี่สาวจะเดินจากปากซอยกลับบ้าน ถนนในซอยมีบ้านคนอยู่เป็นระยะ เงียบสงบ แต่ไม่เปลี่ยวหรือน่ากลัว หากกลับ

บ้านไม่เกิน 3 ทุ่มก็ยังมีแสงไฟสว่าง จึงไม่เป็นปัญหาอย่างใด เพื่อนบ้านแถวนั้นจะต่างคนต่างอยู่ อาจเคยเห็นหน้ากันบ้าง ทักทายกันบางครั้ง แต่ก็ไม่สนิทสนมกันมาก บ้านบริเวณนั้นส่วนใหญ่ เป็นบ้านของคนชั้นกลาง มีรั้วรอบขอบชิดเรียบร้อยดี ไม่มีปัญหาเรื่องนักเลงอันธพาล หรือวัยรุ่น ชองสุ่ม อาจมีเรื่องลักขโมยข้าวของบ้างนานๆครั้ง ซึ่งเจ้าของบ้านต้องระวังตัวเอง

เพื่อนสมัยนักเรียนของนิกเป็นเพื่อนที่เรียนในโรงเรียนเดียวกัน และเรียนด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นประถม โรงเรียนของนิกเป็นโรงเรียนสหศึกษาที่มีชื่อเสียงของกรุงเทพฯ นิกมีเพื่อนทั้งผู้หญิง และผู้ชาย แต่เพื่อนที่อยู่กลุ่มเดียวกันเป็นผู้ชายทั้งหมด เพื่อนที่โรงเรียนมีฐานะใกล้เคียงกัน อาจมีบางคนที่มีฐานะดีกว่าคนอื่น แต่ที่จนมากๆไม่มี เพื่อนที่โรงเรียนเป็นเด็กดี เมื่อว่างเว้นจากการเรียน ส่วนมากก็จะชวนกันไปเที่ยวตามศูนย์การค้า ดูหนัง เล่นดนตรี เล่นกีฬา หรือไปเที่ยวต่างจังหวัดในบางโอกาส เช่น หัวหิน พัทยา ชะอำ เพื่อนบางคนไปเที่ยวต่างประเทศเวลาปิดเทอม แต่ครอบครัวของนิกไม่สามารถส่งลูกไปได้ขนาดนั้น นิกได้รับอนุญาตจากทางบ้านให้เที่ยวกลางคืนครั้งแรกตอนอยู่ ม.6 ซึ่งนิกก็ไปเที่ยวบ้างเป็นครั้งคราว ส่วนมากจะเป็นวาระพิเศษ เช่น วันเกิด เพื่อน ฉลองปิดเทอม หรือเวลามีงานเทศกาล เช่น งานปีใหม่ วันวาเลนไทน์ โดยจะเป็นการไปต่อ หลังจากจกอาหารมื้อเย็น ลักษณะการเที่ยวจะมีการดื่มเหล้า-เบียร์บ้าง แต่ไม่มีใครสูบบุหรี่ การใช้จ่ายเสพติดก็ไม่มี นิกบอกว่า "...สมัยเป็นนักเรียนเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของผม ผมเป็นคนดี มากเลยนะตอนนั้น" กลุ่มเพื่อนสนิทของนิกจะมีอยู่ 7 คน และทุกคนมีความหวังที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้

หลังจากสอบเอนทรานซ์ เพื่อนในกลุ่ม 4 คนได้เรียนที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ 2 คนไปเรียนต่อต่างประเทศ มีนิกคนเดียวที่ได้ออกต่างจังหวัด ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่นิกต้องออกจากบ้าน ไปอยู่คนเดียวในต่างถิ่น ครอบครัวของนิกไม่มีญาติพี่น้องที่เชียงใหม่ แต่ทุกคนเห็นว่าเชียงใหม่เป็นเมืองใหญ่ การเดินทางสะดวกสบาย และมีสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นเหมือนที่กรุงเทพฯ การมาอยู่เชียงใหม่ของนิกจึงไม่เป็นเรื่องน่าห่วงสำหรับครอบครัว นิกได้รับจัดสรรให้อยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัย มีเพื่อนร่วมห้อง 1 คนมาจากนครสวรรค์ นิกบอกว่าการมาอยู่ที่เชียงใหม่ทำให้โลกกว้างขึ้น นิกได้รู้จักเพื่อนใหม่นอกเหนือจากเพื่อนร่วมโรงเรียนที่เคยคบกันแต่เด็ก นิกได้เพื่อนร่วมห้องเป็นเพื่อนสนิทคนใหม่ ได้เพื่อนร่วมหอพักอีกหลายคน นอกจากนั้นก็ยังมีเพื่อนในคณะและรุ่นที่ นิกไม่มีปัญหาเรื่องการปรับตัวมากนัก เขาเล่าว่าชีวิตมีอิสระมากขึ้น ได้ทำอะไรด้วยตนเอง ตัดสินใจเอง เพียงแต่ต้องดูแลตัวเองเรื่องการกิน การอยู่ และจัดสรรค่าใช้จ่ายให้ดีขึ้น นิกได้รับค่าให้จ่ายส่วนตัวจากทางบ้านเดือนละห้าพันบาท ซึ่งทำให้อยู่ได้อย่างสบาย นิกค่อนข้างพอใจกับชีวิตนักศึกษาที่เชียงใหม่

ชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัยปี 1 จะมีกิจกรรมค่อนข้างมาก เช่น การรับน้องใหม่ของ มหาวิทยาลัย การรับน้องคณะฯ การรับน้องหอพัก การซ้อมเชียร์ กีฬาเฟรชชี ฯลฯ ทำให้ไม่ได้เอาใจใส่การเรียนเท่าที่ควร นิกใช้คำพูดว่า "...มันสนุกมาก มีเรื่องให้ทำทั้งหมด ได้เพื่อนเยอะไปหมด หญิงก็เยอะ สนิทสนมไปเลย..." ในภาคเรียนที่ 1 ของปีการศึกษานั้นนิกจึงทำคะแนนเฉลี่ยได้เพียง 1.75 ซึ่งนิกบอกว่าค่อนข้างช็อกกับผลการเรียน เพราะถึงแม้จะรู้ว่าไม่ขยันเท่าที่ควร และทำข้อสอบได้ไม่ดีนัก แต่ก็คิดว่าจะได้เกรดเฉลี่ยต่ำขนาดนั้น และที่สำคัญ คือ นิกกลัวการรายงานผลการเรียนไปที่บ้านมาก เพราะนั่นคือเรื่องใหญ่ นิกต้องมีคำอธิบายว่าทำไมจึงเรียนแย่งมากขนาดนั้น การเรียนได้ไม่ดีจะทำให้ทางบ้านไม่ไว้ใจให้อยู่ไกลบ้าน นิกอาจจะต้องลาออกจากมหาวิทยาลัย และกลับไปหาที่เรียนใหม่ในกรุงเทพฯ นิกบอกว่าไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากกลับบ้าน เพียงแต่เขาเริ่มจะพอใจกับสถานที่เรียน สภาพแวดล้อม และเพื่อนใหม่ นิกจึงไม่อยากเปลี่ยนแปลงในตอนนั้น นิกเล่าว่าเขากังวลใจกับการเรียนมากพอสมควร แต่ได้บอกไปทางบ้านว่าเขา กำลังอยู่ในระหว่างการปรับตัว และจะทำให้ดีขึ้นในภาคเรียนต่อไป

ในภาคเรียนที่ 2 ก็ยังมีกิจกรรมต่างๆ มากเหมือนเดิม มีกีฬา มหาวิทยาลัย และเทศกาลต่างๆ ที่น่าสนใจ ตอนนั้นนิกมีความสนิทสนมกับเพื่อนใหม่มากแล้ว จนสามารถรวมตัวกันไปเที่ยวเป็นกลุ่มได้ โดยเฉพาะคณะที่นิกเรียนนั้นมีผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ทำให้รวมตัวกันได้สนิทสนมมาก นิกบอกว่านอกจากการทำกิจกรรมแล้ว ก็มีการชวนกันเที่ยวกลางคืนบ้าง โดยรวมกลุ่มกัน 6-7 คน ไป เทรค หรือ ผับ แถวๆ ริมแม่น้ำปิง บางทีก็ไปผับแถวถนนห้วยแก้ว "...ไปกินเหล้า ฟังเพลง แล้วก็นั่งดูสาวๆ แต่งตัว ไม่มีอะไรมากหรอกพี่ แค่อสังสรรค์กันเท่านั้น ถ้าอยู่ที่หอก็สูมหิวเล่นไฟ เลยต้องออกไปหายใจข้างนอกบ้าง" การเที่ยวกลางคืนมักจะเป็นคืนวันศุกร์กับคืนวันเสาร์ นิกบอกว่าตอนนั้นจะเที่ยวแทบทุกสัปดาห์ การเที่ยวเป็นกลุ่มจะใช้วิธีแชร์ค่าใช้จ่าย โดยมีเพื่อนที่เป็นเด็กเชียงใหม่เอารถที่บ้านมารับพวกเพื่อนที่อยู่หอ ส่วนวันอาทิตย์จะนอนตื่นสายเพื่อเอาแรงไว้เรียนหนังสือ ผลการเรียนในภาคเรียนที่ 2 ของนิกจึงไม่ดีขึ้นเท่าที่ควร เขาสอบได้เกรด 2.00 นิกกังวลใจเรื่องเรียนมากขึ้น เขาเคยบ่นกับเพื่อนร่วมห้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งเพื่อนคนนั้นได้บอกให้นิกเที่ยวให้น้อยลง เพราะปี 2 จะต้องเรียนหนักมากขึ้น นิกบอกว่าเพื่อนร่วมห้องนับเป็นเพื่อนที่สนิทมากคนหนึ่ง เขาเป็นคนขยันเรียน ทำกิจกรรมไม่มากเท่า นิก แต่เขาไม่อยู่ในกลุ่มที่นิกไปเที่ยวด้วย นิกบอกว่าเขาไม่มีโอกาสปรึกษาเพื่อนร่วมห้องบ่อยนัก ทั้งนี้เนื่องจากเวลาว่างไม่ตรงกัน และแต่ละคนก็มีกิจกรรมของตัวเองที่คณะฯ นอกจากนั้น นิกก็ไปเที่ยวบ่อย พอกลับหอเพื่อนก็นอนแล้ว

ถึงแม้จะมีปัญหาเรื่องการเรียน นิกบอกว่าเขาไม่เคยคิดที่จะปรึกษาอาจารย์ เนื่องจากไม่สนิทกับอาจารย์คนไหนเลย แม้แต่อาจารย์ที่ปรึกษาก็จะพบเฉพาะตอนที่เอาใบลงทะเบียนไป

ให้เขินต์เท่านั้น นึกคิดว่าการปรึกษาอาจารย์คงไม่ได้ประโยชน์อะไรมาก อาจารย์คงไม่มีเวลาสำหรับนักศึกษาทุกคน บางทีหน้าก็จำไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะนักศึกษามีมาก การเรียนก็ต้องย้ายห้องตลอดเวลา เปลี่ยนวิชา เปลี่ยนอาจารย์ ไม่มีโอกาสสนิทสนมกับอาจารย์เหมือนการเรียนในโรงเรียน เมื่อถูกถามว่าทำไมคะแนนได้ไม่ดีขึ้น เป็นเพราะไม่เข้าใจเรื่องที่เรียน หรือมีสาเหตุอย่างอื่น นึกหัวเราะและบอกว่า เป็นเพราะไม่ตั้งใจเรียนมากกว่า ทำกิจกรรมมาก เทียวมาก เขาเลยหมดแรงช่วงนอนและขี้เกียจทำการบ้าน พอทิ้งไปนานๆก็ติดตามเพื่อนไม่ทัน งานที่อาจารย์สั่งให้ทำก็ส่งทันบ้าง ส่งไม่ทันบ้าง ทำให้ถูกตัดคะแนนไปหลายครั้ง ผลก็เลยออกมาอย่างที่ทราบ

นึกเริ่มทดลองใช้ยาบัวตอนลงเรียนภาคฤดูร้อนในปี 1 นึกต้องลงเรียนซ้ำในกระบวนวิชาหนึ่งที่ทำคะแนนได้ไม่ดี โดยนึกตั้งใจว่าในภาคเรียนนั้นต้องทำเกรดให้สูง จะได้ช่วยดึงเกรดเฉลี่ยในเทอมก่อนๆให้ดีขึ้น คนที่แนะนำให้ใช้ยาบัว คือ เพื่อนในกลุ่มที่เที่ยวดูด้วยกัน เขาบอกว่าให้ใช้เม็ดเดียวตอนกลางคืน จะช่วยให้ตาสว่าง และจำแม่น ดึกว่าตีหมาแพ่ และถ้ารู้จักควบคุมการใช้ไม่ให้มากเกินไปกว่านี้ ก็ไม่มีทางติดได้ เพื่อนที่แนะนำบอกว่าตัวเองก็ใช้ตั้งแต่เรียนมัธยม โดยเฉพาะตอนสอบเอนทรานซ์สามารถช่วยได้มากในการอ่านหนังสือ เป็นการลงทุนที่คุ้ม นอกจากนั้นเขาก็ไม่ได้ติดยาบัวอย่างที่นึกเห็น ตอนไปเที่ยวกลางคืนด้วยกันเขาก็ไม่เคยใช้ยาบัวสักครั้งเดียว "...เราใช้เมื่อจำเป็นเท่านั้น..." นึกยอมรับว่าเขาค่อนข้างคล้อยตาม เพราะเพื่อนคนนี้ไม่ได้ใช้ยาบัวตอนไปเที่ยวดูด้วยกันจริงๆ และเขาก็ดูมีสุขภาพแข็งแรง รวมทั้งเรียนหนังสืออยู่ในระดับดีพอควร เพื่อนคนนั้นบอกนึกเพียงครั้งเดียวแล้วก็ไม่ได้พูดกันเรื่องนี้อีก แต่นึกกลับรู้สึกสนใจขึ้นมา เขาบอกว่าใช้เวลาตัดสินใจ 2-3 วัน โดยคิดว่าจะลองใช้ดูสัก 1 เม็ดว่ามีผลอย่างไร ถ้าเกิดอาการไม่สบายเขาก็จะเลิก นึกบอกว่าต้องการลองเพื่อรู้เท่านั้น เมื่อนึกบอกว่าอยากลอง เพื่อนที่แนะนำก็เอายาบัวมาให้ 1 เม็ด และบอกว่าให้ลองใช้ดู ครั้งนี้ไม่ต้องจ่ายเงิน ถ้าไม่ชอบก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าเกิดอยากได้ไว้ใช้คราวต่อไปให้ติดต่อที่เขาได้ เขาจะไปซื้อให้ ราคาเม็ดละ 80 บาท นึกบอกว่ายาบัวที่ได้มาเป็นเม็ดเล็กๆสีส้ม มีตัวอักษร WY บนเม็ดยา นึกใช้ยาบัวโดยวิธีกลืนแล้วดื่มน้ำตาม เหมือนกินยาเม็ดทั่วไป นึกลองใช้ยาบัวเม็ดแรกในวันที่ตั้งใจว่าจะนอนดึกเพื่อทำงานส่งอาจารย์ นึกบอกว่าเขาลองใช้ยาบัวด้วยตนเอง ไม่ได้บอกใครเลยแม้แต่เพื่อนร่วมห้อง สำหรับการใช้น้ำยาเม็ดแรกนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นคือ ไม่ง่วง และไม่ได้นอนจนถึงเช้า อาการอย่างอื่น คือ ปากแห้ง ไม่อยากกินอะไร นึกบอกว่าเป็นความรู้สึกเหมือนเรากินยาแก้ปวดไปสักเม็ดหนึ่ง ไม่มีผลต่อร่างกายมากมาย หลังจากทดลองยาบัวเม็ดแรกนึกได้ทิ้งระยะเวลาไป 2-3 สัปดาห์ เพื่อดูว่าตัวเขามีอาการอยาก หรือรู้สึกติดใจในยาบัวหรือไม่ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นึกยังคงอยู่ได้อย่างปกติสุข

นิกจึงเกิดความเชื่อมั่นว่าเขาสามารถควบคุมตนเองได้ และคิดว่าจะใช้ยาบ้านานๆ ครั้ง ในกรณีที่ ต้องอยู่ดึกเพื่อทำงาน หรือ ท่องหนังสือสอบเท่านั้น

นิกบอกผลการใช้ยาบ้าให้เพื่อนที่แนะนำรู้ ซึ่งเพื่อนคนนั้นก็เพียงแต่รับทราบ แต่ไม่ได้ แสดงที่ท่าว่าจะสนับสนุนให้ใช้ต่อ หรือ ต้องการขายยาบ้าให้แต่อย่างใด นิกบอกว่า เขาก็ทำท่า เฉยๆ เหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดา เมื่อนิกถามว่ามีเพื่อนคนอื่นในกลุ่มใช้ยาบ้าบ้างหรือไม่ เพื่อน คนนั้นก็บอกว่ามีอยู่ 2-3 คนที่ใช้ แต่ไม่บ่อยมาก โดยเป็นกรณีคล้ายๆ กับนิก คือ "ใช้เมื่อจำเป็นเท่า นั้น" นิกบอกว่าการที่ได้รู้ว่ามีคนทำเหมือนเรา ทำให้รู้สึกว่ามีเพื่อนร่วมสถานการณ์ และการ กระทำแบบนั้นก็ไม่เสียหายเท่าใดนัก เพราะใครๆ เขาก็ทำกัน นิกบอกกับเพื่อนคนนั้นว่าอยากจะ ได้ยาบ้าเก็บไว้สัก 10 เม็ด เพื่อเอาไว้ใช้ในบางคืนที่ต้องทำงานดึกและอ่านหนังสือสอบ ซึ่งเพื่อนก็ ไปจัดการหามาให้ นิกบอกว่าการจ่ายเงินเพื่อซื้อยาบ้าจำนวนนี้ไม่ได้ทำให้เขาเดือดร้อน เพราะ เขามีเงินพอที่จะจ่ายได้ การใช้ยาบ้าของนิกไม่ได้เป็นการใช้ประจำ นิกจะใช้ 2-3 สัปดาห์/ครั้ง หรือ บางทีก็เลยไปเป็นเดือน ตอนปิดเทอมภาคฤดูร้อนนิกกลับบ้านที่กรุงเทพฯ ซึ่งช่วงนั้นไม่ได้ใช้ ยาบ้าเลย

นิกใช้ยาบ้าบ่อยขึ้นตอนเรียนในชั้นปีที่ 2 และใช้ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้เนื่องจาก ลักษณะการเรียนที่เริ่มมีวิชาของสาขามากขึ้น เรียนหนักทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ นิกบอกว่าเขาใช้ยา บ้าเฉพาะเรื่องเรียนเท่านั้น เวลาไปเที่ยวกลางคืนไม่เคยใช้เลย และเขาค่อนข้างจะเที่ยวน้อยลง ด้วยซ้ำในช่วงที่เรียนปี 3 และ 4 เพราะมีงานต้องทำส่งมาก นิกใช้ยาบ้าถี่ขึ้นประมาณ 3-4 ครั้ง/ สัปดาห์ โดยใช้ครั้งละ 1 เม็ดเท่าเดิม พักหลังมักจะใช้กับเพื่อนตอนทำงานกลุ่มด้วยกัน กินกัน คนละเม็ดก็ทำให้ทำงานได้เรื่อยๆ ไม่ล้า สามารถทำงานกันได้อย่างสนุกสนานทั้งคืน แต่ในวันต่อ มามักจะหมดแรง เพลีย และง่วงมาก ต้องนอนชดใช้ จนบางที่ต้องโดดเรียนเพราะลุกไม่ไหว เพื่อนร่วมห้องของนิกยังเป็นคนเดิม เขาไม่พอใจนักที่นิกใช้ยาบ้า เคยเตือนในตอนแรกๆ แล้วก็เลิก ใส่ใจ เขาบอกว่าเรื่องของใครของมัน นิกโตแล้วก็ควรจะรู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำ นิกบอกว่าเป็น เรื่องของความเห็นไม่ตรงกันก็เลยทำให้เกิดความขัดแย้งกันเล็กน้อย ทุกคนก็มีเหตุผลของตัวเอง ความจำเป็นและสถานการณ์ของแต่ละคนก็ไม่เหมือนกันด้วย แต่นิกไม่ได้โกรธเพื่อน และเพื่อนก็ ไม่ได้โกรธนิก เมื่อถูกถามว่าการใช้ยาบ้าช่วยในเรื่องการเรียนและการทำงานได้ผลเพียงใด นิก บอกว่าการใช้ยาบ้าไม่ใช่จะทำให้เกรดเฉลี่ยดีขึ้นอย่างมาก เพียงแต่มันช่วยให้มีอาการที่ดีที่จะ ทำงาน อย่างน้อยก็ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จได้ แต่นิกก็ยอมรับว่าความตั้งใจเรียนจะลด ลง โดดเรียนบ่อยมากขึ้นเพราะอยากนอน นิกรักษามาผลการเรียนไว้ได้ในระดับประมาณ 2.4-2.5 ในเรื่องค่าใช้จ่ายส่วนตัว นิกบอกว่าในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา ใช้เงินในการซื้อยาบ้าเป็นเลขหลักพัน

โดยจะซื้อยาบ้าที่ละ 1 คอก (200 เม็ด) ลงขันกับเพื่อน 5-6 คน เพราะการซื้อทีละคอกจะได้ราคา ลดพิเศษ อย่างไรก็ตามนิกบอกว่าถ้าเรียนจบก็จะเลิกใช้ยาบ้า เพราะอย่างไรสังคมก็ไม่ยอมรับคนที่ใช้ยาบ้า แต่นิกยังมีความจำเป็นก็เลยใช้อยู่

เมื่อถามถึงครอบครัว นิกบอกว่านี่เป็นเรื่องระดับคอขาดบาดตาย ทางบ้านจะรู้ไม่ได้ เป็นอันขาด จะเป็นเรื่องใหญ่มาก พ่อจะผิดหวังที่สุดและแม่ก็จะเสียใจมาก เพราะทั้งคู่คงยอมรับไม่ได้ว่าลูกคนใดคนหนึ่งจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับกาการใช้ยาบ้า "...พ่อกับแม่เป็นคนที่อยู่ในครอบครัวและมีระเบียบ เขาเชื่อมั่นว่าเลี้ยงลูกให้อยู่ในกฎระเบียบที่เหมาะสมที่ควร ผมไม่ต้องการให้เขารู้เรื่องนี้ ถ้าเรียนจบผมก็เลิกใช้แล้วละ"

นิกเรียนรู้ว่าส่วนประกอบของยาบ้า คือ แอมเฟตามีน ซึ่งเป็นยากระตุ้นประสาท แต่ถ้าถามถึงรายละเอียดว่าส่งผลต่อร่างกายหรือจิตใจอย่างไรบ้างนั้น เขาไม่รู้ละเอียด เพียงแต่เคยอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ และดูโทรทัศน์เกี่ยวกับพวกที่ติดยาบ้าแล้วมีอาการคลุ้มคลั่ง ทำร้ายคน ซึ่งนิกให้ความเห็นว่าคนพวกนั้นใช้ยาบ้ามากเกินไปจนควบคุมตัวเองไม่ได้ นิกคิดว่าคนพวกนั้นไม่มีความรู้และใช้ยาบ้าอย่างขาดสติ เพราะถ้ารู้จักใช้ยาบ้าก็มีประโยชน์พอสมควร "...เหมือนการกินยาทั่วไปนั่นแหละ กินมากไปก็มีผลร้ายถ้ากินพอดีก็มีประโยชน์ จริงไหม.." ส่วนในแง่ของกฎหมาย นิกรู้ว่าการใช้ยาบ้ามีความผิด ซึ่งรวมถึงกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยด้วย หากเรื่องทางกฎหมายนิกไม่สนใจมากนัก เพราะรู้สึกว่ายู่ไกลตัว เขาไม่ได้ทำความเดือดร้อนให้ใคร การใช้ยาบ้าของเขาก็เป็นเรื่องเล็กน้อย "...ผมไม่ได้สูบบุหรี่หรือเฮโรอีน ไม่ได้ขายยาบ้าที่ละแสนเม็ด เหมือนที่เป็นข่าว การใช้ยาบ้าเม็ดสองเม็ดตำรวจไม่สนใจหรอก.." สิ่งที่นิกกลัวมากกว่า คือ กฎระเบียบของมหาวิทยาลัย เขากลัวว่าถ้าถูกอาจารย์จับได้ว่าใช้ยาบ้า แล้วแจ้งให้ทางมหาวิทยาลัยรู้ จะทำให้เขาถูกลงโทษ และอาจถูกไล่ออกได้ นิกไม่รู้เกี่ยวกับระเบียบในเรื่องนี้แน่ชัด แต่เชื่อว่าต้องเป็นอย่างนั้นแน่นอน นิกบอกว่าเขาจึงระวังตัวในเรื่องนี้มาก หากเรื่องที่เขาใช้ยาบ้าถูกเปิดเผย นั่นหมายความว่าที่บ้านต้องรู้ มันจะเป็นปัญหาต่ออนาคตของเขา ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล และจะทำให้เขามีปัญหากับครอบครัวด้วย

ในความเห็นส่วนตัวของนิก นิกคิดว่ายาบ้าไม่ควรจะถูกจัดเข้าพวกกับยาเสพติดเลย ยาบ่าน่าจะมีลักษณะเดียวกันกับเหล้าหรือเบียร์มากกว่า การเปลี่ยนชื่อจากยาม้าเป็นยาบ้าเป็นการขู่ให้กลัวสำหรับคนบางกลุ่ม เช่น คนขับรถบรรทุก หรือ คนที่ชอบใช้ยาบ้ามากๆจนเกิดอาการผิดปกติทางสมอง ซึ่งนิกใช้คำว่า "การใช้แบบเวอร์ๆ" ฝิ่น หรือ เฮโรอีน อาจจะจัดว่าเป็นยาเสพติด เพราะเห็นผลชัดเจนว่าใช้แล้วติด แต่ยาบ้าไม่ได้เป็นอย่างนั้น และนิกก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมทางราชการหรือสื่อมวลชนจึงให้ความสำคัญเรื่องยาบ้ามากนัก นิกบอกว่า บางทีถ้าไม่มีคนสนใจประโคม

ข่าว ยาบ้าก็อาจจะไม่น่าสนใจขนาดนี้ก็ได้นะ นึกเองก็ไม่คิดว่าตัวเองกำลังใช้ยาเสพติด เพราะเขาไม่ได้ติด อยากจะเลิกใช้เมื่อไรก็ได้ แต่การที่นิกไม่ต้องการให้ครอบครัวหรือคนรอบข้างรู้ว่าเขาใช้ยาบ้า ก็เนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบข้อบังคับของสถาบันที่เห็นว่ายาบ้าเป็นสิ่งไม่ดีและคนที่ใช้ยาบ้าก็จะถูกมองว่าเป็นคนไม่ดีด้วย "... ที่จริงแล้วไม่มีอะไรร้ายแรงอย่างที่คนอื่นคิด คนที่ไม่ได้ใช้มักจะวาดภาพไปเกินจริง มีคนอีกตั้งหลายคนที่ใช้ และก็ไม่มีอะไรเสียหายเกิดขึ้น ถ้าเราหาซื้อยาบ้าได้ตามร้านขายยาก็คงจะดี มีเภสัชกรเป็นคนจ่ายยาบ้าเข้าท่านะพี่..."

ปัจจุบันนิกเรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 เหลืออีก 1 เทอมก็จะจบตามหลักสูตร นิกบอกว่าจะไปสมัครงานที่ชลบุรี หรืออาจเป็นหน่วยงานราชการสักแห่ง เมื่อถามว่าเขาจะใช้ยาบ้าต่อไปอีกหรือไม่ นิกตอบว่าคงจะเลิก เพราะไม่มีเหตุให้ต้องใช้อีกแล้ว.

รายที่ 2 ชื่อ ไต้ง (นามสมมุติ) เพศ ชาย อายุ 20 ปี มหาวิทยาลัยเอกชน ปี 3

ไต้งเป็นคนเชียงใหม่โดยกำเนิด ครอบครัวของไต้งย้ายมาจากกรุงเทพฯ เกือบ 30 ปีแล้ว พ่อของไต้งทำธุรกิจการเกษตร โดยทำสวนมะม่วงและเพาะพันธ์ต้นไม้ขาย แม่เป็นแม่บ้าน ไต้งเป็นลูกคนโตในจำนวนพี่น้อง 3 คน น้องสาวกำลังเรียนพยาบาลที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ น้องชายเรียนอยู่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ไต้งเรียนหนังสือตั้งแต่ชั้นประถมจนจบมัธยมปลายในโรงเรียนเอกชนมีชื่อของจังหวัดเชียงใหม่ เป็นโรงเรียนชายล้วนในระดับประถม แต่ในระดับมัธยมจะมีการเรียนแบบสหศึกษา ไต้งบอกว่าเขาเป็นคนมีเพื่อนมาก และเป็นที่รู้จักของคนในโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ รุ่นน้อง รุ่นพี่ แม้แต่แม่ค้าที่โรงอาหารก็รู้จัก ไต้งเรียนไม่เก่ง แต่เขาเป็นนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน เนื่องจากไต้งสอบเอนทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยของรัฐไม่ได้ จึงเลือกเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนแทน

ไต้งเล่าว่า ครอบครัวของไต้งมีพ่อเป็นผู้หารายได้หลักเพียงคนเดียว พ่อทำงานค่อนข้างหนัก ต้องออกจากบ้านแต่เช้าเพื่อไปดูแลสวนที่อำเภอแม่แตง พ่อมีคนงานหลายคนอยู่ในความดูแล งานของพ่อ คือ การทำสวนมะม่วงและคิดค้นวิธีการเพาะพันธ์ต้นไม้ใหม่ๆ ลูกค้าของพ่อมีอยู่ทั่วประเทศ พ่อของไต้งเป็นที่รู้จักของคนในวงการธุรกิจการเกษตรพอสมควร ไต้งเล่าว่า พ่อค่อนข้างจะคาดหวังในตัวไต้งว่าจะเป็นคนสืบทอดธุรกิจนี้ของพ่อ พ่อมักจะให้ไต้งเป็นคนขับรถให้เวลาไปคุมคนงานที่สวน หรือ ติดต่อธุรกิจข้ามจังหวัด เป็นที่รู้กันในครอบครัวว่า พ่ออยากให้ไต้งเรียนทางด้านเกษตร สาขาพืชสวน แต่โดยส่วนตัว ไต้งบอกว่าเขาไม่ชอบงานเกษตร ไม่ชอบงานกลางแจ้ง เขาชอบงานนั่งโต๊ะในสำนักงานมากกว่า แต่ไต้งก็ไม่เคยบอกพ่อในเรื่องนี้ ส่วนน้องอีก 2 คน พ่อไม่ได้คาดหวังว่าจะให้ทำงานแทน เพราะคนหนึ่งก็เป็นผู้หญิง ส่วนน้องชายก็แสดงชัดเจนว่า

สนใจงานถ่ายภาพและงานศิลปะ ทั้งสองคนจึงไม่เป็นที่สนใจของพ่อ พ่อเป็นคนใจดี แต่พูดน้อย ไต้งบอกว่าเขารักพ่อและสนิทกับพ่อกันมาก ถ้าทำอะไรให้พ่อพอใจได้เขาก็ยินดีทำ ส่วนแม่นั้นเป็นแม่บ้าน เป็นคนดูแลและจัดการเรื่องทุกอย่างในบ้าน รวมถึงการดูแลลูกทุกคน ไต้งบอกว่าแม่ก็ใจดี แต่ค่อนข้างพูดมาก เสียงดัง และชอบจัดการ ไต้งใช้คำว่า "...บัญชาการให้ทุกคนทำตาม..." แต่เป็นคนที่ชอบเงินใช้จ่าย ไต้งจะทะเลาะกับแม่แทบทุกวัน แต่ไม่ใช่เรื่องร้ายแรง แค่แม่พูดแล้ว ไต้งก็เถียงเหมือนเป็นกิจวัตรประจำวันอย่างหนึ่ง ในขณะที่ลูกคนอื่นไม่ทำ น้องๆจะเชื่อฟังและยอมตามแม่มากกว่าไต้งจึงไม่ค่อยมีเรื่องกัน ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องก็ดีพอควร แต่น้องผู้หญิงซึ่งเป็นน้องที่ถัดจากไต้งจะเถียงกันบ่อย น้องชอบว่าไต้งเที่ยวมากและใช้เงินเปลือง ไต้งบอกว่า "...ไม่ค่อยกินเล่นกันเท่าไร..." ส่วนน้องชายก็เป็นคนพูดน้อย เขาชอบทำงานของเขาคนเดียว ไม่สนใจใคร ครอบครัวนี้มี 5 คน และมีคนทำงานบ้านอีก 2 คน เป็นผู้หญิงทั้งคู่ ไต้งบอกว่าคนทำงานบ้านเปลี่ยนบ่อยมาก จนเขาจำชื่อสับสนไปหมด อยู่ได้คนละเดือนสองเดือนก็ลาออกไป ไต้งคิดว่าเป็นเพราะแม่ดูแลเสียงดัง คนทำงานเลยอยู่ไม่ทน ปัญหาอื่นก็ไม่มีอะไร ครอบครัวก็อยู่กันดี

บ้านของไต้งมีลักษณะเป็นบ้านตึกสองชั้น อยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ไต้งไม่ยอมให้บอกที่อยู่ละเอียดมากไปกว่านี้ เพราะอาจจะมีคนรู้จักเดาได้ว่าเป็นบ้านของใคร ไต้งบอกว่าบ้านของไต้งมีบริเวณค่อนข้างกว้าง ใช้เป็นที่ปลูกผลไม้หลายชนิด และโรงเพาะชำต้นไม้ของพ่อ นอกจากนั้นก็มีบ้านไม้หลังเล็กอีก 1 หลังภายในบริเวณเป็นที่อยู่ของคณงานที่มาทำงานที่โรงเพาะชำในบางครั้ง บ้านของไต้งอยู่ในซอยค่อนข้างลึก แต่ถนนดี สามารถเข้าออกได้สะดวก อย่างไรก็ตามทุกคนในบ้านก็มีรถส่วนตัวใช้อยู่แล้ว การคมนาคมจึงไม่ใช่อุปสรรคสำหรับครอบครัวไต้ง บ้านของคนอื่นๆในบริเวณเดียวกันก็เป็นคนมีฐานะส่วนใหญ่ ทุกบ้านมีกำแพง หรือรั้วเป็นสัดส่วน ไม่ได้ติดต่อกันหรืออยู่เกี่ยวกัน บ้านแถบนั้นจะเงียบทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยไม่ใช่แหล่งที่ทำการค้า ปากซอยมีร้านขายของเล็กๆจำพวกของชำและขายเหล้าโรงด้วย ตอนเย็นจะมีรถมอเตอร์ไซด์จำนวนมากจอดแหวะกินเหล้าเป็นประจำ ไต้งจะเห็นเวลาขับรถผ่านกลับบ้าน แต่ที่อยู่อาศัยแถวนั้นก็ปลอดภัยดี ไม่เคยมีเรื่องฉกชิงวิ่งราว หรือ การลักขโมยแต่อย่างใด

ไต้งเป็นคนมีเพื่อนมาก ตอนเรียนที่โรงเรียนสมัยมัธยมไต้งจะถูกจัดให้เรียนในห้องสุดท้าย ซึ่งเป็นห้องของนักเรียนที่เรียนอ่อน แต่ไต้งบอกว่าที่นั่นกลับเป็นห้องที่สนุกที่สุด ไม่มีใครในห้องเคร่งครัดในระเบียบมาก แม้จะถูกอาจารย์จับตามองอยู่บ้างก็ไม่มีใครเดือดร้อน เพื่อนสนิทของไต้งมีประมาณ 10-12 คน เป็นชายล้วน และเป็นที่รู้จักในนาม "แก๊งส์นายไต้ง" ไต้งเล่าว่าถึงแม้

จะเป็นกลุ่มเด็กเรียนไม่เก่ง แต่กลุ่มโต้งไม่ใช่เด็กเกเรมากมาย อาจมีการไว้ผมยาวเกินกว่าที่กำหนด การหนีโรงเรียนไปดูหนังกันทั้งห้อง การทะเลาะกับนักเรียนชั้นอื่นบ้าง แต่ก็เป็นกรก่อวิวาทในโรงเรียนเท่านั้น ไม่เคยมีถึงขนาดทะเลาะวิวาทข้ามโรงเรียน หรือทำตัวเป็นอันธพาลก่อความวุ่นวายในสังคม

โต้งจะใช้เวลาในตอนเย็นหลังเลิกเรียนเพื่อซ้อมฟุตบอล โต้งบอกว่าเขาเล่นฟุตบอลในตำแหน่งปีกซ้าย และเป็นนักกีฬาของโรงเรียนมาตั้งแต่ชั้นประถม เพื่อนคนอื่นในกลุ่มไม่มีใครเป็นนักกีฬา ส่วนมากจะชอบดูกีฬามากกว่าเล่นเอง หรือ ลงเล่นเป็นบางครั้งเมื่อนึกอยากจะเล่น แต่ส่วนมากก็จะนั่งเล่นอยู่แถวๆขอบสนามฟุตบอลเพื่อกลับบ้านพร้อมในเวลาประมาณ 6 โมงเย็น โต้งบอกว่ากลุ่มโต้งมักจะนัดเที่ยวกันในวันศุกร์เย็น รวมทั้งเสาร์-อาทิตย์ การเที่ยวก็มีหลายรูปแบบแล้วแต่อารมณ์ เวลา และเงิน ถ้ามีวันหยุดสุดสัปดาห์ติดต่อกันหลายวัน ก็จะรวมกลุ่มไปเที่ยวต่างจังหวัดบ้าง บางทีก็ไปทัวร์ป่า ซึ่งส่วนมากก็อยู่ในจังหวัดใกล้เคียงไม่ได้ไปไกลมาก ถ้าเป็นวันหยุดธรรมดาที่ทำบ่อยมาก คือ นัดกันไปดูภาพยนตร์ และเล่นสันทนาการ การเที่ยวกลางคืนมีบ้างแต่ไม่บ่อยนัก ส่วนมากมักจะเป็นงานฉลองวันเกิด งานฉลองเทศกาลต่างๆ เวลาไปเที่ยวก็ไปกันเป็นกลุ่มใหญ่ บางทีก็มีเพื่อนผู้หญิงไปด้วย การดื่มเหล้า และสูบบุหรี่เป็นของธรรมดาที่มีทุกงาน แต่เพื่อนที่ไม่ดื่มเหล้าและไม่สูบบุหรี่ก็มีเหมือนกัน ก็ไม่มีใครว่าใคร แต่พวกที่ไม่ดื่มเหล้ามักจะขอกลับก่อนเพราะ่วงนอน และไม่รู้อะไรกับพวกที่ดื่มเหล้า การเที่ยวในช่วงมัธยมมักจะถูกควบคุมโดยครอบครัวของแต่ละคน มีข้อจำกัดทั้งเรื่องเงิน และเวลา นอกจากนั้นยังถูกมองว่าเป็นเด็ก โต้งบอกว่าเป็นการเที่ยวที่ไม่มีอิสระมากเท่าไร

เมื่อถูกถามเกี่ยวกับเรื่องการใช้ยาเสพติด โต้งเล่าว่าเขารู้จักใช้ยาบ้าตั้งแต่เรียนที่โรงเรียนแล้ว ตอนนั้นโต้งอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นัดไปเล่นสันทนาการกับเพื่อน 4-5 คนในวันหยุดแล้วเลยไปที่ดื่มเหล้าต่อที่ห้องพักของเพื่อนคนหนึ่ง ตอนที่กินเหล้ากันโต้งบอกว่าเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มเอายาบ้าออกมาให้ทุกคนดู บอกว่าได้มาจากเพื่อนเก่าที่โรงเรียนเดิม โต้งบอกว่าตอนแรกทุกคนก็เพียงแต่ดูด้วยความสนใจ แต่เพื่อนที่เอามาให้ดูบอกว่าเขาเคยลองใช้มาแล้ว 2-3 ครั้ง ไม่มีอันตรายอะไร เลยอยากให้เพื่อนคนอื่นได้เห็นของจริง และถ้าอยากลองใช้ก็ได้ ลองใช้ตอนอยู่กันหลายคน ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นจะได้ช่วยกันได้ โต้งบอกว่าตอนแรกไม่มีใครยอมทดลองใช้ ทุกคนเห็นว่าเป็นยาเสพติดเลยไม่อยากยุ่งเกี่ยว กลัวตำรวจจับ กลัวพ่อแม่รู้ กลัวอาจารย์จับได้ และกลัวเป็นอันตรายกับตัวเอง หากเพื่อนที่เป็นเจ้าของยาบับอกว่ายาบ้าแค่สองสามเม็ดไม่มีทางที่ใครจะมาค้นเจอ อีกประการหนึ่งก็คือ เป็นการใช้ในกลุ่มเพื่อนสนิทเท่านั้น ไม่มีทางที่ใครจะมารู้ความลับนี้ได้ เขาเอามาให้ลองใช้ดูเพื่อเป็นประสบการณ์เท่านั้น แบ่งกันใช้คนละครึ่งเม็ดก็พอ

สำหรับการทดลองเพื่อให้เห็นจริง ได้บอกว่าครั้งนั้นทุกคนก็อยากรู้เหมือนกันหมดว่ายาบ้าเป็นอย่างไร ทั้งรสชาติ และผลจากการใช้ เพื่อนที่แนะนำจึงบอกว่าเขาจะทดลองให้ดู โดยขอกระดาษฟลอยท์ที่แกะจากซองบุหรี่มาคลี่ออก แล้วเอายาบ้าครึ่งเม็ดวางบนกระดาษฟลอยท์นั้น เสร็จแล้วก็ใช้ไฟแช็คคนที่กระดาษฟลอยท์ โดยผู้เผาจะต้องหาอุปกรณ์มาอุดหัวไฟแช็คเพื่อให้ไฟออกมาแค่จุดเล็กๆ จะได้เผากระดาษฟลอยท์ช้าๆ ต่อจากนั้นก็หากระดาษมาฉาบให้เป็นม้วนเล็กยาวเหมือนบุหรี่ แต่ยาวกว่า ได้บอกว่าม้วนกระดาษนั้นใช้เป็นอุปกรณ์สำหรับการสูดดมควัน ได้บอกว่าทุกคนรู้สึกตื่นเต้นที่ได้เห็นวิธีการใช้ยาบ้าจริงๆ ในที่สุดได้ก็เป็นคนแรกในกลุ่มที่ทดลองใช้ "...ผมเป็นคนแรกที่ลองเล่นมันเพราะคนอื่นไม่กล้า ผมคิดว่าตัวเองเป็นคนแข็งแรง เป็นนักกีฬา ผมจึงน่าจะทำได้โดยไม่เป็นอันตราย..." ได้บอกว่า ยาบ้าที่ลองใช้จะเป็นสีส้ม และกลิ่นของยาบ้าที่ถูกเผาจะหอมเหมือนกลิ่นช็อกโกแลต

วันนั้น ทุกคนที่อยู่ที่นั่นได้ลองใช้ยาบ้ากันทุกคน ผลที่ได้ก็ไม่มีอะไรมากมาย เพียงแต่รู้สึกว้าวุ่น ไม่มอง แต่ก็ไม่มีความรู้สึกมีความสุขหรือคึกคักอะไรเป็นพิเศษเหมือนที่เขาว่ากัน ถ้าจะชอบที่สุดก็คงเป็นตอนที่กำลังสูดดมควัน รู้สึกมีความสุขและชอบเวลาในช่วงนั้น แต่หลังจากใช้เสร็จแล้วก็ไม่มีอะไรน่าติดใจ หลังจากวันนั้นก็มีการทดลองใช้กันอีกหลายครั้งในกลุ่มเดิม โดยทดลองใช้ยาบ้าสีอื่นๆบ้าง เช่น สีเหลือง สีม่วง สีเขียว แต่ยาบ้าสีอื่นหายาก และไม่เป็นที่นิยมเท่าสีส้ม ราคาที่ไต่ซื้อในขณะนั้นจะราคาประมาณเม็ดละ 80-100 บาท แล้วแต่ว่าได้มาจากแหล่งไหน ยาบ้าสีส้มไม่ว่าจะมาจากแหล่งไหนจะมีกลิ่นเหมือนช็อกโกแลตเหมือนกันหมดทุกที่ การซื้อขายยาบ้าไม่ยากเลย เพราะสามารถหาได้ทั้งจากเพื่อนร่วมโรงเรียน และเพื่อนนอกโรงเรียน "...พอลองใช้ถึงรู้ว่ามีคนใช้ก่อนหน้าเราเยอะมาก..." อย่างไรก็ตามการใช้ยาบ้าในช่วงเวลานั้น จะใช้เฉพาะในวันหยุดสุดสัปดาห์ นัดเจอเพื่อนแล้วจบลงด้วยการใช้ยาบ้าร่วมกัน การใช้ยาบ้าจะมีลักษณะแบบเดิม คือ แบ่งกับเพื่อนคนละครึ่งเม็ด หรืออย่างมากไม่เกิน 1 เม็ด "...ตอนนั้นได้เงินค่าใช้จ่ายกันไม่มาก การใช้ยาบ้าของกลุ่มก็เป็นเพียงความบันเทิงอย่างหนึ่งเท่านั้น ตอนนั้นรู้สึกด้วยว่าตัวเองเก่ง มีประสบการณ์อย่างที่เพื่อนรุ่นเดียวกันไม่มี..."

ได้บอกว่าหลังจากจบมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มของไต้ก็แยกย้ายกันเรียนในที่ต่างๆ ตัวไต้เองเลือกเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชน แม้จะไม่ใช่สาขาเกษตรศาสตร์ตามที่พ่อต้องการก็ตาม ได้บอกว่าเขาเรียนไม่เก่ง ดังนั้นครอบครัวจึงไม่ได้คาดหวังนักกับการสอบของเขา การเรียนในมหาวิทยาลัยในปี 1 ไม่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของไต้มากเท่าไร ไต้มีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้น แต่เพื่อนที่คบอยู่และไปไหนมาไหนด้วยกันยังเป็นเพื่อนสนิทกลุ่มเดิม เพียงแต่จำนวนจะเหลืออยู่ประมาณ 6-7 คน ส่วนมากเพื่อนกลุ่มนี้จะเจอกันในวันเสาร์-อาทิตย์เท่านั้น ส่วนวันอื่นๆก็ต่างคนต่างเรียน

ไม่มีโอกาสพบกันมาก ช่วงนี้ไต้งจะมีเพื่อนผู้หญิงมากขึ้น แต่ยังไม่คบใครถึงขั้นเป็นแฟนจริงจัง ไต้งเล่าว่า "...ส่วนมากพอข้ามมหาวิทยาลัยก็เริ่มเดินกันเป็นคู่ๆ ไม่มีโอกาสรวมกลุ่มใหญ่เหมือนตอนอยู่โรงเรียน นอกจากเวลาม้งานสังสรรค์ก็จะได้ถูกรวมกลุ่มกันเป็นครั้งๆไป..." ไต้งบอกว่า ตอนช่วงปีหนึ่งเขาลดความถี่ในการให้ยาบ้าง จากทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ กลายเป็นนานๆครั้ง และเป็นการใช้เองที่บ้าน ไต้งบอกว่า "...เวลามันเหงาๆ ก็ไม่รู้จะทำอะไร เลยใช้แก้เซ็ง..." เมื่อถูกถามถึงเพื่อนคนอื่น ไต้งบอกว่าเหลืออยู่ 2-3 คนที่ยังใช้อยู่ แต่หลายคนก็เลิกไปเลย "...พอมัแฟนมันก็ไปกับแฟนกัน ไม่มีเวลารวมกลุ่มอีก มันก็เลยเลิกๆกันไป..."

ต่อมา ไต้งได้รู้จักกับยาเสพติดตัวใหม่ คือ ยาอี ตอนเรียนอยู่ปี 2 ที่รู้จักเพราะเพื่อนคนที่ไปเรียนที่กรุงเทพฯเอามาแนะนำ โดยบอกสรรพคุณว่า ใช้สำหรับเวลาเที่ยวโดยเฉพาะ กินแล้วจะเที่ยวได้สนุก เมาเร็ว ทำให้ไม่เปลืองเหล้า พวกเด็กกรุงเทพฯชอบใช้กัน แต่ไม่รู้ว่ที่เชียงใหม่รู้จักและมีการใช้มากเพียงใด ไต้งยอมรับว่าเขาอยากลองใช้เพราะดูเป็นของใหม่ และเขาต้องการเป็นผู้นำในการทดลอง ไต้งมีความเห็นว่า "...พวกเพื่อนๆกลุ่มผมไม่ค่อยเริ่มทำอะไรก่อนหรอก ต้องให้ผมทำก่อนทุกที..." ไต้งจึงลองใช้ยาอีในงานเลี้ยงรุ่นโรงเรียน ซึ่งไต้งบอกว่าใช้ผสมในเครื่องดื่ม เขาบอกว่า "...มันเป็นยามหัศจรรย์จริงๆ กินแล้วจะรู้สึกสุดขีดในทุกอย่าง อยากร้อง อยากเต้น อยากตะโกน ไม่สนใจว่าใครจะว่ายังไง สนุกสุดๆไปเลย..." ไต้งบอกว่ายาอีจะแพงกว่ายาบ้ามาก ราคาเม็ดละ 800-1,200 บาท เพื่อนในกลุ่มที่เคยลองใช้ยาบ้าด้วยกันมีอีกสองคนเท่านั้นที่สนใจจะลองใช้ นอกนั้นบอกว่าแพงเกินไปเอาไปกินเหล้าดีกว่า พวกที่ไม่ยอมใช้ยาอีให้เหตุผลว่า ชอบนั่งกินเหล้า ฟังเพลง และพูดคุยกันมากกว่าจะออกไปเต้นหัวสั้นหัวคลอน ไต้งบอกว่าคนที่จะใช้ยาอีต้องมีรสนิยมในการเที่ยวอีกแบบหนึ่ง คือ ชอบการสังสรรค์ เที่ยว เดิน ดื่มเพื่อความสนุกสนาน ไต้งบอกว่าเขาเป็นคนชอบเที่ยวกลางคืน ชอบแสงสี และการมีเพื่อนฝูงมากมายหอมล้อม การอยู่ที่บ้านเฉยๆมันน่าเบื่อ และเหงา ในช่วงสองปีที่ผ่านมาไต้งจึงมีเพื่อนเที่ยวสองกลุ่ม คือ กลุ่มเพื่อนโรงเรียนเดิม กับ กลุ่มเพื่อนใหม่ที่ชอบเที่ยวแบบเดียวกัน (กลุ่มใหม่นี้มีเพื่อนโรงเรียนเดิมอยู่ด้วยสองคน คือ เอ้ กับ เหลา ที่เป็นกรณีศึกษาครั้งนี้ด้วยเช่นกัน) ไต้งบอกว่าเขาจะใช้ยาอีเวลาเที่ยวกลางคืนในสถานบันเทิงต่างๆไม่บ่อยนัก เพราะเมื่อกลุ่มมีการใช้ยาอีมักจะส่งเสียงดัง เป็นจุดสนใจ จนคนอื่นหันมามอง ส่วนใหญ่จะมีการนัดกันในวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยชวนกันไปเข้าบ้านตามริสอร์ทต่างๆหมุนเวียนกันไป โดยเลือกบ้านที่อยู่ห่างจากหลังอื่นๆ จะมีการเตรียมอาหาร เครื่องดื่ม เหล้าเบียร์ ไปกินด้วยกัน และมีการเปิดเพลงดังๆเต้นรำกันอย่างสนุกสนาน ในบรรยากาศเช่นนี้ก็จะมีการนำเอายาอีมาผสมในเครื่องดื่มของแต่ละคนเพื่อให้สนุกสนานมากยิ่งขึ้น ไต้งบอกว่า บางทีก็มีเพื่อนของเพื่อนมาร่วมงานด้วย เพราะคนยิ่งมากก็ยิ่งสนุก

ครีกครั้น การใช้ยาอีต้องเป็นสถานการณ์แบบนี้ “...ไม่มีใครใช้ยาอีเวลาอยู่คนเดียวหรอก เติ้งตายเลย...” บางครั้งก็เปลี่ยนสถานที่ไปเป็นบ้านสวนของเหล่าซึ่งเป็นเพื่อนสนิท แต่จะเป็นกลุ่มเล็กๆ บ้านสวนของเหล่าอยู่ที่ลำพูน ใช้เวลาขับรถไปไม่นาน และสามารถสังสรรค์กันได้สะดวก โดยไม่มีใครมารบกวน ไต้งให้ความเห็นว่า การใช้ยาอีต้องมีงานและสภาพการณ์ที่เหมาะสม ไม่ใช่จะลุกขึ้นมาใช้ทุกวันได้เหมือนกับยาบ้า และเหตุผลสำคัญอีกประการก็คือราคาที่แพงมากของยาอี ทำให้ต้องเลือกใช้ในโอกาสพิเศษเท่านั้น

เมื่อถามถึงการหาซื้อยาอี ไต้งบอกว่าหาไม่ยากถ้ามีเงิน แหล่งบันเทิงกลางคืนมีชายทุกที่ หรือไม่กี่ฝากให้เพื่อนซื้อ พวกเขามีแหล่งซื้อขายอยู่แล้ว บางคนเป็นตัวแทนขายด้วยซ้ำ แต่ไต้งเองไม่สนใจที่จะเป็นผู้ขาย เขาเพียงต้องการจะสนุกเท่านั้น การซื้อยาอีส่วนมากจะซื้อเมื่อต้องการใช้ ไม่ค่อยมีใครซื้อเก็บไว้กับตัว เวลาเที่ยวอยู่ในสถานบันเทิงแค่บอกความต้องการกับพนักงานที่นั่น ไม่เกิน 5 นาทีก็จะมีคนเอายาอีมาให้ที่โต๊ะ แต่ส่วนมากจะใช้วิธีรับตอนที่เดินสวนกันหน้าห้องน้ำ วิธีการจ่ายเงินก็แล้วแต่กรณีไป แต่ไต้งมักจะให้เพื่อนเป็นคนจัดการให้

สำหรับเรื่องค่าใช้จ่าย ไต้งบอกว่าเขาไม่มีปัญหาเรื่องเงิน พ่อจะโอนเงินเข้าบัญชีบ้านสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ โดยแม่จะเป็นคนดูแลจ่ายเงินเดือนให้ลูก โดยจะจ่ายเงินรายเดือน บางทีก็รายสามเดือน แม่จะให้เงินค่าใช้จ่ายเป็นก้อน ครั้งละประมาณ 5,000- 10,000 บาท แต่ถ้าใช้หมดก่อนกำหนดก็สามารถขอใหม่ได้ ไม่มีการตรวจสอบหรือถามรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้จ่ายมากนัก แม่อาจจะบ่นบ้างเรื่องใช้เงินเปลือง และเตือนให้เที่ยวน้อยลงเท่านั้น

ไต้งใช้ยาอีมาเกือบ 2 ปีแล้ว ส่วนยาบ้าก็เลิกใช้ไป เขาไม่คิดว่าตนเองติดยาเสพติด เขาบอกว่ามันเป็นเพียงเรื่องของการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน บางคนชอบที่จะใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย เรียนหนังสือทุกวัน กลับบ้าน พักผ่อนอยู่กับบ้าน เล่นกีฬา อ่านหนังสือ ฟังเพลง แต่สำหรับตัวไต้งเขาชอบชีวิตที่สนุกสนาน ตื่นเต้น มีสิ่งใหม่ๆ แปลกๆ ให้ลอง ไต้งบอกว่ามันเป็นประสบการณ์ชีวิตที่ไม่ใช่ทุกคนจะมีโอกาสได้ลองทำ เมื่อถูกถามเกี่ยวกับสุขภาพและการเรียน ไต้งบอกว่าเขาแข็งแรงดี นอกจากตอนหมดฤทธิ์ยาจะรู้สึกเพลียมาก อยากนอนไปสามวันสามคืน และหิวมาก ในเรื่องการเรียน ไต้งไม่คิดว่ายาอีจะเกี่ยวข้องกับการเรียนดีหรือไม่ดีของเขา เพราะเขาใช้ยาอีในวันหยุดหรือเวลาว่างเล็กน้อยในบางครั้ง วันอื่นๆเขาก็ไปเรียนหนังสือตามปกติ การเรียนของเขาไม่เคยดีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จึงไม่น่าจะเป็นผลมาจากการใช้ยาบ้า หรือยาอี

เมื่อถามเกี่ยวกับยาบ้าและยาอีในเรื่องของส่วนประกอบของตัวยา และผลที่มีต่อร่างกาย ไต้งบอกว่าไม่รู้ รู้แต่เพียงว่าทั้งยาบ้าและยาอีถูกจัดให้เป็นยาเสพติด เป็นสิ่งผิดกฎหมาย อย่างไรก็ตามไต้งก็ไม่เคยคิดจะชวนชววยหาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดทั้งสองชนิด “...จะรู้ให้ได้

อะไรขึ้นมา ผมไม่ได้ใช้เป็นประจำทุกวันจนมีผลต่อร่างกายได้ ถ้าจะเป็นอันตรายก็คงเป็นไปนานแล้ว..." ส่วนในเรื่องกฎหมายหรือกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย ได้ให้ความเห็นว่า "...กฎพวกนี้ก็มีไว้อย่างนั้นแหละ ยิ่งมหาวิทยาลัยแล้วใครจะมาคอยสอดส่องดูแลเราใกล้ชิด เรียนเสร็จก็แยกย้ายกันไป ไม่มีใครรู้หรอกว่าเราไปทำอะไรบ้าง ถ้าไม่ลุกขึ้นทำตัวซำซ่ามากก็ไม่มีใครสนใจเรา..." ส่วนความรู้สึกและทัศนคติที่มีต่อยาเสพติดที่ใช้ ได้บอกว่าเขาไม่คิดว่าการใช้ยาอีหรือยาบ้าเป็นการใช้ยาเสพติด แต่เป็นเรื่องของความพอใจและเครื่องมือสร้างความสนุกสนานภายในกลุ่มมากกว่า การใช้ยาบ้า-ยาอี ไม่มีการติด หรือ เกิดอาการอยากยาทุรนทุรายเหมือนการติดเฮโรอีนที่เห็นในละคร "...เวลาอ่านข่าว หรือดูข่าวทางโทรทัศน์ที่ตำรวจจับวัยรุ่นที่ใช้ยาบ้าหรือยาอี บางทีผมก็คิดว่าตำรวจไม่มีอะไรจะทำแล้วหรือยัง เออเวลาไปจับผู้ร้ายยังจะดีกว่า พวกที่ใช้ก็แค่อยากสนุกกันเท่านั้นเอง..." ได้บอกว่ายาบ้า-ยาอีจะเลิกใช้เมื่อไรก็ได้ เหมือนตอนที่เขาไม่ได้ใช้ยาบ้าแล้ว ส่วนยาอีนั้นถ้าเรียนจบมหาวิทยาลัยก็คงไม่มีเวลามาสนุกสนานเฮฮากันมากเหมือนเดิม เขาคงต้องทำงาน เมื่อถึงเวลานั้นก็คงเลิกใช้ไปเองเช่นเดียวกับที่เลิกใช้ยาบ้า.

รายชื่อ 3 ชื่อ เหลลา (นามสมมุติ) เพศ ชาย อายุ 21 ปี มหาวิทยาลัยเอกชน ปี 3

ครอบครัวของเหลลาเป็นชาวลำพูน นับถือศาสนาพุทธ พ่อและแม่รับราชการในตำแหน่งอาจารย์ทั้งสองคน แต่สอนคนละสถาบัน เหลลาเป็นลูกชายคนโต มีน้องสาว 1 คน ซึ่งอายุห่างจากเหลลา 10 ปี ครอบครัวของเหลลามีฐานะปานกลาง แต่เหลลาเล่าว่าแม่มีที่ดินมรดกจากตามากพอควร และได้แบ่งขายไปบ้างทำให้ครอบครัวมีเงินใช้จ่ายโดยไม่เดือดร้อน

เหลลาเล่าว่าครอบครัวเขาอยู่ด้วยกัน 4 คน เหลลาเป็นลูกคนเดียวมา 10 ปีกว่าแม่จะมีน้องสาวอีก 1 คน ซึ่งชีวิตในบ้านค่อนข้างเรียบง่าย พ่อไปทำงานทุกวันจันทร์-ศุกร์ กลับบ้านตอนเย็นก็ลงสวนปลูกต้นไม้ ส่วนแม่จะรับสอนพิเศษช่วงเย็นที่โรงเรียนจนถึงประมาณ 1 ทุ่มจึงกลับบ้าน น้องสาวเพิ่งถูกส่งไปอยู่ประจำที่โรงเรียนในเชียงใหม่ในปีที่ผ่านมา เพราะพ่อกับแม่เชื่อว่าโรงเรียนในเชียงใหม่มีชื่อเสียงและสอนดีกว่าโรงเรียนที่ลำพูน การดูแลบ้านและอาหารการกินในแต่ละวันจะได้น้ำซึ่งมีบ้านอยู่ในบริเวณเดียวกันเป็นคนจัดการ น้ำของเหลลาเป็นคนใสและอยู่กับยายที่บ้านอีกหลังหนึ่ง น้ำทำงานเป็นคนกลางในการรับหอมและกระเทียมจากชาวบ้านมาขายต่อให้พ่อค้า น้ำจึงทำงานอยู่ที่บ้านและช่วยดูแลบ้านของเหลลาด้วย เหลลาบอกว่าพ่อกับแม่เป็นคนสมถะ มีระเบียบ และใช้จ่ายอย่างประหยัด เหลลาบอกว่าตอนเด็กๆเขาไม่ค่อยได้ไปเที่ยวที่ไหน เพราะพ่อกับแม่ชอบอยู่กับบ้าน อดีที่เลวเหลลา ก็ไปเล่นอยู่ที่บ้านน้ำ ซึ่งทำให้พบคนอื่นๆพอหายเหงา เหลลาบอกว่าพ่อกับแม่ก็รักเขาดี แต่เหลลาไม่ค่อยชอบคุยกับพ่อและแม่นัก เหลลาบอกว่า

“...พ่อเขาชอบสอน ก็สอนเรื่องดีๆทั้งนั้นแหละ เหล้าเขาก็ไม่กิน บุหรี่ก็ไม่สูบ การพนันก็ไม่เล่น ก็คงอยากให้ผมเป็นคนดีอย่างนั้นด้วย แต่เขาพูดบ่อยไปหน่อย...” ส่วนแม่ก็เป็นคนเจ้าระเบียบมาก และค่อนข้างดุ เหล้าบอกว่า “...ถ้าเทียบกันแล้ว แม่ดูว่าพ่อเยอะเลย พ่อเขาแค่พูดบ่นไปตามเรื่องเหมือนเหมือนคนแก่ทั่วไป แต่แม่คือครุระเบียบยังงี้ยังงั้น...” ส่วนน้องสาว เหล้าบอกว่าอายุห่างกันมากเกินไปจนไม่รู้จะคุยอะไรกัน เหล้ารักน้อง บอกว่าชอบแห่เล่น ชื้อขนมให้ บางทีก็พาซื้อจักรยานยนต์ไปเที่ยวบ้าง แต่น้องจะอยู่กับแม่มากกว่าเพราะยังเด็ก แม่จึงต้องดูแลใกล้ชิดมากกว่าเหล้า เหล้าชอบไปอยู่บ้านน้ำ น้ำเป็นคนใจดี พุดง่าย เข้าใจคน แต่น้ำก็มักจะมึนงงอยู่ทั้งวัน แต่ถ้าวันไหนว่าง เหล้าบอกว่าเขาสามารถคุยกับน้ำได้นานกว่าคุยกับคนอื่นในบ้าน ส่วนยายนั้นแก่มากแล้ว ชอบไปวัดแล้วคุยกับคนแก่รุ่นเดียวกันแถวบ้าน ยายก็ใจดีเหมือนกัน เหล้าบอกว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวดีพอสมควร ความรักความอบอุ่นมีพร้อม แต่เหล้าคิดว่าชีวิตประจำวันที่บ้านค่อนข้างเจียบเหงาไปสำหรับเขา เป็นชีวิตที่จำเจซ้ำซาก ไม่ค่อยจะมีอะไรแปลกใหม่หรือน่าตื่นเต้นเกิดขึ้นเลย

บ้านของเหล้าเป็นตึกปลูกใหม่ชั้นเดียว บริเวณบ้านค่อนข้างกว้างซึ่งเหล้าจำไม่ได้ว่ามีเนื้อที่เท่าไร บ้านของเหล้ามีรั้วคอนกรีตกันเฉาะด้านหลังของตัวบ้านที่ติดกับที่ดินว่างของเพื่อนบ้าน ส่วนด้านหน้าเป็นรั้วลวดหนามที่พ่อปลูกไม้เลื้อยจำพวกบวบ ตำลึง และปลูกต้นกระถินตามแนวรั้ว ส่วนบ้านของยายกับน้ำเป็นบ้านไม้โบราณหลังใหญ่ มีได้ถุนสูงใช้สำหรับเป็นที่เก็บหอมและกระเทียม บ้านทั้งสองหลังอยู่ในรั้วเดียวกัน เหล้าบอกว่าเมื่อก่อนครอบครัวเหล้าก็อยู่รวมกันที่บ้านยาย พี่จะย้ายมาอยู่บ้านที่ปลูกใหม่ได้สัก 4-5 ปี เท่านั้น เหล้าบอกว่าถึงแม้บ้านจะอยู่ติดถนนใหญ่ แต่ลำพูนเป็นเมืองเล็ก รถก็น้อย คนก็ไม่มาก จึงไม่รู้สึกรู้ว่ามีความวุ่นวายหรือเสียงดังรบกวน คนที่อยู่อาศัยบริเวณนั้นก็เคยชินกันส่วนใหญ่ ถ้าจะนับกันจริงๆแล้วบ้านทุกหลังบริเวณนั้นก็เคยชินกันทั้งหมด เหล้าเล่าว่าความเป็นอยู่ของคนแถวบ้านเหล้ายังเป็นแบบชาวบ้านสมัยก่อน คือ สามารถฝากฝังบ้านให้ช่วยดูแลได้เวลาไม่อยู่ และยังมีภาระลงแรงช่วยงานกันประจำสม่ำเสมอ โดยเฉพาะงานบุญ งานวัดจะไม่มีใครขาดเลย แถวบ้านไม่มีเรื่องลักขโมยหรือ อันตราย จะมีก็แค่คนเมาซึ่งก็เป็นคนรู้จักที่อยู่แถวๆนั้น บ้านเหล้าและบ้านคนบริเวณนั้นพอเวลาประมาณ 3 ทุ่มก็ปิดบ้าน ปิดไฟเข้านอนกันหมดแล้ว หรือไม่ก็ดูโทรทัศน์อยู่แต่ในบ้าน เหล้าบอกว่าลำพูนไม่มีที่ให้ไปไหนในตอนกลางคืน.

เหล้าเรียนหนังสือชั้นประถม 1-4 ที่จังหวัดลำพูน แล้วย้ายมาเรียนชั้นประถม 5 จนจบมัธยม 6 ที่โรงเรียนเอกชนในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นโรงเรียนเดียวกับที่โต้งเรียน เหล้าไม่ได้เป็นนักเรียนประจำ แต่เดินทางมาโรงเรียนด้วยรถเมล์สายเชียงใหม่-ลำพูน ลงรถเมล์แล้วเดินต่อไปอีก

ประมาณ 300 เมตรก็ถึงโรงเรียน มีนักเรียนจากลำพูนมาเรียนที่เชียงใหม่หลายคน เหลลาจึงมีสมาชิกร่วมเดินทางมาโรงเรียนกลุ่มใหญ่ในแต่ละวัน การกลับบ้านก็ใช้วิธีเดียวกัน เหลลาเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับไต้ง และเป็นหนึ่งในเพื่อนที่สนิทกันมาก เหลลาบอกว่ากลุ่มเพื่อนที่คบกันกลุ่มใหญ่จะมีประมาณ 10-12 คน แต่ในกลุ่มใหญ่ก็จะแยกเป็นกลุ่มย่อย 2-3 กลุ่ม ในนั้น กลุ่มย่อยของเหลลามีด้วยกัน 5 คน ได้แก่ ไต้ง เหลลา เอ๋ โอ และนัท เหลลาบอกว่ากลุ่มของเขาจะคบกันมาตั้งแต่ชั้นประถม และเป็นที่ยุ่จักดีในโรงเรียน แต่ส่วนมากคนจะรู้จักไต้งเพราะไต้งเป็นนักกีฬา ส่วนตัวเหลลาเองนั้นเป็นคนเงียบๆ พูดน้อยที่สุดในกลุ่ม แต่ถ้าอยู่กับกลุ่มเขาก็เฮฮาสนุกสนานไปตามเพื่อนได้ เหลลาบอกว่าเขาชอบอยู่กับกลุ่มเพื่อนมาก เพราะรู้สึกว่าคุณกันรู้เรื่อง สนใจในเรื่องเดียวกัน ไม่มีใครว่าใคร ส่วนมากก็ชวนกันเที่ยว กิน เล่น เหลลาจึงไม่ค่อยรีบร้อนกลับบ้านในแต่ละวัน ยิ่งเมื่อเรียนในระดับมัธยม เขาจะอยู่ที่โรงเรียนจนถึงหกโมงเย็นทุกวัน ดูเพื่อนซ้อมฟุตบอลบ้าง บางครั้งก็ลงไปเล่นด้วย หรือบางทีก็ชวนกันไปเล่นสติกเกอร์ต่อ 2-3 เกมก่อนกลับบ้าน เหลลาบอกว่าเขามีเพื่อนอยู่กลุ่มเดียว ส่วนเพื่อนผู้หญิงเหลลาไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับ เหลลาบอกว่าเขาค่อนข้างอาย ถ้าไม่อยู่ด้วยกันเป็นกลุ่มเขาจะไม่กล้าพูด กล้าแซวผู้หญิง แต่ถ้าอยู่กับกลุ่มก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อถามว่าเวลาอยู่ที่บ้านเหลลาคบค้าสมาคมกับใครบ้าง เหลลาบอกว่าเวลาอยู่ที่บ้านลำพูนเหลลายิ่งพูดน้อย บางทีก็ไม่พูดกับใครเป็นวันๆ คนแถวบ้านลงความเห็นว่างเหลลาไม่ค่อยพูด ซึ่งเหลลาอธิบายว่าที่เขาไม่ค่อยพูดก็เพราะไม่รู้ว่าจะพูดเรื่องอะไร และพูดกับใคร คนที่บ้านส่วนมากเป็นผู้ใหญ่ เพื่อนรุ่นเดียวกันไม่ค่อยมี พูดกันก็คนละเรื่อง สนใจคนละอย่าง เหลลาเลยเลือกที่จะเงียบดีกว่า ตอนที่ย้ายมาเรียนที่เชียงใหม่ เหลลาบอกว่าเขามีความสุขมากขึ้น เชียงใหม่มีอะไรให้ทำเยอะแยะ ชีวิตสนุกสนานมากกว่า ไม่เงียบเหงาเหมือนที่ลำพูน เหลลาบอกว่าพอเรียนมัธยมพอกับแม่เห็นว่าช่วยตัวเองได้มากขึ้นก็ดูจะหวังเขาน้อยลง อีกประการหนึ่ง คือ น้องสาวเขายังเด็กมาก จึงเป็นจุดสนใจของคนในบ้านแทน เหลลาจึงมีโอกาสไปเที่ยวกับเพื่อนในวันเสาร์-อาทิตย์ เหลลาบอกว่า เขาไม่เคยอยู่บ้านในวันหยุดเลยถ้าไม่ถูกใช้ให้ทำธุระ เหลลาจะบอกพ่อกับแม่ว่าต้องทำรายงานกลุ่ม ต้องไปค้นคว้าที่ห้องสมุด ต้องเรียนเพิ่มเติมที่โรงเรียน แล้วแต่จะหาเหตุผลได้ในตอนนั้น บางทีเหลลาก็นอนค้างที่บ้านไต้งในวันเสาร์โดยอ้างว่าต้องทำงานส่งด้วยกัน ซึ่งพ่อกับแม่ก็จะอนุญาตเพราะรู้จักเพื่อนกลุ่มนี้ของเหลลามาดังแต่เด็ก

เหลลาบอกว่าการใช้ชีวิตของเหลลาในกลุ่มเพื่อนก็คล้ายกับของไต้ง เพราะอยู่ในกลุ่มเดียวกัน แต่การเที่ยวของเหลลาจะถูกจำกัดเรื่องค่าใช้จ่ายมากกว่า เหลลาได้เงินเป็นรายสัปดาห์ และแม่จะซักถามทุกครั้งเวลาขอเงินพิเศษว่าเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับเรื่องอะไร เหลลาว่าบางทีเวลาไปเที่ยวกลางคืนกันไต้งก็เป็นคนจ่ายให้ เพราะไต้งมีเงินมากกว่าใครในกลุ่ม แต่ส่วนมากทุกคนก็จะแชร์

ค่าใช้จ่ายกันในการเที่ยวแต่ละครั้ง เหลลาดีมีเหล่า แต่ไม่ชอบสูบบุหรี่ เขาว่ากลิ่นมันเหม็นติดมือ และติดตามเสื้อผ้า ประการสำคัญก็คือ เวลาสูบต้องหลบๆซ่อนๆคนที่บ้าน เหลลาเลยไม่อยากจะใช้มัน นอกเหนือจากการเที่ยวกลางคืน เหลลามีกิจกรรมในวันเสาร์-อาทิตย์อย่างอื่นด้วย ได้แก่การเล่นสเก็ตบอร์ด และการเช่าหนังสือการ์ตูนอ่าน โดยเฉพาะการเช่าการ์ตูนเหล่าจะยืมทีละ 10-20 เล่ม ถ้าไม่อ่านที่บ้านโด่งก็เอาไปอ่านที่บ้านตัวเอง เหลลาชอบการ์ตูนพวกฮีโร่ และการต่อสู้ต่างๆ เหลลาบอกว่าอ่านแล้วสนุกตื่นเต้นดี การไปดูหนังก็เป็นกิจกรรมอันหนึ่งที่ทำกันสม่ำเสมอในกลุ่ม แต่ต้องเป็นหนังแนวแอคชั่น หรือหนังตื่นเต้นผจญภัย ถ้าเป็นหนังรักโรแมนติคกลุ่มของเหล่าจะไม่ดูเลย เหลลาพอใจชีวิตในช่วงที่เรียนมัธยม เขาบอกว่า "...ผมมีความสุขมากขึ้นนะที่ได้มาเรียนที่ เชียงใหม่ รู้สึกมีเวลาที่เป็นอิสระ อยู่ห่างจากสายตาคนที่บ้าน ผมรู้ว่าทุกคนที่บ้านรักผม แต่เขาก็สนใจผมมากไปจนน่าอึดอัด..." เหลลาเล่าว่ากลุ่มของเขาไม่ค่อยขยันเรียนเท่าไร จึงไม่เคยที่จะนัดกันอ่านหนังสือเรียน หรือ ดิวข้อสอบเหมือนกลุ่มอื่น "... เรื่องเรียนจะต่างคนต่างเรียน ถึงเวลาสอบใครสามารถแค่นั้นก็เอาตัวรอดกันเอง..." ตัวเหลลานั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนอยู่ประมาณ 2.4-2.5 ไม่เกินกว่านั้น อย่างไรก็ตามเหล่าก็ตั้งเป้ามาโดยตลอดว่าจะต้องเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย ไม่คิดจะเปลี่ยนไปเรียนในสายอาชีพอื่น

สำหรับการใช้ยาเสพติดของเหลลานั้นเริ่มพร้อมกับโด่ง เพราะวันที่โด่งลองใช้เหลลาก็อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย เหลลาบอกว่า การใช้ยาเสพติดในวันนั้นเป็นเหมือนข้อตกลงร่วมของกลุ่ม เป็นความยินยอมพร้อมใจว่าจะทดลองใช้ด้วยกัน และยอมรับผลที่จะเกิดขึ้นร่วมกัน เหลลาบอกว่าในกลุ่มจะมีทั้งคนที่ต้องการทดลองใช้จริงๆและมีบางคนทีรู้สึกลังเลที่จะใช้ เหลลาบอกว่าถ้ามีใครสักคนในวันนั้นบอกปฏิเสธก็อาจจะจะมีคนปฏิเสธตามด้วยหลายคน แต่วันนั้นไม่มีใครพูดว่าอะไร "...เมื่อไม่มีคนค้าน ก็หมายความว่าพวกเราไม่ขัดข้อง ใครจะคิดยังไงไม่รู้ แต่พอโด่งเริ่มก่อน ผมก็รู้สึกว่าจะเราจะทำในที่สุด..." เมื่อถามความรู้สึกส่วนตัวของเหล่า และเหตุผลในการตัดสินใจใช้ยาบ้า เหลลาบอกว่าความจริงแล้วเขาไม่อยากจะลองเท่าไร "...ผมรู้สึกว่ากำลังจะทำผิด รู้ว่าสิ่งที่กำลังจะลองทำนั้นไม่ดี แต่ผมก็ไม่ได้พูดออกมา ถึงวันนั้นผมไม่ใช้ก็ไม่มีใครว่าอะไรหรอก ก็อย่างที่บอกมันเป็นเรื่องของกลุ่มและความเป็นเพื่อนของเรา..." เหลลาบอกว่าการทดลองใช้ยาบ้าครั้งแรกไม่ได้มีผลต่อร่างกายหรือความรู้สึกของเหล่าแต่อย่างใด เขาบอกว่าถ้าจะว่าเป็นความสนุก ก็เป็นแค่ความสนุกที่ได้ทำอะไรแปลกๆร่วมกับเพื่อน ได้ลองของใหม่ด้วยกันเท่านั้น เหลลาไม่ได้ติดใจยาบ้าแต่อย่างใด การใช้ยาบ้าในครั้งต่อๆมา ก็เป็นการใช้ร่วมกันภายในกลุ่มเดิม เมื่อทุกคนใช้เหลลาก็ใช้ด้วย ส่วนมากเป็นการใช้ในวันหยุดสุดสัปดาห์ ครั้งละครึ่งเม็ดถึงหนึ่งเม็ด สัปดาห์หนึ่งจะใช้กันคนละ 3-4 เม็ด เหลลาบอกว่าการใช้ยาบ้าของกลุ่มนั้นเหมือนกับเป็นขั้นตอนปกติของการทำกิจ

กรรมร่วมกันมากกว่าจะใช้เพราะติดใจในสรรพคุณของยาบ้า "...เวลาเจอกันก็ต้องเล่นสนุก ดูหนัง ฟังเพลง แล้วก็ใช้ยาบ้าตอนท้ายเพื่อจบรายการ..." เหลลาบอกว่าเขาไม่เคยใช้ยาบ้าเวลาอยู่คนเดียว เหลลาจะใช้เมื่ออยู่กับกลุ่มเท่านั้น เวลาอยู่คนเดียวเหลลาจะฟังเพลงและอ่านการ์ตูน เหลลาบอกว่าถ้าไม่มีกลุ่มการใช้ยาบ้าก็ไม่จำเป็นสำหรับเขา เมื่อถามเกี่ยวกับเรื่องค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน เหลลาบอกว่าถ้ามีเฉพาะค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากที่บ้านเป็นรายสัปดาห์ในช่วงมัธยมก็ไม่พอสำหรับการเที่ยวและการซื้อยาบ้ามาใช้บ่อยๆ เพราะตอนนั้นเหลลาได้เงินเพียงสัปดาห์ละ 700 บาท โดยแม่ให้เหตุผลว่าเหลลาเป็นนักเรียน และกินอยู่กับที่บ้าน ไม่ต้องมีค่าใช้จ่ายอะไรมากมาย เงินจำนวนนั้นก็น่าจะพอ แต่เหลลาจะได้เงินพิเศษจากน้าบ่อยๆ ซึ่งเขามักจะอ้างว่าต้องทำกิจกรรมพิเศษ และอยากมีเงินเที่ยวกับเพื่อนฝูงบ้าง ส่วนน้าก็มักจะให้ทุกครั้งที่เขาขอ เหลลาบอกว่าบางครั้งเขาก็รู้สึกเสียใจที่เขาเงินที่นำไปซื้อยาบ้าแทนที่จะนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นตามที่อ้างกับน้าไว้

แต่ถึงแม้เหลลาจะรู้สึกผิดเกี่ยวกับการใช้ยาบ้า หากเหลลาเป็นคนหนึ่งในกลุ่มที่ลองใช้ยาอีเมื่อเรียนที่มหาวิทยาลัย เนื่องจากตอนอยู่มหาวิทยาลัยจะมีเหลลากับไต้ที่ยังพบกันบ่อยกว่าเพื่อนคนอื่นๆ "...ผมกับไต้เรียนสาขาใกล้เคียงกัน และมีโอกาสเจอกันบ่อยมาก ช่วงนั้นจะไปไหนกับไต้มากกว่าคนอื่น ก็เลยซี้กันมาก..." เหลลาบอกว่าไต้ลองใช้ยาอีเพราะเพื่อนสมัยเรียนมัธยมแนะนำ "คนชวนก็ไอ้คนเดิมที่เคยเอายาบ้ามาให้ลองนั่นแหละ มันไปเรียนที่กรุงเทพฯ แล้วคงเคยลองใช้กับพวกเด็กกรุงเทพฯ ก็เลยเอามาให้พวกผมลองกันบ้าง..." เหลลาบอกว่าตอนแรกเขาเองไม่สนใจ แต่ไต้ขอให้ลองใช้ด้วยกันเพราะเพื่อนคนอื่นส่วนใหญ่จะปฏิเสธ เหลลาบอกว่าความที่เคยลองทำอะไรมาด้วยกันตลอด เขาจึงคิดว่าลองอีกครั้งเป็นเพื่อนไต้ก็คงไม่เป็นไร เพราะเมื่อตอนที่ลองใช้ยาบ้าก็ไม่มีปัญหาอะไร พอเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเหลลาก็เลิกใช้ยาบ้าแล้ว

เหลลาบอกว่ายาอีนั้นให้ผลต่างจากยาบ้ามาก พอใช้ยาอีไปประมาณครึ่งชั่วโมงหรืออาจจะนานกว่านั้นเล็กน้อย ก็จะรู้สึกวามบรรเทาอาการปวดศีรษะขึ้นมาก ทุกอย่างจะดูตึ๊ดตึ๊ด สนุกสนาน และมีความสุข ทุกคนรอบตัวจะดูเป็นมิตรและมีความเข้าอกเข้าใจกัน มีความรู้สึกเหมือนเป็นพวกเดียวกัน "...เวลาที่ใช้ยาอีอะไรก็ดูดีไปหมด เพื่อนรอบตัวมีความสุข ว่าอะไรว่าตามกัน มันเป็นความรู้สึกที่ดีอย่างบอกไม่ถูก..." เหลลาเห็นความเห็นเช่นเดียวกับไต้ว่า การใช้ยาอีนั้นต้องใช้กับเพื่อน และต้องใช้เมื่อมีวาระพิเศษ มีงานเลี้ยง มีการสังสรรค์ มีเหล้า และมีดนตรี จะไม่มีต้องการใช้ยาอีเวลาอยู่คนเดียว แม้แต่งานเลี้ยงทั่วไปที่มีคนอื่นร่วมอยู่ด้วยก็ไม่มีใครกล้าใช้ ต้องเป็นกลุ่มเดียวกันเท่านั้น เหลลาบอกว่า การใช้ยาอีทำให้ชีวิตตื่นเต้นขึ้น บางทีเหลลาก็พาเพื่อนที่สนิทกันประมาณ 7-8 คน ไปจัดปาร์ตี้ยาอีและค้างที่บ้านสวนที่ลำพูน เหลลาบอกว่าเป็นบ้านที่ปลูกไว้ที่สวนลำไยเก่าตั้งแต่สมัยตายังอยู่ นานๆทีจึงจะมีคนที่บ้านไปดูแล ส่วนมากก็มีเหลลาคนเดียวที่

ชอบไปนอนเล่น อ่านหนังสือการ์ตูน และพาเพื่อนไปเที่ยว จนคนที่บ้านยกให้เป็นที่ประจำของเหล่าไป เมื่อถามลักษณะปาร์ตี้ยาอึของเหล่า เหล่าบอกว่า เป็นเพียงการซื้ออาหาร เครื่องดื่ม เหล้าไปกินกันในหมู่เพื่อนฝูงเท่านั้น มีการเปิดเพลงดังๆ ใครอยากเต้นก็เต้น ใครอยากร้องเพลงก็ร้อง การใช้จ่ายก็เพื่อให้งานสนุกมากขึ้น ปลอดภัยอารมณ์เต็มที่ แต่ไม่ถึงกับเป็นปาร์ตี้ยาอึแบบที่เด็กกรุงเทพฯ จัดตามโรงแรมแล้วโดนตำรวจจับจนเป็นข่าว เหล่าบอกว่าในเชียงใหม่ก็อาจจะได้ แต่เขาไม่รู้และไม่เคยร่วมงานปาร์ตี้ลักษณะอย่างนั้น “..มันดูเอิกเกริกเกินไปนะผมว่า ถ้าโดนจับได้ต้องแฉแน่ๆ แฉใช้กันเองในกลุ่มที่สนิทก็ต้องหลบแทบตายอยู่แล้ว ถึงมีผมก็คงไม่เอาด้วย...” แม้ว่ายาอึจะมีราคาแพงกว่ายาบ้าหลายเท่า แต่เหล่าก็สามารถซื้อมาใช้ได้โดยไม่เดือดร้อน เพราะเมื่อเรียนมหาวิทยาลัยเหล่าได้ค่าใช้จ่ายส่วนตัวจากที่บ้านเป็นรายเดือน และการควบคุมเรื่องค่าใช้จ่ายก็ไม่เข้มงวดเหมือนสมัยเป็นนักเรียน เหล่าบอกว่าเขาสามารถจัดสรรค่าใช้จ่ายได้สบายๆ นอกจากนั้น การใช้จ่ายก็ไม่ได้ใช้กันทุกวัน หรือ ใช้กันทีละหลายๆ เม็ด “..ก็เหมือนเราแบ่งเงินไว้สำหรับเที่ยว หรือทำอะไรพิเศษสักอย่างในบางครั้ง ไม่มีปัญหาอยู่แล้วในเรื่องนี้..” อย่างไรก็ตามเหล่าก็ยอมรับว่า คนที่จะหายาอึมาใช้ได้ต้องมีรายได้มากพอสมควร กลุ่มเพื่อนที่ใช้จ่ายก็พื้นฐานเศรษฐกิจทางบ้านดีทุกคน จนถึงวันนี้ เหล่าก็ยังใช้จ่ายอยู่ เหล่าบอกว่าก็คงเป็นเฉพาะช่วงนี้เท่านั้น ถ้าเรียนจบแล้วแยกย้ายกันไปก็คงจะไม่มีโอกาสใช้อีก.

เหล่าบอกว่าเรื่องของยาเสพติดที่ใช้นั้น เขาก็รู้เท่าๆกับที่คนทั่วไปรู้ สมัยที่เรียนที่โรงเรียนก็มีคนมาบรรยายเกี่ยวกับโทษและพิษภัยของยาเสพติดให้นักเรียนฟังบ่อยๆ มีทั้งการให้แบ่งกลุ่มย่อยเพื่อแสดงละคร และนำเอาโปสเตอร์เกี่ยวกับยาเสพติดมาแจกมากมาย เหล่าบอกว่าเขายังเคยตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องยาเสพติดได้ถูกเกือบทุกข้อ จนเพื่อนๆ เชื่อว่าที่ตอบถูกมากเพราะเคยลองใช้มาแล้ว เหล่าบอกว่าเขารู้ว่ายาเสพติดทุกชนิดเป็นอันตรายต่อร่างกาย ทำให้สุขภาพกายสุขภาพจิตเสื่อมโทรม และถ้าใช้ไปมากๆ ก็อาจส่งผลให้เกิดอารมณ์รุนแรง ทำร้ายคนอื่นได้ เหล่าบอกว่าเขารู้ เข้าใจและจำได้ตามที่เคยถูกอบรม แต่เขาก็ไม่ได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษ เหล่าบอกว่า ยาเสพติดประเภทเฮโรอีน มึน กัญชา เขาไม่เคยคิดจะไปยุ่งเกี่ยวอยู่แล้ว มันดูน่ากลัว ยุ่งยาก และเป็นอะไรที่ไม่ดีมากๆ พวกที่ใช้มักจะดูไม่ดี โทรม ผอม รุงรัง เหมือนในโปสเตอร์ที่เห็นกันทั่วไป อย่างไรก็ตามเหล่าก็ไม่เคยพบ หรือรู้จักคนที่ใช้ยาเสพติดพวกนั้นเลยสักครั้ง ส่วนยาบ้ายาอึนั้น ตอนแรกเหล่าก็กลัวเหมือนกัน แต่คนที่ใช้ยาบ้าและยาอึส่วนมากก็เป็นพวกเพื่อนๆ เห็นกันอยู่ทุกวัน คนที่ใช้ก็รู้จักกันดี ไม่มีใครผิดปกติไปจากเดิม ความรู้สึกที่มีต่อยาบ้าหรือยาอึจึงไม่เหมือนกับที่มีต่อยาเสพติดอื่น เหล่าคิดว่าพวกนักเรียนนักศึกษานั้นใช้ยาบ้าต่างไปจากกลุ่มอื่น “...พวกนักเรียนนักศึกษาใช้แค่ลองมากกว่าจะใช้เป็นจริงเป็นจัง พวกที่

ก่อนเหตุจนเป็นข่าวไปทั่วนั้นเขาคงจะใช้มากจนทำให้ร่างกาย จิตใจผิดปกติ ถึงได้ทำอะไรร้ายๆ ลงไป..." เหลือบอกว่าเขารู้สึกเฉยๆ ต่อยาบ้าและยาอี แม้จะไม่ได้คิดว่ามันเป็นสิ่งที่ดี แต่ก็ไม่ได้ว่า มันเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมากมายด้วยเช่นกัน

ในเรื่องของกฎหมายและระเบียบมหาวิทยาลัย เหลือบอกว่าเขารู้ว่าการใช้ยาบ้าและยาอีเป็นสิ่งที่ผิด และคนที่ใช้จะต้องถูกลงโทษอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่เขาก็ไม่รู้ว่ามีความร้ายแรงมากขนาดไหน เหลือบอกว่าเขาพยายามใช้แต่เฉพาะในกลุ่มที่สนิทเท่านั้น แต่สิ่งที่เหลือบอกมากกว่ากฎหมายและระเบียบมหาวิทยาลัยก็คือ การที่คนที่บ้านจะรู้เรื่องที่เขาใช้ยาบ้าและยาอี เขาบอกว่าพ่อกับแม่จะต้องไม่ยอมรับ และไม่มีวันเข้าใจว่าเขาใช้ยาเสพติดเพียงเพื่อลองเล่นๆ ในช่วงนี้แล้วจะเลิกในภายหลัง "...จะเป็นเรื่องร้ายแรงมากถ้าที่บ้านรู้เรื่องนี้ ในสายตาของพ่อกับแม่การใช้ยาเสพติดไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตามก็เหมือนการทำบาป เขาไม่มีวันให้อภัยแน่นอน..." เหลือบอกว่าตัวเขาเองก็ไม่คิดว่ายาบ้ายาอีเป็นสิ่งที่ดี แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเป็นสิ่งที่เลวร้ายมากมาย อย่างไรก็ตามเมื่อถามว่าเหลือบอกจะให้คนอื่นทดลองใช้บ้างหรือไม่ เหลือบอกคิดไปนาน แล้วตอบว่า เขาไม่อยากจะแนะนำให้คนอื่นลองใช้ เพราะเขาเองก็รู้ว่าเมื่อใช้ไปแล้วผลจริงๆ ของมันจะเป็นอย่างไร ตัวเขาเองอาจจะไม่เป็นอะไร แต่เขาไม่สามารถจะไปรับประกันแทนคนอื่นได้ เหลือบอกมีน้องสาว และเขาบอกว่าเขาเองไม่อยากจะให้น้องสาวของเขาลองใช้ยาเสพติดไม่ว่าจะเป็นชนิดใดก็ตาม .

รายชื่อ 4 ชื่อ เอ้ (นามสมมุติ) เพศ ชาย อายุ 21 ปี มหาวิทยาลัยของรัฐ ปี 4

ครอบครัวเอ้เป็นครอบครัวไทย-จีน โดยมีเชื้อสายจีนทางพ่อ มีสมาชิก 4 คน คือ พ่อ แม่ เอ้ และน้องชาย พ่อและแม่ของเอ้เปิดร้านขายของฝากจากเชียงใหม่จำพวกผลไม้ดอง หัตถกรรม กระเทียมดอง บัวลอย กาละแม ฯลฯ ที่ตลาดแห่งหนึ่งในตัวเมืองเชียงใหม่ ส่วนน้องชายกำลังเรียนอยู่ที่โรงเรียนพณิชยการในชั้นปีที่ 1 ครอบครัวเอ้มีฐานะปานกลาง นับถือศาสนาพุทธ และภูมิลำเนาเป็นชาวเชียงใหม่

เอ้เรียกพ่อว่าอาปาเพราะพ่อเป็นคนจีน แต่เรียกแม่ว่าแม่แบบคนไทยทั่วไป เอ้บอกว่าครอบครัวของเอ้เป็นครอบครัวคนค้าขาย อาปากับแม่จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่ร้านในตลาด ส่วนมากแม่จะเป็นคนเฝ้าร้านและขายของ ส่วนอาปาเป็นคนติดต่องานภายนอก บางทีก็เดินทางไปต่างจังหวัดบ่อยๆ เกี่ยวกับการสั่งสินค้า และรับส่งสินค้าให้ลูกค้าต่างจังหวัด ทั้งอาปาและแม่จะออกจากบ้านเวลาประมาณตี 4 ทุกวัน เพื่อไปเตรียมเปิดร้าน จัดของ และทำความสะอาด ทั้งคู่จะทำงานเอง ไม่มีลูกจ้างช่วย วันอาทิตย์จะหยุดขายของเพื่อทำการเช็คสต็อก และทำบัญชีสินค้า ดังนั้น ทั้งอาปาและแม่จะทำงานทุกวัน และงานแต่ละวันจะสิ้นสุดลงในเวลาไม่ต่ำกว่าเที่ยง

คืน เอ็บอกว่าทั้งอาปาและแม่ไม่ค่อยมีเวลาสำหรับความบันเทิงใดๆ นอกจากการดูโทรทัศน์เวลาเฝ้าร้าน หรือฟังวิทยุเทปบางครั้ง ส่วนเอ้กับน้องชายเมื่อยังเด็กก็ติดตามไปอยู่ที่ตลาด แต่เมื่อเข้าโรงเรียนและสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ก็จะอยู่ที่บ้านมากกว่า เอ้กับน้องต้องช่วยเหลือตัวเองเรื่องอยู่เรื่องกินมาตั้งแต่เด็ก ถ้าไม่แะกินที่ตลาดกับแม่ ก็ซื้ออาหารถุกกลับบ้าน หรือหาของในตู้เย็นมาทำกินเอง เอ็บอกว่าเขาไม่รู้สึกเดือดร้อนหรือยุ่งยากกับชีวิตแบบนี้ "...มันก็เป็นอย่างนี้มาตลอด ผมว่ามันก็สะดวกดี ไม่ต้องมานั่งรอกัน ใครอยากทำอะไรก็ทำ..." เอ็บอกว่าครอบครัวเขาจะมีโอกาสพบกันพร้อมหน้าในวันอาทิตย์ เพราะอาปากับแม่จะทำงานที่บ้านถ้าไม่ต้องไปทำธุระต่างจังหวัด เอ็บอกว่าอาปาเป็นคนทำงานจริงจัง และพยายามสอนให้เอ้ทำการค้าเหมือนอาปา แต่เอ็บอกว่าเขาไม่สนใจการค้าขาย เขาอยากทำงานที่แตกต่างไปจากงานที่เห็นมาตั้งแต่เด็ก "...ผมเบื่องานแบบนี้ ผมไม่ชอบทำงานในตลาด คนเยอะวุ่นวาย งานก็จำเจซ้ำซาก ผมอยากเปลี่ยนไปทำงานอย่างอื่นที่แตกต่างจากงานที่บ้าน อะไรก็ได้..." เอ็บอกว่าอาปาก็รู้ว่าเขาไม่ชอบงานค้าขาย แต่ก็ไม่พูดว่าอะไร นอกจากบอกว่า งานค้าขายเป็นงานของตัวเอง ไม่ต้องเป็นลูกจ้างใคร เพียงแต่ต้องขยันและอดทน เอ็บอกว่าตอนแรกอาปาก็คาดหวังว่า เอ้ซึ่งเป็นลูกชายคนโตจะเป็นคนสืบทอดการค้าขาย แต่ภายหลังคงจะรู้ว่าเอ้ไม่ชอบและไม่สนใจอาชีพนี้ อาปาจึงไม่ยุ่งกับเอ้อีก เอ็บอกว่าเป็นโชคดีของเขาที่น้องชายชอบการค้าขาย น้องจะไปช่วยอาปากับแม่ขายของที่ตลาด และทำบัญชีสินค้าให้สม่าเสมอ "...ดีที่มีตัวแทน ทำให้อาปาไม่มาเข้าซื้อเอากับผมไม่อย่างนั้นก็ต้องเป็นผมนั่นแหละที่ทำ..." สำหรับแม่นั้นไม่ค่อยเป็นปัญหา แม่จะเป็นคนเฉยๆ ยังไงก็ได้แล้วแต่อาปา สำหรับครอบครัวเอ็บอกว่าเขาจะเป็นคนที่อยู่นอกวงการมากกว่าใคร เวลาอยู่ที่บ้าน อาปา แม่ และน้องชายจะนั่งคุยกันและปรึกษาหารือเรื่องการค้า ในขณะที่เอ้จะทำงานส่วนตัวในห้อง อ่านหนังสือ ทำการบ้าน หรือฟังเพลง "...ไม่มีใครสนใจผมเท่าไร ผมเองก็ไม่มีอะไรจะคุยกับพวกเขา มีแต่เรื่องซื้อขายไป กำไรขาดทุน นำเปืออะ.." อย่างไรก็ตามอาปากับแม่ก็สนับสนุนให้ลูกเรียนหนังสือมากๆ เมื่อเห็นว่าเอ้ยังสนใจเรียนหนังสืออยู่ก็ไม่ว่าอะไร ค่าใช้จ่ายจากทางบ้านที่ให้ก็มากพอสมควร เอ็บอกว่าเขาได้ค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือน โดยไปหยิบจากลิ้นชักของแม่ที่ร้าน แล้วจดไว้ในบัญชีว่าเขาไปเท่าไร หน้าที่ทำบัญชีโดยมากจะเป็นของน้องชาย ซึ่งรับทำแทนแม่มา 2-3 ปีแล้ว ซึ่งเอ็บอกว่าไม่มีปัญหาอะไร เขากับน้องชายเข้าใจกันดี น้องชายจะเป็นคนอธิบายกับอาปาและแม่เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายของเขา เอ็บอกว่าเขาจะมีโลกส่วนตัวที่อาปาและแม่ไม่เข้าใจว่าวันหนึ่งเอ้ทำอะไรบ้าง แต่ก็ไม่เคยมีการซักถามพูดคุย เพราะต่างคนต่างก็ยุ่งกับงานของตัวเอง

บ้านของเอ้เป็นตึกแถวสามชั้นติดถนนใหญ่ ในอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ชั้นล่างจะเป็นที่เก็บสต็อกสินค้าและหีบห่อต่างๆ รวมทั้งเป็นที่ทำงานของคนในบ้านด้วย โดยมีมุมหนึ่งไว้วางโต๊ะเขียนหนังสือ 1 ตัว ซึ่งจะเป็นที่ทำบัญชี เช็คสต็อกของ และที่สำหรับพูดคุยปรึกษาหารือ รวมทั้งเป็นที่รับแขก ชั้น 2 จะมีพื้นที่ส่วนกลางสำหรับคนในบ้านเพื่อใช้กินข้าว ริดผ้า และเก็บอุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆภายในบ้าน อาปากับแม่จะนอนที่ชั้นนี้ ส่วนเอ้กับน้องชายจะมีห้องส่วนตัวคนละห้องอยู่ที่ชั้น 3 ของบ้าน เพื่อนบ้านบริเวณนั้นส่วนมากจะเปิดบ้านเป็นร้านค้า ทุกคนรู้จักกันดีเพราะอยู่กันมานานหลายสิบปี ร้านข้างๆบ้านเอ้จะเป็นร้านขายส่งสินค้าจำพวกผงซักฟอก สบู่ ยาสีฟัน และถังพลาสติก อาแปะเจ้าของร้านเป็นเพื่อนสนิทของอาปาและไปมาหาสู่ที่บ้านเอ้เป็นประจำ เอ้บอกว่าช่วงถนนแถวบ้านเอ้ไม่เคยเงียบเหงา มีคนเดินผ่านไปมา และติดตื้อซื้อขายตลอด แต่ถ้าอยู่บนชั้น 3 เปิดเครื่องปรับอากาศก็จะได้ยินเสียงรบกวน อาปาและแม่มักจะอยู่ชั้นล่างช่วงหัวค่ำเพื่อพบปะสังสรรค์กับเพื่อนบ้านและทำงานไปด้วย ส่วนน้องชายบางครั้งก็ลงไปนั่งคุยด้วยถ้าไม่ติดงานส่วนตัว มีแต่เอ้ที่มักไม่ได้ลงไปสังสรรค์กับคนอื่น บ้านแถวนั้นมีปัญหาเรื่องการลักขโมยบ้าง หลายครั้งที่มิชโมยจัดบ้าน แต่นั่นก็เป็นสมัยที่ตึกแถวมีคนอยู่ไม่เต็ม ตอนนั้นไม่ค่อยมีปัญหาย่างนั้นแล้ว

เอ้เรียนหนังสือในโรงเรียนเอกชนที่เดียวกับได้ตั้งตั้งแต่ประถม 1 จนถึงมัธยม 6 และเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับได้งและเหลา กิจกรรมยามเป็นนักเรียนนั้นส่วนมากก็ไม่มีแตกต่างกันเท่าไร ช่วง ม.3 ถึง ม.6 จะเป็นตอนที่สนิทกับเพื่อนมากที่สุด ทำอะไรทำด้วยกัน ว่าตามกันทุกอย่าง เอ้บอกว่าตอนที่เรียนถึงแม้จะทำผิดกฎระเบียบบ้าง มีเรื่องทะเลาะวิวาทบ้าง หรือกินเหล้าสูบบุหรี่ เที้ยวกลางคืน ก็เป็นแบบเด็กๆ คือ ทำเพื่อความสนุก ได้ลองของใหม่ๆที่อยากลอง การได้ทำอะไรที่ถูกห้ามมันน่าตื่นเต้น และทำให้รู้สึกว่าเราเก่งที่ทำได้ "...ถ้าจะว่าไป ผมว่าเราไม่ได้เป็นเด็กเกเร ถึงจะทำอะไรผิดบ้างแต่ก็ยังเรียนหนังสือ อยากประสบความสำเร็จ อยากเก่ง อยากก้าวหน้า ไม่เคยคิดจะทำให้ใครเดือดร้อนหรือวุ่นวายเพราะเราเลย..." เอ้บอกว่าการคบเพื่อนสมัยมัธยมและการใช้ชีวิตในช่วงนั้น ถ้าจะให้เอ้ก็จะซ้ำกับที่ได้กับเหลาเล่าให้ฟัง เอ้ไม่เคยย้ายโรงเรียน เอ้จึงมีเพื่อนกลุ่มเดียวที่คบกันมาตั้งแต่เด็ก แต่ถ้าจะพูดถึงการคบเพื่อนตอนเป็นนักศึกษา เอ้บอกว่าลักษณะจะเปลี่ยนไปจากเดิม เพื่อนที่เรียนมหาวิทยาลัยเป็นเพื่อนใหม่ทั้งหมด เพราะตอนสอบเอนทรานซ์ เอ้เป็นคนเดียวในกลุ่มที่สอบติดมหาวิทยาลัยของรัฐ และเอ้ก็เป็นนักเรียนคนเดียวในกลุ่มที่เลือกเรียนทางเกษตรศาสตร์ "...รุ่นผมไม่ค่อยมีคนเลือกเกษตรฯ เขาบอกว่าไม่รู้เรียนแล้วจะไปทำอะไร บ้านก็ไม่มีไร่มีสวน ส่วนมากพวกเราที่เข้าใจลักษณะการเรียนแค่นั้นในช่วงเวลานั้น..." สำหรับตัวเอ้เองเขาบอกว่า การเลือกเรียนทางเกษตรศาสตร์ไม่ใช่เพราะชอบ

เพียงแต่เฝ้าดูแล้วเห็นว่าพอจะทำคะแนนให้สอบได้ และไม่ต้องการเรียนอะไรก็ได้ที่ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับกิจการของทางบ้าน "...ผมคิดว่าการเรียนเกษตรจะทำให้ผมไม่ต้องยุ่งกับงานที่บ้าน ได้ทำในสิ่งที่แปลกออกไปจากที่เห็นทุกวัน..." เพื่อนใหม่ของเอ้จึงมาจากสถานที่หลากหลาย เอ้บอกว่ากลุ่มเพื่อนใหม่ของเอ้ส่วนมากเป็นเด็กต่างจังหวัด จึงพักอยู่ในหอพักทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย เอ้จึงมีที่สำหรับแวะเวียนหลายแห่ง เอ้ใช้คำว่า "สิงอยู่" ในการที่ไปอาศัยอยู่กับเพื่อน เอ้บอกว่าพอเข้ามหาวิทยาลัยได้ 1 เทอมเอ้ก็ย้ายไปอยู่กับเพื่อนที่หอพักในมหาวิทยาลัย และกลับบ้านในวันเสาร์-อาทิตย์ เอ้อ้างกับอาป้าและแม่ว่าการเรียนที่คณะฯมีความจำเป็นต้องทำงานกลุ่ม และบางครั้งต้องอยู่ดึกเพื่อทำงาน เอ้กลับบ้านไม่สะดวกจึงขออยู่หอกับเพื่อน เอ้บอกว่าทางบ้านก็ทำตามที่เอ้บอก การสิงอยู่กับเพื่อนที่หอเอ้บอกว่าเขาก็ช่วยแชร์ค่าใช้จ่ายบ้าง แต่ส่วนมากจะเป็นค่ากินมากกว่า การอยู่กับเพื่อนทำให้ทำอะไรได้อย่างอิสระ เอ้บอกว่าเป็นอิสระที่แตกต่างจากการอยู่ที่บ้าน "...ความจริงตอนอยู่ที่บ้านก็ไม่มีใครยุ่งกับผมอยู่แล้ว อยากทำอะไรก็ทำได้ แต่มันเป็นอิสระแบบต่างคนต่างอยู่มากกว่า ไม่มีคนร่วมรับรู้ความคิดของเรา หรือแลกเปลี่ยนความรู้สึก บางทีมันก็เหมือนเราอยู่คนเดียว แต่เวลาออกมาอยู่กับเพื่อนจะรู้สึกสบายใจ มีคนที่เราจะพูดกัน ได้รู้เรื่อง คือ เขาไม่ยุ่งกับเรามากแต่เขาก็ฟังเราได้ และพูดเรื่องเดียวกันกับเรา..." การคบเพื่อนตอนเรียนมหาวิทยาลัยจะเรียนด้วยกันในบางวิชา ส่วนมากจะพบกันตอนเย็นหลังเลิกเรียน ถ้าไม่ไปกินข้าว ก็กลับมานั่งที่คณะฯ เล่นไพ่ที่หอ และแอบเอาเหล้ามากินในห้อง หรือนัดเที่ยวกลางคืน เอ้บอกว่าส่วนมากเพื่อนๆก็จะมารวมกลุ่มกันที่หอ เพราะหอชายของมหาวิทยาลัยไม่มีกฎระเบียบที่เข้มงวดมากอยู่แล้ว เอ้บอกว่ากลุ่มของเอ้กินเหล้าเก่ง คอแข็ง ไม่เมาย่างๆ ถ้าออกไปเที่ยวกลางคืนกันจะเปลืองเหล้ามาก ส่วนมากกลุ่มเอ้ชอบไปนั่งที่ผับบริเวณถนนห้วยแก้ว เอ้ให้เหตุผลว่า "...เด็กเยอะดี ส่วนมากพวกผมก็ตามที่เขาไปกินเหล้า สังสรรค์ ดูบรรยากาศ..." เอ้บอกว่ากลุ่มที่เที่ยวกลางคืนก็คือเพื่อนมหาวิทยาลัยที่เรียนด้วยกัน แต่มักจะมีรุ่นพี่ของเพื่อนซึ่งเป็นพี่จังหวัดอีก 2-3 คนร่วมเที่ยวด้วย พี่พวกนี้รู้จักกันตั้งแต่เอ้เรียนปี 1 มีทั้งที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย และพี่ที่ทำงานแล้ว ซึ่งเอ้เล่าว่าตั้งแต่รู้จักกันมาก็เที่ยวด้วยกันและคบหากันมาโดยตลอด ถ้าเที่ยวดึกมากก็สามารถไปค้างที่คอนโดของรุ่นพี่คนหนึ่งได้ เพราะเป็นคอนโดส่วนตัวของเขาเอง "...พวกพี่เขาเป็นพวกมืออาชีพ เขาจะรู้จักคนเยอะ และหาที่เที่ยวแปลกๆได้เรื่อย มีกลุ่มเขาไปด้วยก็อุ่นใจดี..." เมื่อถามว่ามีการไปต่อนอกเหนือจากนี้หรือไม่ เอ้บอกว่า ถ้าไปร้องเพลงคาราโอเกะก็มีบ้าง แต่ถ้าหมายถึงไปเที่ยวผู้หญิงจะไม่ค่อยทำกันแล้ว "...มีแฟนกันทั้งนั้นแล้วพี่ก็อยู่กับแฟนดีกว่า ผมเคยไปเที่ยวตอนปี 1 แค่อสองครั้งช่วงรับน้อง แล้วก็เลิก ก้าวเอดส์นะ..." เอ้บอกว่าการเที่ยวมักไปกันแต่กลุ่มผู้ชาย เอ้มีแฟนแล้วเป็นนักศึกษา ปี 3 ต่างคณะ รู้จักกันตั้งแต่

สมัยรับน้อง เอ้าบอกว่าเขาไม่เคยพาแฟนไปกับกลุ่ม ถ้าจะไปกับแฟนก็ไปกันสองคน "...เขาก็มีเพื่อนของเขา ผมก็มีเพื่อนของผม ก็ต้องมีเวลาเป็นของตัวเองบ้างใช้ใหม่ กับแฟนก็เจอกันเกือบทุกวันอยู่แล้ว..." ส่วนเพื่อนเก่าที่โรงเรียนเอ้าบอกว่าจะพบกันเวลามีงาน เช่น งานเลี้ยงรุ่น งานของโรงเรียน หรืองานวันเกิด แต่ในชีวิตประจำวันเอ้าจะอยู่กับเพื่อนที่มหาวิทยาลัยมากกว่า

ในเรื่องการใช้ยาเสพติด เอ้าบอกว่าถ้าจะนับครั้งแรกจริงๆก็น่าจะเป็นครั้งที่ลองใช้ยาบ้าสมัยอยู่โรงเรียนพร้อมกับโด่งและเหลา แต่การใช้ตอนนั้นถือว่าน้อยมาก ครั้งละครั้งเม็ดก็ตื่นตื้นกันแล้ว เอ้าบอกว่าตอนอยู่มัธยมนั้นใช้ไม่มาก พอเข้ามหาวิทยาลัยมีโอกาสได้สนิทกับเพื่อนต่างกลุ่มออกไป ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์เรื่องต่างๆ เอ้าก็พบว่าไม่ใช่เขาคนเดียวที่เคยลองใช้ยาบ้า "...พวกนั้นมันก็เคยใช้ยาบ้าด้วยกันทั้งนั้นแต่มันจะใช้ต่ออีกหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง..." เอ้าบอกว่าเขาเองไม่รู้จักนักศึกษากลุ่มอื่นในมหาวิทยาลัยที่ใช้ยาเสพติด แต่กลุ่มเอ้านั้นมีด้วยกัน 5-6 คน และมี 4 คนที่เคยลองใช้ยาบ้าสมัยที่เป็นนักเรียน "...ก็เป็นแค่ลองนะไม่ได้ใช้จนติด ผมว่าก็เหมือนการลองสูบบุหรี่หรือกินเหล้ามันแหละ อีกอย่างก็คือ ยาบ้าไม่เหมือนยาเสพติดอื่น มันเป็นยาตัวหนึ่งเท่านั้นใช้ใหม่พี่ ใครๆก็รู้..." แต่เอ้าก็ใช้ยาบ้าต่อเนื่องมาจนถึงมหาวิทยาลัย เอ้าบอกว่าเขาเคยใช้มากที่สุดถึง 5 เม็ดในวันเดียว การที่เอ้าพัฒนาปริมาณการใช้ต่อวันมากขึ้นก็เนื่องจากรู้สึกว่ายาบ้า 1-2 เม็ด ออกฤทธิ์กระตุ้นให้ร่างกายให้สดชื่นได้น้อยลง เอ้าจึงเพิ่มความถี่ในการกินยาให้มากกว่าเดิม เพื่อให้คงความรู้สึกสดชื่น แจ่มใสได้ตลอด เอ้าบอกว่าสิ่งที่ทำให้เขาใช้ยาบ้าต่อเนื่องมาโดยตลอด คือ ความรู้สึกตอนที่สูดดมกลิ่นของยา เอ้าบอกว่าช่วงนั้นจะรู้สึกมีความสุขที่สุด กลิ่นยาจะหอม ให้ความรู้สึกที่ดี "...เวลาหยุดใช้ไปมันจะง่วงอย่างบอกไม่ถูก อยากนอนทั้งวันทั้งคืน เพลีย หมดแรง ปากคอบแห้ง ฟันขึ้นมาอีกทีก็หิวจนลั่นไปหมด จนบางทีน้ำหนักหด ผมนเลยต้องให้เรื่อยๆ..." เอ้ายอมรับว่าการใช้ยาบ้าของเขาเป็นการแก้เหงา แก้เบื่อด้วยส่วนหนึ่ง เอ้าบอกว่าเขาไม่รู้ว่าตัวเองต้องการอะไรกันแน่ วิชาที่เรียนอยู่ก็ไม่ได้ชอบมากมาย เขารู้สึกเบื่อสิ่งต่างๆรอบตัวโดยไม่มีเหตุผล การออกไปกับเพื่อน และได้ทำอะไรแปลกๆจะทำให้เขารู้สึกดีขึ้น เมื่อถามว่าเคยปรึกษาครอบครัว หรือ อาจารย์เกี่ยวกับความรู้สึกแบบนี้หรือไม่ เอ้าบอกว่าไม่เคยอยู่ในความคิด ยิ่งเป็นที่บ้านแล้วให้ลืมนไปได้เลยเพราะทุกคนดูจะหมกมุ่นอยู่กับการทำมาหากิน การหาเงิน และอยู่กับกองสินค้าต่างๆที่เอ้าไม่เคยทำใจให้ชอบได้ แม้ว่าเขาจะอยู่กับสภาพแบบนี้มาตั้งแต่เกิดก็ตาม เอ้าบอกว่าการอยู่คนเดียวทำให้เขาหงุดหงิดและอารมณ์เสียง่าย เขาจึงใช้ยาบ้าเพื่อให้อารมณ์ดีและรู้สึกแจ่มใสมากขึ้น ในช่วงที่เรียนปี 2 และ 3 เอ้าใช้ยาบ้าแทบทุกวัน โดยเลือกใช้ตอนเช้า ครั้งละ 1 เม็ด โดยวิธีเผาบนกระดาษฟลอยด์เพื่อสูดดมควัน ถ้ามีการใช้เพิ่มเติมในช่วงวัน

บ้าง จะใช้วิธีการกินกับน้ำแทนเพื่อความสะดวก แต่ก็ไม่บ่อยนัก เอ้จะใช้ยาบ้ำสัปดาห์ละ 5-10 เม็ด โดยประมาณ

เอ้ยังให้ยาบ้ำอยู่ตอนที่เริ่มใช้ยาอีเพิ่มอีกหนึ่งตัว เอ้บอกว่าเขาเริ่มใช้เพราะรุ่นพี่ที่ไปเที่ยวด้วยกันเอาให้ลอง ครั้งนั้นเอ้เริ่มเรียนในปี 2 เขาออกไปเที่ยวกลางคืนกับกลุ่มเพื่อนมหาวิทยาลัย รุ่นพี่พวกกลุ่มเอ้ 7-8 คนไปนั่งที่ผับแถวถนนห้วยแก้วซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นแหล่งเที่ยวของวัยรุ่น เอ้เล่าว่าที่ๆเขาไปเที่ยวจะมีเด็กสาวๆมานั่งบริการด้วย "...เด็กมากเลย อายุสัก 13-14 เอง ขนาดมามาซังยังเป็นอายุน้อยกว่าผมด้วยซ้ำ พวกนี้ให้ยาด้วยแหละ..." เอ้เล่าว่ารุ่นพี่จะสั่งยาอีผ่านสาวบริการพวกนั้น และไม่เกิน 5 นาที ก็จะได้มา ตอนเริ่มใช้ครั้งแรกได้ยามา 1 เม็ด แบ่งเป็น 4 ส่วน รุ่นพี่บอกว่าให้ใช้นิดหน่อยพอเที่ยวสนุก และสร้างบรรยากาศ เอ้บอกว่าเขาไม่ลังเลที่จะลองเพราะเขาเคยให้ยาบ้ำอยู่แล้ว และคิดว่ายาอีก็คงจะไม่มีผลอะไรต่อเขามากไปกว่ายาบ้ำ การให้ยาอีก็ไม่ยุ่งยากเลย แคล่กินกับน้ำเหมือนกับการกินยาทั่วไปก็เรียบร้อย "...ถ้าอยู่ในเวลานั้นบรรยากาศแบบนั้น ผมบอกได้เลยว่ามันไม่ยากที่ใครก็ตามจะลองใช้ยา ต่อให้เป็นพี่เองก็เถอะ ขอแค่มีคนชวนและมีเพื่อนลองด้วยกัน มันก็เกิดขึ้นได้..." เอ้จะใช้ยาอีเวลาที่ไปเที่ยวกลางคืน ส่วนมากจะใช้เวลาที่มีรุ่นพี่ไปด้วย เอ้บอกว่าเวลาไปกันเองบางทีก็ไม่ค่อยกล้าใช้ เพราะกลัวมาแล้วสนุกเกินเหตุ ถ้าเกิดมีเรื่องจะไม่มีใครช่วยดูแล อีกประการคือถ้ารุ่นพี่ไม่ไปด้วยก็ต้องกลับไปนอนหอพักในมหาวิทยาลัย ก็เลยต้องปลอดภัยไว้ก่อน เอ้เคยไปเที่ยวกับเพื่อนกลุ่มโรงเรียนเดิมบ้าง เอ้บอกว่ากลุ่มนี้มีแต่โด่งกับเหล่าที่เคยใช้ยาอี แต่สองคนนั้นจะไม่ค่อยใช้ในสถานที่เที่ยว มักจะใช้ในกลุ่มที่สนิทและอยู่ในงานเลี้ยงส่วนตัวมากกว่า การให้ยาอีของเอ้ไม่มีการเพิ่มปริมาณเท่าไร อย่างมากก็เพิ่มจาก 1/4 เม็ดเป็นคนละครั้งเม็ด หรือ หนึ่งเม็ดต่อครั้ง และเป็นการใช้เป็นบางโอกาสไม่ใช่การใช้ประจำ

ยาอีที่เอ้ใช้ราคาเม็ดละประมาณ 650-800 บาท เอ้บอกว่ารุ่นพี่เป็นเจ้าของประจำ ซึ่งจะซื้อได้ในราคาเดียวกับที่ขายในกรุงเทพฯ ถ้าเป็นกลุ่มที่ลองใหม่ๆบางที่ถูกบวกราคาถึงหลักพันก็มี เมื่อถูกถามเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการซื้อยา เพราะเห็นว่าเอ้ใช้ยาค่อนข้างเป็นประจำ โดยเฉพาะยาบ้ำ เอ้ดูเหมือนจะไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้ และตอบอ้อมๆว่า เขาได้ค่าใช้จ่ายจากทางบ้านเดือนละหลายพัน บางทีก็เอาเพิ่มพิเศษจากน้องชายบ้างโดยอ้างว่าเป็นค่าอุปกรณ์การเรียน ซึ่งทางบ้านก็ไม่ได้สงสัยอะไร เขาจึงพอมีเงินจ่ายได้ ส่วนการใช้ยาอีก็เป็นการแชร์กันระหว่างเพื่อน และได้ราคาพิเศษ จึงไม่เป็นปัญหาในเรื่องนี้ เอ้ไม่ค่อยอยากพูดถึงที่มาของยาบ้ำ-ยาอี แต่โด่งและเหล่าเล่าว่าบางครั้งเอ้ก็ขายยาบ้ำด้วย โดยเอ้จะเป็นตัวกลางไปเอามาให้เพื่อนที่ต้องการ และได้ส่วนแบ่งเป็นเปอร์เซ็นต์ บางทีก็เป็นยาแถมปากถุงเม็ดสีเขียว หากโด่งและเหล่าก็ไม่รู้ละเอียด

มากไปกว่านั้น ในส่วนของตัวแเองเมื่อถูกถามว่าจะใช้ยาบ้า-ยาอีไปอีกนานแค่ไหน แอบอกว่าเขา ก็ตอบไม่ได้ ยังไม่เคยคิดว่าจะเลิกหรือไม่เลิก แต่เขาก็ไม่ยอมให้ใครรู้ว่าเอใช้ยาเสพติดเหล่านั้น แอบอกว่าที่บ้านอาปากับแม่ก็ไม่รู้ แต่น้องชายดูจะสงสัยแอบอยู่เหมือนกัน ส่วนแฟนนั้นแอบอกว่าเขาอาจจะรู้หรือไม่รู้ก็ได้ แฟนคนนี้อาจจะคบกันอีกไม่นานด้วย แอบอกว่าถ้าเรียนจบและเอได้งาน ที่อื่นที่อยู่ไกลไปจากที่นี่ เอคงจะตัดสินใจได้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป

เมื่อถามเกี่ยวกับเรื่องยาบ้าและยาอี เอกลับมีความรู้เรื่องยาเสพติดเหล่านี้มากพอควร แอบอกว่าเขาอ่านหนังสือและบทความที่เขียนเกี่ยวกับยาบ้า-ยาอีด้วยเช่นกัน "...ผมอยากรู้ว่ามัน เป็นยังไง และถ้าผมใช้มันจะกระทบกับตัวผมแค่ไหน ของแบบนี้รู้ไว้ก็ไม่เสียหาย..." เอยอมรับว่า ตอนนี้เขาเป็นพวกที่อยู่ในกลุ่มเสพยาบ้าเป็นประจำ ส่วนยาอีนั้นเสพเป็นครั้งคราว แต่ความรู้ที่ได้ ทำให้เอคิดว่าเขาสามารถหยุดใช้ยาได้เมื่อต้องการ เพราะโดยฤทธิ์ทางเคมีและคุณลักษณะของ ยาบ้า-ยาอีนั้นจะติดได้ยากมาก "...ผมใช้ตอนนี้เพราะอยากใช้ และมันก็เป็นสิ่งที่ช่วยผ่อนคลาย ของผม มันยังเป็นประโยชน์สำหรับผมอยู่ ถ้าวันหนึ่งผมจะเลิก ผมก็จะเลิกเอง ไม่มีใครบอกให้ เราเลิกได้หรอกถ้าเราไม่ยอมเลิก..."

ในเรื่องของการใช้ยาบ้า-ยาอี ที่ผิดทั้งกฎหมายและกฎระเบียบมหาวิทยาลัยนั้น ในส่วน ของกฎหมายวิทยาลัยแอบอกว่าเขาไม่สนใจ เพราะคิดว่าเป็นการยากมากที่จะมีอาจารย์หรือผู้ บริหารมารู้ มาเห็น หรือ มาสนใจเรื่องของนักศึกษาอย่างลึกซึ้ง แต่แอบอกว่าเขาค่อนข้างกลัวการ ถูกจับ หรือการถูกกล่าวหาว่าทำผิดกฎหมาย ซึ่งเรื่องนี้ทำให้เขาระวังมากในการพบปะหรือให้ ข้อมูลกับใคร เอกล่าวถึงยาบ้า-ยาอีว่า "...ผมไม่มีความเห็นเกี่ยวกับยาพวกนี้ ก็แล้วแต่ว่าใครจะ มองยังไง พี่ไม่ใช่พี่ก็อาจจะคิดว่ามันไม่ดี ผมใช้ผมก็คิดว่ามันดีมีประโยชน์สำหรับผม อย่างน้อยก็ ตอนนี้..." แอบอกว่าเขาไม่เคยแนะนำให้ใครใช้ยาบ้า-ยาอีเหมือนเขา แต่ถ้าใครมาขอลองใช้เอก็ จะให้ลอง แอบอกว่าทุกคนมีสิทธิ์เลือกที่จะใช้หรือไม่ใช้เอง เขาไม่มีหน้าที่ตัดสินใจแทนคนอื่น.

รายชื่อ 5 ชื่อ ไก่ (นามสมมุติ) เพศ หญิง อายุ 21 ปี มหาวิทยาลัยของรัฐ ปี 4

ครอบครัวของไก่เป็นชาวเชียงใหม่ มีเชื้อสายจีนทางพ่อ นับถือศาสนาพุทธ ไก่เป็นลูก สาวคนโตในจำนวนพี่น้องสามคน พ่อกับแม่ของไก่หย่าร้างกันตั้งแต่ไก่อายุได้ 7 ขวบ และน้อง ชายสองคนอายุ 5 ขวบ และ 3 ขวบ ตามลำดับ หลังจากการหย่าร้างลูกทุกคนอยู่กับพ่อที่ เชียงใหม่ ส่วนแม่ย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดหลายแห่งและขาดการติดต่อกันในที่สุด พ่อของไก่ทำ ธุรกิจขายทราย กรวด และหิน ซึ่งเป็นกิจการส่วนตัวของครอบครัว พ่อไม่ได้แต่งงานใหม่ พ่อจึง ขอให้ป้าซึ่งเป็นพี่สาวของพ่อช่วยดูแลไก่และน้องๆ ป้าเป็นคนโสด และทำธุรกิจการค้าทราย

กรวด และหิน กับพ่อและอยู่บ้านเดียวกัน จึงสะดวกที่จะดูแลหลานๆ พ่อจะทำหน้าที่ติดต่องานภายนอก คุมคนงานที่จัดส่งสินค้า ติดต่อหาตลาดและสินค้า ส่วนป้าจะอยู่ที่บ้านซึ่งเป็นออฟฟิศไปด้วยในตัว ป้ามีหน้าที่ทำบัญชี คุมค้าจ้างแรงงาน ติดต่อธนาคาร และทำเรื่องภาษี นอกจากนี้ก็ต้องรับงานที่ลูกค้าติดต่อเข้ามา น้องชายของไก่อสองคนจะถูกพ่อเรียกไปทำงานด้วยทุกครั้งที่มีโอกาส แต่ไก่อไม่ต้องทำงานอะไรเพราะเป็นลูกผู้หญิง พ่อจึงไม่ได้กำหนดหน้าที่ให้ บ้านของไก่อมีฐานะดีพอสมควร มีคนทำงานบ้านสองคน และมีแม่ครัวหนึ่งคน ไก่อจึงมีหน้าที่อย่างเดียวคือเรียนหนังสือ นอกเหนือจากนั้นแล้ว ไก่อจะมีเวลาว่างทำอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ

ไก่อบอกว่าตนเองสนิทกับน้องคนรองมากที่สุดในครอบครัว ถ้ามีปัญหาที่มักจะถูกคุยกับน้องคนนี้ แต่ก็ไม่ค่อยได้มีโอกาสปรึกษากันบ่อยนัก เพราะน้องก็มีงานของน้อง ส่วนน้องชายคนเล็กจะติดพ่อและไปไหนมาไหนกับพ่อ พ่อของไก่อจะอยู่ที่บ้านน้อยมาก อยู่บ้านได้ 1-2 วัน แล้วหายไป 2-3 สัปดาห์ ไก่อบอกว่าส่วนใหญ่พ่อจะไปนอนที่บริษัทใหญ่ซึ่งเป็นที่สินค้ามาลง เพื่อความสะดวกในการทำงาน น้องชายคนเล็กมักจะอยู่ที่บริษัทกับพ่อ ไก่อจึงพบน้องคนนี้น้อยมาก ส่วนป้าของไก่อก็เป็นผู้หญิงทำงาน ป้าติดต่อกับลูกค้าทุกวัน ซึ่งมีทั้งทางโทรศัพท์และมาติดต่อด้วยตนเอง ป้าจะหายวุ่นวายและมีเวลาบ้างก็ต้องหลังห้าโมงเย็น และวันอาทิตย์ที่บริษัทปิด ไก่อบอกว่าตัวเองและน้องโตขึ้นมาด้วยการดูแลของที่เลี้ยงที่เปลี่ยนหน้ากันมาดูแล ที่เลี้ยงเหล่านี้จะทำหน้าที่ดูแลเรื่องอาหารการกิน การแต่งตัว ไปส่งไปโรงเรียน และรับกลับบ้าน แต่เมื่อไก่อและน้องโตพอที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ ไก่อและน้องก็ไปโรงเรียนกันเอง ซึ่งไก่อบอกว่าไม่ลำบากเพราะที่บ้านมีรถหลายคัน แต่ส่วนมากน้องคนรองจะใช้มอเตอร์ไซด์ขี่ไปเรียนหนังสือ ไก่อก็ชอบทำไปด้วยกับน้อง เพราะโรงเรียนอยู่ใกล้กัน ฆ่ากลับก็ต่างคนต่างกลับ ส่วนมากไก่อจะใช้วิธีเดินกลับกับเพื่อน เพราะบ้านอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนมากจึงพอจะเดินไหว ไก่อบอกว่านอกจากน้องคนรองแล้วไก่อไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวหรือพูดกับใครในบ้าน ไก่อบอกว่าพ่อนั้นรักไก่อ แต่ก็ไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้านพูดคุยกัน ส่วนป้าก็ไม่ได้สนใจไก่อมาก เพราะมีวุ่นแต่ทำงานทั้งวัน ไก่อจึงมีงานอดิเรกคือ ฟังเพลง ดูหนัง อ่านนิตยสาร บางทีก็ไปเรียนทำขนม จัดดอกไม้ แต่งหน้า แล้วแต่ว่ามีอะไรน่าสนใจในตอนนั้น ครอบครัวโดยรวมก็อยู่กันปกติดี เพียงแต่ไม่ค่อยมีเวลาให้กันเท่าไร เมื่อถามถึงแม่ ไก่อบอกว่าไม่อยากพูดถึง "...เขาเหมือนคนอื่น เหมือนคนที่อยู่ไกลตัวเรามากๆ หนูไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย..."

บ้านของไก่ออยู่ในตัวเมือง จังหวัดเชียงใหม่ อยู่ในซอยลึกไปจากถนนใหญ่เพียง 50 เมตร และเป็นซอยตัน ตัวบ้านเป็นตึกสองชั้น มีบริเวณกว้างขวางพอสมควร ด้านข้างจะมีที่ว่างสำหรับจอดรถบรรทุกได้ประมาณ 5-6 คัน ชั้นล่างของบ้านเป็นออฟฟิศของป้าสำหรับติดต่องานและรับแขก บ้านหลังนี้เป็นที่อยู่ของพ่อ ป้า และไก่อ ส่วนน้องชายสองคนจะอยู่ที่บ้านอีกหลังหนึ่ง

ใกล้ๆกัน เป็นตึกขนาดเล็กกว่าที่พอปลูกทิ้งไว้ พอน้องชายสองคนโตขึ้นก็ย้ายไปอยู่เพื่อจะได้มีคนเฝ้าบ้าน บริเวณปากซอยหน้าบ้านไกรมณนใหญ่สองข้างจะเป็นห้องแถวชั้นเดียวที่มีคนเช่าทำร้านค้าต่างๆเต็มไปหมด และถ้าเลยไปอีกช่วงถนนก็จะเป็นโรงเรียน ทำให้ในช่วงกลางวันบริเวณนั้นจะคึกคัก และเต็มไปด้วยผู้คน แต่พอหลังหกโมงเย็นไปแล้วบริเวณนั้นจะเงียบมาก เพราะห้องแถวเหล่านั้นเปิดเป็นร้านค้าเท่านั้น ไม่ได้ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ดังนั้น พอตกเย็นทุกคนก็จะปิดร้านกลับบ้านไป ไก่บอกว่าบ้านของไก่จึงไม่มีเพื่อนบ้านที่สนิทสนมกัน ครอบครัวของไก่อยู่อย่างเอกเทศ นอกจากลูกค้าที่มาติดต่องานแล้วก็ได้ยุ่งเกี่ยวกับใคร

ไก่เรียนหนังสือตั้งแต่ชั้นประถม 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนเอกชนหญิง แล้วย้ายมาต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนสหศึกษา ไก่บอกว่ามีเพื่อนจากโรงเรียนเดิมย้ายไปเรียนด้วยกันหลายคน และมาได้เพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นอีกหลายคน การเรียนแบบสหศึกษาไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับไก่ ไก่บอกว่าต้องมีการปรับตัวบ้างในตอนแรกกับการคบเพื่อนผู้ชาย เพราะพวกนั้นจะชอบแซว ทะเลาะ และชอบแกล้ง แต่ภายหลังพอเป็นเพื่อนกันแล้วก็เหมือนการคบเพื่อนผู้หญิง ไม่มีอะไรแตกต่างมาก อย่างไรก็ตามไก่บอกว่า ถ้าเป็นเพื่อนสนิทกันก็ยิ่งแบ่งเป็นกลุ่มผู้หญิงผู้ชายชัดเจน คือ พวกผู้หญิงจะไปไหนมาไหน กินข้าว ทำการบ้านในกลุ่มผู้หญิง ส่วนพวกผู้ชายก็มีกลุ่มของพวกเขาเอง ถ้าจะได้ทำงานร่วมกันก็เวลาทำงานกลุ่มในการเรียน หรือทำกิจกรรม เช่น กีฬา ฟุตบอล เชียร์ ซ้อมร้องเพลง หรือไม่ก็เป็นการนัดไปเที่ยววันหยุดทั้งชั้น ไปดูหนัง หรืองานวันเกิด "...แต่เราก็สนิทกันนะทั้งผู้ชายผู้หญิง เพียงแต่เวลาเลิกพักเที่ยง หรือนัดกันวันเสาร์-อาทิตย์ก็จะไปกับกลุ่มผู้หญิงเหมือนกันมากกว่า เพราะเราชอบเหมือนกัน อย่างเป็นดูเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า พวกผู้ชายเขาไม่ชอบเดินกับเราหรอก เขาก็ไปกับกลุ่มเขา...." ไก่บอกว่าชีวิตประจำวันตอนเป็นนักเรียนไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น ทุกวันก็จะไปเรียนหนังสือ แล้วก็กลับบ้าน ตอนเย็นก็ไม่ได้ออกไปเที่ยวที่ไหน ต้องทำการบ้าน อ่านหนังสือสอบ ไก่บอกว่าส่วนมากจะใช้วิธีโทรศัพท์คุยกับเพื่อนมากกว่า บางทีคุยกัน 2-3 ชั่วโมงก็มี ส่วนมากจะเลือกโทรในช่วงหลังห้าทุ่มที่ป่าช้าอันนอนแล้ว ไม่อย่างนั้นไก่อจะถูกบ่นไม่รู้จักจบสิ้นว่าใช้เวลาในเรื่องไร้สาระ เปล่าประโยชน์ และจะถูกเร่งให้วางหูตลอดเวลา ไก่บอกว่าการได้คุยกับเพื่อนทำให้รู้สึกหายเบื่อ เรื่องที่คุยกันก็เป็นเรื่องที่โรงเรียน เพื่อน ดารานักร้องที่กำลังดัง คอนเสิร์ต แฟชั่น แล้วแต่ว่ามีอะไรอยู่ในความสนใจตอนนั้น ช่วงเสาร์-อาทิตย์ ไก่อจะออกจากบ้านทั้งวัน ส่วนมากก็จะไปรับป้อมซึ่งเป็นเพื่อนสนิทออกไปห้างสรรพสินค้าเพื่อดูหนัง ซือบปิ้ง ถ่ายสตูดิโอ บางทีก็นั่งกินไอศกรีม หรือขนมที่ร้านฟาสต์ฟู้ดต่างๆ ไก่มักจะไปกับ 2 คนกับป้อม นอกจากเวลาที่มึนงานวันเกิดเพื่อน หรือมีกิจกรรมอื่น เช่น งานกีฬา กิจกรรมของโรงเรียน ก็จะมีการนัดเพื่อนกลุ่มใหญ่ขึ้น ไก่บอกว่าช่วงเป็นนักเรียนมี

โอกาสเที่ยวกลางคืนน้อยมาก ยกเว้นตอนที่โรงเรียนจัดงานคริสต์มาส วันเกิดเพื่อน งานฉลองเรียนจบมัธยมหก แต่ถึงอย่างไรตอนนั้นก็กลับบ้านได้ไม่เกินเที่ยงคืน และจะมีน้องชายมาคอยรับ-ส่ง

เมื่อไก่อสอบเอนทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยได้ ไก่ออกว่ามีเพื่อนห้องเดียวกันสอบเข้าคณะนี้ได้หลายคน บ๊อมซึ่งเป็นเพื่อนสนิทก็สอบเข้าเรียนได้ในคณะนี้เช่นกัน ดังนั้น จึงไก่อยังคงคบหากับเพื่อนกลุ่มเดิมในช่วงที่เรียนมหาวิทยาลัยปี 1 ตอนนีไก่อได้รับอนุญาตให้ขับรถไปเรียนเองได้ ไก่อจึงมีอิสระมากขึ้นในเรื่องเวลากลับบ้าน ไก่อบอกว่าการเรียนปี 1 มีกิจกรรมมาก ซึ่งไก่อมักจะอ้างกับที่บ้านเสมอว่าเป็นกิจกรรมของมหาวิทยาลัยที่ทุกคนต้องเข้าร่วม ไม่ว่าจะเป็นการรับน้อง การซ้อมเชียร์ การแข่งกีฬา ฯลฯ ซึ่งคนที่บ้านเองก็ไม่เคยรู้ว่กิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยนั้นมีอะไรบ้าง ก็ต้องเชื่อตามที่ไก่อบอก ไก่อบอกว่าส่วนหนึ่งไก่อก็ทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัยจริง แต่ก็มีหลายครั้งที่ทำกิจกรรมเสร็จแล้ว จะมีการชวนกันไปเที่ยวต่อในกลุ่มเพื่อนฝูง ซึ่งส่วนมากก็เป็นเพื่อนกลุ่มที่มาจากโรงเรียนเดียวกัน รวมแล้วเกือบ 10 คน เพื่อนกลุ่มนี้จะมีทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่การเที่ยวกลางคืนนี้ก็มิมีบ่อยนัก การเที่ยวกับกลุ่มนี้ส่วนมากจะไปนั่งกินข้าว ฟังเพลงแถวร้านอาหารกึ่งผับริมแม่น้ำ พวกผู้ชายมีการกินเหล้า สูบบุหรี่บ้าง ส่วนผู้หญิงมีบางคนก็กินเหล้า แต่ไม่มีใครสูบบุหรี่ ตัวไก่อเองตอนแรกก็ไม่ทำทั้งสองอย่าง เพียงแต่นั่งคุยเฉยๆ แต่เมื่อออกไปเที่ยวหลายครั้งเข้า ไก่อก็เป็นฝ่ายขอลองบ้าง เพราะเห็นว่าเวลาพวกเพื่อนกินเหล้าแล้วจะพูดคุย สนุกสนานเฮฮา มีเรื่องตลกมาเล่าได้ตลอด ไก่อบอกว่าตอนแรกไก่อก็กินแค่แก้วสองแก้ว พอมีส่วนร่วมในกลุ่ม แต่เมื่อออกเที่ยวบ่อยมากขึ้น และนั่งอยู่ติดมากขึ้น ไก่อก็กินเหล้ามากขึ้นตามไปด้วย บางครั้งไก่อก็ถึงกับเมาจนเพื่อนต้องพาไปส่งที่บ้าน ไก่อบอกว่าตนเองเป็นคนที่ไม่เมาแล้วจำไม่ได้ว่าพูดหรือทำอะไรลงไปบ้าง แต่เพื่อนในกลุ่มก็เคยบอกหลายครั้งว่าไก่อเมาแล้วเป็นปัญหา "...หนูไม่รู้ว่าตัวเองเมาแล้วเป็นยังไง แต่เพื่อนบอกว่าหนูเมาแล้วพูดเพ้อเจ้อ ส่งเสียงดัง บางทีก็ร้องไห้ พวกเขາบอกว่าถ้ารู้ว่าคุมตัวเองไม่ได้เวลากินเหล้าก็ให้กินน้อยๆ หรือไม่ก็ไม่ต้องกิน เขาอายุโต๊ะอื่นเวลาหนูเมา..." ไก่อบอกว่าเธอรู้ว่าเพื่อนหวังดี แต่บางครั้งก็อดน้อยใจไม่ได้ว่าพวกเพื่อนไม่แคร์ความรู้สึกของไก่อเท่าที่ควร พวกเขามองไก่อเหมือนเป็นตัวปัญหา ทำให้เสียบรรยากาศ และมักจะบอกว่าไก่อเป็นคนอ่อนไหว และคิดมากกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง พวกเพื่อนอยากให้ไก่อทำตัวให้สนุกสนาน และมีความสุขเวลาไปเที่ยวกับกลุ่ม ไก่อบอกว่า หลายครั้งที่ไก่อรู้สึกว่าตัวเองแปลกแยกและเป็นส่วนเกินของกลุ่ม แต่ไก่อก็ยังคบหากับเพื่อนกลุ่มนี้อยู่ต่อไป "...ยังไงก็เป็นเพื่อนกัน เพื่อนกลุ่มนี้จะรู้จักหนูดี อยู่กับพวกนี้ก็มั่นใจได้อย่างหนึ่งว่าไม่มีใครทำอะไรเรา เราเรียนมาด้วยกัน โตมาด้วยกัน พ่อแม่ส่วนมากก็รู้จักกัน ถึงจะน้อยใจบ้าง แต่หนูก็ยังรักเพื่อนกลุ่มนี้..." ไก่อ

บอกว่านอกเหนือจากกลุ่ม เพื่อนสนิทของไก่อี้ยังเป็นป้อมเช่นเดิม ส่วนมากไก่อี้จะบอกเล่า ระบายความรู้สึกกับป้อม และคุยกันนานๆ ป้อมเองก็เคยไปเที่ยวกับกลุ่มบ้างบางครั้ง แต่ตอนนั้นป้อมมีแฟน ป้อมมักจะไปกับแฟนจึงไม่มีโอกาสไปเที่ยวกับกลุ่มบ่อยเท่าไก่อี้

นอกจากกลุ่มเพื่อนจากโรงเรียนเดิม ไก่อี้เองได้รู้จักกับเพื่อนที่เรียนสาขาเดียวกันเพิ่มอีกหลายคน แต่มีคนหนึ่งที่มีโอกาสสนิทกันมากในช่วงปี 2 เพราะลงเรียนวิชาเดียวกัน เวลาเดียวกันคือ "หยิน" ไก่อี้บอกว่าช่วงนั้นห่างๆจากป้อมไปเพราะป้อมไปกับแฟน ไก่อี้จึงไปไหนมาไหนกับหยินบ่อยขึ้น ไก่อี้บอกว่าหยินเป็นคนเซียงราย เป็นลูกคนมีฐานะดีมาก หยินเป็นคนสวย แต่งตัวเก่ง แต่ก็ดูจะเป็นสาวกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน ตัวหยินเองไม่ค่อยจะคบกับใครในคณะมาก ไก่อี้ชอบคุยกับหยินเพราะรู้สึกว่าหยินมีนิสัยเหมือนไก่อี้ เข้าใจกัน คุยเรื่องเดียวกัน ดังนั้น ในช่วงเวลาดังกล่าวไก่อี้จะมีเพื่อนสองกลุ่ม ไก่อี้ยังไปกินข้าว ดูหนัง ซอปปิง วายน้ำ กับเพื่อนกลุ่มเดิมตามปกติ แต่ช่วงเวลาเย็นหลัง 1 ทุ่ม ไก่อี้มักจะไปหาหยิน ไก่อี้บอกว่าหยินมีที่นั่งประจำที่ผับแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นผับเล็กๆแห่งหนึ่งกลางเมืองเชียงใหม่ หยินจะไปที่นั่นแทบทุกวัน ไก่อี้บอกว่าหยินเป็นเพื่อนกับพี่เจ้าของผับ และรู้จักนักดนตรีที่นั่นทุกคน หยินบอกไก่อี้ว่าเพลงที่ผับนี้เพราะ บรรยากาศดี และคนที่มาเที่ยวส่วนมากจะเป็นแขกประจำ รู้จักกันแทบทั้งนั้น ไก่อี้ตามไปนั่งฟังเพลงกับหยิน พูดคุยกับหยิน และกินเหล้ากับหยินที่นั่น และหยินก็ได้แนะนำให้ไก่อี้รู้จักกับเจ้าของผับ และกลุ่มนักดนตรีที่เล่นอยู่ที่นั่นด้วย ไก่อี้บอกว่าการอยู่กับกลุ่มนี้ทำให้ไก่อี้รู้สึกดีไปอีกแบบหนึ่ง "...พวกพี่เขาเป็นคนเข้าใจโลก และเป็นผู้ใหญ่ เขาบอกว่าถ้าเราแคร์อะไรมากเราก็จะต้องเสียใจกับมันมาก เราควรปล่อยชีวิตตามสบายเสียบ้างจะทำให้ไม่เครียดและมีความสุขขึ้น..." ไก่อี้บอกว่าไก่อี้ไปที่ผับนั้นเกือบทุกเสาร์ "...แต่หนูไม่ได้บอกให้เพื่อนกลุ่มเดิมรู้หรอกนะว่าหนูสนิทกับหยิน พวกนั้นไม่ค่อยชอบหยินเท่าไร เขาว่าหยินเป็นคนแปลก คบยาก ให้นู้อยู่ห่างๆหยินไว้ แต่หนูว่าพวกเขาไม่รู้จักหยินดีก็เลยรู้สึกอย่างนั้น ที่จริงหยินเขาก็ไม่มีอะไร..." ไก่อี้บอกว่ามีป้อมคนเดียวที่รู้ว่าไก่อี้สนิทกับหยิน และตอนหลังไก่อี้ก็ได้ชวนป้อมมารู้จักกับหยินและกลุ่มพี่ๆที่ผับด้วย

ไก่อี้เริ่มรู้จักยาอีตอนที่คบกับหยิน ไก่อี้บอกว่าตอนนั้นไก่อี้สนิทกับหยินมากแล้ว และไปนั่งที่ผับกับหยินบ่อยๆ ในช่วงหลังห้าทุ่มผับจะมีแขกค่อนข้างมาก แต่ส่วนมากจะเป็นแขกประจำที่คุ้นหน้ากัน และเป็นเพื่อนกับเจ้าของร้าน ไก่อี้บอกว่าตอนช่วงดึกผับจะหรีไฟ ดนตรีจะเปลี่ยนไปเล่นสโตนโรลล์คิกสนุกสนานมากกว่าตอนหัวค่ำ ไก่อี้จะเห็นหยินกินยาตัวหนึ่งเป็นประจำ หยินจะเปลี่ยนไปเป็นคนอีกคนที่สนุกสนาน มีความสุข หยินจะยิ้ม หัวเราะ ลุกขึ้นไปเต้นรำกับเพื่อนๆในผับไม่หยุด ไก่อี้บอกว่าไก่อี้ก็ออกไปเต้นรำกับคนอื่นเหมือนกัน แต่ก็ยังรู้สึกเซ็งๆบ้าง ไม่กล้าออกท่าทางเต็มที่ ไก่อี้บอกว่าที่ผับจะมีบรรยากาศเหมือนอยู่ในถ้ำ เห็นกันไม่ค่อยชัด แต่ใครจะทำอะไรก็

ไม่มีใครสนใจอยู่แล้ว ไก่บอกว่าไก่ถามหยินเกี่ยวกับยาที่หยินใช้ หยินบอกไก่ว่าเป็นยาที่กินแล้วจะหายสั้น มั่นใจ ไม่กลัวใคร ทำให้เที่ยวได้สนุกสุดขีด ไก่บอกว่าครั้งแรกที่หยินชวนให้ไก่ลองใช้ ไก่ได้ตอบปฏิเสธ และหยินก็ไม่ได้เคี้ยวเชิญบังคับ ไก่บอกว่าไม่ได้มีแค่หยินคนเดียวที่ใช้ยาอื่นคนอื่นในผับก็ใช้กันทั้งนั้น และดูทุกคนจะเต็มทีกับการดื่ม การดั้น การร้องเพลง จนไก่รู้สึกว่ามันเองทำได้ไม่เต็มที่เท่าคนอื่น และกำลังถูกทิ้งให้อยู่กลางแจ้ง "...ตอนพวกเขาออกไปดั้นกัน สนุกกัน หนูรู้สึกเหมือนถูกปล่อยเกาะ หนูออกไปดั้นด้วยก็จริง แต่รู้สึกไม่สนุกเหมือนที่เขาเป็นกัน..." วันหนึ่งไก่จึงเป็นฝ่ายบอกกับหยินว่าอยากลองใช้ยาอีดูบ้าง ไก่บอกว่าความรู้สึกตอนนั้นคืออยากลองดูว่าใช้แล้วจะเป็นอย่างไร ไก่ไม่รู้สึกกลัวที่จะลองเพราะเห็นว่าใครๆก็ใช้กัน หยินเองก็ใช้และไม่เห็นว่ามีอันตรายอะไรเกิดขึ้น ไก่ใช้ยาอีครั้งแรกครึ่งเม็ดโดยหยินแบ่งให้ โดยกินพร้อมกับเหล้า ไก่บอกว่าการใช้ครั้งแรกนั้นทำให้สนุกสุดขีดจริงอย่างที่คาดไว้ ไก่บอกว่ามันเหมือนการหลุดไปจากโลก หลุดจากความคิด ความกังวลต่างๆ ไม่มีอะไรต้องกลัว มีแต่ความรู้สึกเป็นสุข อยากร้องเพลงดังๆ อยากดั้น อยากตะโกน ไก่บอกว่าเป็นความรู้สึกที่น่าติดใจมาก

ดังนั้น ไก่จึงยังคงใช้ยาอีทุกครั้งไปเกี่ยวกับหยิน และจะใช้เมื่อเวลาหลังห้าทุ่มไปแล้ว การซื้อยาอีครั้งต่อๆมาหยินจะเป็นคนจัดการให้ โดยซื้อกับเจ้าของผับ ราคาขายตกละเม็ดละ 800-950 บาท แล้วแต่ว่าช่วงนั้นยาขาดตลาดหรือไม่ ไก่บอกว่าพี่เจ้าของผับเป็นนักเรียนนอก ไปอยู่ที่อเมริกามาเกือบ 10 ปี แล้วจึงกลับมาเปิดผับในเชียงใหม่ พวกที่มาเล่นดนตรีส่วนมากก็เป็นเพื่อนของเขา หยินรู้จักเจ้าของผับตั้งแต่สมัยที่หยินยังคบอยู่กับแฟนเก่า และแฟนหยินเป็นคนแนะนำให้หยินรู้จัก เจ้าของผับสามารถหายยาอีมาได้ตลอด ถ้าต้องการก็บอกเขาได้ แต่เขาจะขายให้เฉพาะคนที่ลูกค้าเก่าเป็นคนแนะนำเท่านั้น เจ้าของผับบอกว่าเขาไม่ได้เจตนาขายยาอีเพื่อเป็นอาชีพ แต่ขายให้คนกินเองเพื่อจะได้เที่ยวสนุก และมีความสุขเวลามาเที่ยวที่ผับของเขาเท่านั้น ไก่บอกว่าเจ้าของผับเป็นคนใจดี มีเพื่อนมาก ไก่เองเวลาไม่มีเงินจ่ายค่ายาอีตอนมาเที่ยว เพราะได้เงินเดือนจากพ่อช้า เจ้าของผับก็ให้ยามาก่อน แล้วให้ไก่เอาเงินไปให้วันหลังได้ "...พี่เขาเป็นคนใจกว้าง เขามอบว่าเขาไว้ใจหนู เพราะเที่ยวกันจนเป็นแขกประจำไปแล้ว หนูก็เหมือนน้องสาว บางทีหนูให้เงินเข้าไปเขาก็ไม่ว่า ถ้ามีเทศกาลพิเศษบางทีก็แอบแถมให้เม็ดสองเม็ด บอกว่าให้พิเศษ..." ไก่บอกว่านอกจากที่ผับนี้ไก่ไม่เคยใช้ยาอีที่อื่น อย่างไรก็ตามการใช้ยาอีของไก่ก็เป็นความลับสำหรับเพื่อนอีกกลุ่ม ไก่บอกว่าจะให้เพื่อนกลุ่มนั้นรู้ไม่ได้ "...พวกนั้นจะต้องรับไม่ได้ และจะจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งแน่นอน ถ้าไม่ไปฟ้องพ่อหนู ก็คงจะเล่นงานหยินว่าเป็นคนชักชวน แต่หนูว่าคนอื่นไม่เกี่ยว หนูตัดสินใจเอง หนูสมยอมเองเพราะไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องเสียหายมากมาย..." ขณะนี้คนในครอบครัวไก่ก็ไม่มีใครรู้ว่าไก่ใช้ยาอี เมื่อถูกถามว่ายาอีมีผลต่อสุขภาพ

และการเรียนของโก่หรือไม่ โก่ตอบว่าไม่แน่ใจ ถ้าจะมีบ้างก็คือรู้สึกเพลีย หหมดแรงตอนที่หมดฤทธิ์ยาตอนเช้า โก่จึงเลือกลงเรียนภาคบ่ายเป็นส่วนใหญ่ เพื่อจะได้นอนตื่นสายได้ ส่วนการเรียนนั้นโก่บอกว่าเรียนได้เรื่อยๆ เกรดของโก่อยู่ระหว่าง 2.00-2.30 โก่บอกว่าโก่เป็นคนหัวไม่ดี จำอะไรไม่ค่อยแม่น และโก่ก็ไม่ค่อยขยันด้วย เรียนพอให้ผ่านเท่านั้น

โก่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับยาอะม็อกซิซิลินมากไปกว่าเป็นยาที่ใช้ในกลุ่มคนเที่ยวกลางคืน และยาที่ถูกจัดให้เป็นยาเสพติดชนิดหนึ่ง แต่โก่เองไม่คิดว่ายาอะม็อกซิซิลินเป็นสิ่งที่เป็นอันตราย เพราะโก่ยังไม่เคยเห็นใครเจ็บป่วย ไม่สบาย หรือได้รับอันตรายเพราะใช้ยาอะม็อกซิซิลินเลย "...หนูไม่ได้สนใจว่ามันคืออะไร รู้แต่ว่าใช้แล้วสบายใจดี สนุกสนานดี และทุกคนที่ใช้ก็มีความสุข หนูว่าเกรดมันดีเกินกว่าจะเรียกว่ายาเสพติดนะ..." โก่บอกว่าไม่เคยคิดจะหาเรื่องยาอะม็อกซิซิลินมาอ่าน หรือเรียนรู้เกี่ยวกับยาอะม็อกซิซิลินมากขึ้น โก่บอกว่าไม่สนใจเพราะดูเป็นวิชาการ และน่าเบื่อเกินไป โก่บอกว่าตัวเองมีความสนใจอะไรแค่สั้นๆ โก่ชอบที่จะคุยกับคนที่ถูกใจ คนที่ฟังโก่ เข้าใจโก่มากกว่าจะสนใจเรื่องไม่เป็นเรื่อง "...หนูว่าบางทีคนเราก็สนใจรายละเอียดเรื่องต่างๆมากเกินไป ยาอะม็อกซิซิลินอาจจะมีส่วนเสียอะไรไม่รู้ล่ะ แต่ส่วนดีก็ต้องมีบ้าง ไม่งั้นเขาจะใช้กันทำไม สำหรับหนูหนูก็อ้วมันไม่เลวร้ายหรอก เราก็ใช้บางครั้งบางครั้งในกลุ่มของเรา สนุกกับกลุ่มของเรา ไม่ได้ทำอะไรให้ใครเดือดร้อนนี้..." โก่ไม่สนใจเรื่องการทำผิดกฎหมาย หรือกฎหมายมหาวิทยาลัย โก่มีความเห็นว่าการใช้ยาอะม็อกซิซิลินไม่ใช่สิ่งสำคัญขนาดที่ใครจะมาสนใจ โก่บอกว่าการที่ตำรวจเข้ากวาดล้างวัยรุ่นตามสถานบันเทิง และมีคนใช้ยาอะม็อกซิซิลินจับนั้น สาเหตุใหญ่น่าจะมาจากการเปิดบริการเกินเวลาที่กำหนด การส่งเสียงดังรบกวนชาวบ้าน รวมถึงมีการก่ออาชญากรรมมากกว่าจะเนื่องมาจากเรื่องของยาอะม็อกซิซิลินโดยตรง โก่คิดว่าการใช้ยาอะม็อกซิซิลินในกลุ่มเพื่อนฝูงก็เหมือนกับการกินเหล้า สูบบุหรี่ เล่นไพ่ เป็นความบันเทิงในกลุ่มเท่านั้น อย่างไรก็ตามโก่ก็ไม่คิดจะแนะนำให้คนอื่นใช้ยาอะม็อกซิซิลิน โก่บอกว่าเป็นการยากที่จะอธิบายให้ใครเข้าใจว่ายาอะม็อกซิซิลินไม่ได้มีผลร้ายต่อโก่ และเพื่อนของโก่ที่ใช้ยาอะม็อกซิซิลินเป็นคนดี ไม่ใช่ผู้ร้ายที่ไหน ถ้าเพียงเพราะการใช้ยาอะม็อกซิซิลินทำให้คนเข้าใจผิด โก่ก็เลือกที่จะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับตลอดไปดีกว่า.

รายชื่อ 6 ชื่อ ป้อม (นามสมมุติ) เพศ หญิง อายุ 21 ปี มหาวิทยาลัยของรัฐ ปี 4

ครอบครัวป้อมมีภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดแพร่ พ่อของป้อมรับราชการฝ่ายปกครอง ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน ครอบครัวป้อมย้ายที่อยู่บ่อยตามแต่ว่าพ่อจะถูกโอนย้ายไปจังหวัดไหน เมื่อ 10 ปีก่อน พ่อถูกย้ายมาทำงานที่อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ พ่อจึงตัดสินใจซื้อที่ปลูกบ้านเพื่อจะให้ลูกมีที่อยู่ที่เชียงใหม่เป็นการถาวร ไม่ต้องย้ายตามพ่ออีก ป้อมมีน้องสาว 1 คน อายุห่างจากป้อม

1 รอบ ทั้งป้อมและน้องสาวปัจจุบันเรียนอยู่ที่เชียงใหม่ ส่วนพ่อกับแม่อยู่ที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ครอบครัวป้อมมีฐานะดีปานกลาง นับถือศาสนาพุทธ

ป้อมเล่าว่าครอบครัวของป้อมเป็นครอบครัวคนไทยที่เข้มงวดเรื่องความประพฤติและการเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ป้อมบอกว่าคนที่มียุติพลในบ้านมากที่สุด คือ แม่ ซึ่งเป็นคนจู้จี้ เจ้าระเบียบ และดุมาก แม่ไม่เคยยอมให้ใครขัดคำสั่ง ทุกอย่างในบ้านจะต้องเป็นไปตามที่แม่กำหนด ในขณะที่พ่อของป้อมเป็นคนใจดี พุดเพราะ แต่พ่อก็ไม่ค่อยออกความเห็นอะไรมากในบ้าน และปล่อยให้การดูแลอบรมลูกเป็นหน้าที่ของแม่แต่เพียงผู้เดียว ป้อมบอกว่าครอบครัวป้อมอยู่ด้วยกันมาตลอด ไม่ว่าพ่อก็จะโอนย้ายไปที่ไหนทุกคนก็ต้องย้ายตามกันหมด ป้อมบอกว่าความจริงแล้วพ่อก็อยากจะให้ครอบครัวอยู่ที่แพร่ แต่แม่ไม่ยอม ครอบครัวป้อมจึงต้องย้ายบ้านเรื่อยๆ จนเมื่อป้อมเข้าเรียนชั้นมัธยม 4 ที่โรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ป้อมต้องเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย แม่จึงยอมซื้อที่ปลูกบ้านที่เชียงใหม่เป็นการถาวร บ้านที่สร้างใหม่นี้ส่วนมากก็มีป้อมอยู่กับน้องสาว และมีคนทำงานบ้านอีก 1 คน ซึ่งมีอายุประมาณ 50 ปี ป้าคนนีมาจากแพร่ เป็นคนตัวคนเดียว ไม่มีลูกหลาน แม่จึงให้มาช่วยทำงานบ้านและอยู่เป็นเพื่อนลูก เพราะแม่นั้นจะตามพ่อไปอยู่ที่บ้านพักอำเภอพร้าว เสาร์-อาทิตย์จึงจะพากันกลับบ้านที่เชียงใหม่ ป้อมบอกว่าเวลาที่แม่ไปอยู่กับพ่อนั้นดีกว่าให้อยู่กับป้อม ป้อมบอกว่าเวลามีแม่อยู่ด้วยป้อมไม่เคยได้มีความคิดเป็นของตัวเอง แม่จะเข้ามากำหนดกฎเกณฑ์ให้ทุกคนทำตามแม่ คิดตามแม่ ป้อมบอกว่าการมีแม่อยู่ด้วยเป็นความรู้สึกเครียดมากกว่าความรู้สึกดี น้องสาวของป้อมนั้นเป็นเด็กหัวอ่อน เชื่อฟัง ทำตามแม่ทุกอย่าง ซึ่งอาจเป็นเพราะน้องยังเด็ก ส่วนป้อมนั้นก็ไม่เคยเถียงแม่ แต่ก็แอบต่อต้านในใจ ป้อมบอกว่าป้อมรักพ่อกว่าแม่ แต่พ่อก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้มาก พ่อเองก็ต้องทำตามใจแม่เหมือนกัน ป้อมจึงไม่ค่อยอยากจะให้เพื่อนคนไหนมาหาที่บ้าน เพราะแม่จะต้องซักถามทุกคนว่าเป็นใคร มาจากไหน เป็นลูกของใคร ซึ่งทำให้เพื่อนป้อมที่เคยมาที่บ้านหนีหายกันไปหมด จะไม่มีใครอยากมาที่บ้านป้อมถ้ารู้ว่าแม่มาค้างที่บ้าน

เมื่อถูกถามว่าพ่อกับแม่มีเหตุผลอย่างไรที่ปล่อยให้ลูกสาวสองคนอยู่กันตามลำพังกับคนดูแลบ้าน ป้อมบอกว่าป้อมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเรามีเหตุผลอย่างไร ป้อมคิดว่าดูเหมือนกับแม่จะห่วงพ่อกว่าห่วงลูก แม่บอกว่าบ้านที่เชียงใหม่อยู่ในเขตชุมชน มีผู้ใหญ่อยู่เป็นเพื่อนแล้ว ไม่น่าห่วง และแม่ก็มีคำสั่งเข้มงวดว่าให้ปิดประตูบ้านใส่กลอนตลอดเวลา ไม่ให้ใครมาเที่ยวที่บ้านถ้าไม่จำเป็น และให้ป้อมเป็นคนดูแลรับส่งน้องไปโรงเรียน ป้อมบอกว่าป้อมขับรถได้ตั้งแต่อายุ 15 ปี และมีปิ่นพอกอยู่ในบ้าน 1 กระบอกเพื่อป้องกันตัว ป้อมต้องดูแลตัวเอง ดูแลน้อง และดูแลบ้านมาตลอดเกือบแปดปี ตอนอายุประมาณ 12-13 ปี แม่ก็จะอยู่ที่บ้านด้วยบ้าง แต่พ่อป้อมอายุ 14 ปี

แม่ก็ไปอยู่ดูแลพ่ออย่างที่เล่า ป้อมบอกว่าครอบครัวป้อมก็ดีพอใช้ ป้อมชินกับการอยู่แบบนี้แล้ว ป้อมเคยนึกเบื่อแม่บางครั้ง แต่ก็ยอมรับว่าไม่มีใครแก้ไขแม่ได้ ป้อมรักพ่อมาก เวลานั้นคุยกับพ่อ สองคนจะมีความสุขมาก ส่วนน้องก็เป็นคนที่ป้อมเป็นห่วงและรู้สึกว่าจะต้องดูแล ป้อมไม่มีญาติพี่น้องที่สนิทกัน ป้อมบอกว่าครอบครัวของป้อมจะมีคนไปมาหาสู่น้อย ไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับญาติพี่น้อง และไม่คอยคบหาสมาคมกับใครมาก สาเหตุส่วนใหญ่เป็นเพราะแม่ไม่ชอบ ส่วนพ่อนั้นโดยหน้าที่ก็รับรองแขก หรือ เพื่อนที่สำนักงาน แต่ไม่เคยพามาที่บ้านเลย.

ป้อมบอกว่าป้อมย้ายโรงเรียนบ่อย ป้อมจึงไม่มีเพื่อนที่คบกันต่อเนื่องกันตั้งแต่เด็ก ป้อมเริ่มมีเพื่อนที่สนิทตอนที่มาเรียนชั้นมัธยมที่เชียงใหม่ เพื่อนสนิทของป้อมก็คือโก้ ป้อมบอกว่าส่วนมากป้อมก็คบหาอยู่กับโก้คนเดียว ป้อมไม่ค่อยได้ไปเที่ยวเป็นกลุ่มกับเพื่อนคนอื่นๆ ป้อมบอกว่าเวลาอยู่ในกลุ่มป้อมไม่รู้จะพูดอะไร เป็นเหมือนส่วนประกอบของกลุ่มมากกว่า เวลาอยู่กับโก้สองคนป้อมยังมีโอกาสได้พูดบ้าง เพราะโก้เป็นคนที่ชอบขอคำปรึกษา มีเรื่องมาเล่าให้ฟังมากมาย โก้เป็นคนชอบออกไปเที่ยว ไม่ชอบอยู่บ้าน ป้อมบอกว่าถ้าไม่มีโก้มาชวนป้อมก็คงไม่ได้ไปไหน ป้อมไม่ค่อยคุ้นกับการไปเดินเที่ยวเล่นคนเดียว และป้อมก็ไม่มีเพื่อนเป็นกลุ่มที่จะไปด้วย ถ้าจะไปไหนกับกลุ่มเพื่อนที่โรงเรียน ต้องมีโก้ไปด้วยป้อมจึงจะไป ตอนเป็นนักเรียนก็มีกิจกรรมเหมือนกับนักเรียนทั่วไป คือ เรียนหนังสือ ทำการบ้าน สอบ ถ้ามีการจัดไปเที่ยวในกลุ่มเพื่อนป้อมก็จะไปบ้าง แต่ไม่ทุกครั้ง ป้อมบอกว่าป้อมมีภาระต้องดูแลน้อง ดูแลบ้าน และถ้าเป็นวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ป้อมก็ต้องอยู่กับพ่อแม่ แม่ไม่ชอบให้ป้อมไปเที่ยวกับเพื่อนที่โรงเรียน แม่บอกว่าเด็กๆ เวลารวมกลุ่มกันมักจะชอบลืมหืมตัว ทำอะไรเสี่ยงๆ หรือทำอะไรไม่เหมาะสม ถ้าจะไปไหนก็ให้ไปกับครอบครัวจะดีกว่า "...ป้อมไม่ค่อยได้ทำอะไรตามใจชอบหรอก ดูเผินๆเหมือนพ่อแม่ไว้ใจให้ป้อมดูแลบ้าน ดูแลน้อง แต่ที่จริงแม่จะคอยคุมทุกอย่าง โทรศัพท์มาเช็คตลอด ถ้าป้อมไม่อยู่บ้านตามเวลา หรือถ้าแม่โทรมาแล้วสายไม่วาง ก็ต้องรายงานให้หมดว่าคุยกับใคร เรื่องอะไรทำไมต้องโทรมาด้วย ฟังแล้วไร้สาระใช่ไหม แต่แม่เป็นอย่างนั้นจริงๆ..."

ป้อมสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ตั้งแต่สอบเอนทรานซ์โควต้าภาคเหนือ ส่วนโก้นั้นสอบได้ตอนสอบเอนทรานซ์ทั่วประเทศ ป้อมบอกว่าดีใจมากที่รู้ว่าโก้สอบติดและได้อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน ป้อมบอกว่าช่วงนั้นพ่อต้องย้ายไปอยู่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ไปรับตำแหน่งที่สูงกว่า ป้อมบอกว่าช่วงนั้นพ่อกับแม่ต้องเตรียมย้ายของ จัดการเรื่องบ้านพัก และเป็นช่วงรับงานใหม่ ทั้งสองคนจึงอยู่ที่แม่ฮ่องสอนเป็นส่วนใหญ่ ป้อมบอกว่าเป็นเวลาที่ป้อมรู้สึกเป็นอิสระและมีความสุขมาก ป้อมมีโอกาสได้ทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ได้ไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนๆ และได้ไปไหนมาไหนสะดวกขึ้น ช่วงนั้นแม่จะมีเวลาโทรมาเช็คไม่บ่อยนัก และนานๆครั้งจึงจะกลับบ้านที่เชียงใหม่สัก

ที่ แม่ไม่ชอบขึ้นเครื่องบิน การมาเชียงใหม่ต้องเป็นการเดินทางโดยรถยนต์เท่านั้น และส่วนมากแม่ก็รอให้พ่อกลับมาพร้อมกัน แต่งานในตำแหน่งใหม่ทำให้พ่อต้องทำงานเสาร์-อาทิตย์บ่อยๆ จึงไม่ค่อยมีโอกาสกลับบ้านเชียงใหม่บ่อยเหมือนสมัยก่อน

ป้อมยังคงคบกับไก่เหมือนเดิม แต่ในช่วงเวลานั้นป้อมเริ่มคบกับแฟน ซึ่งเป็นรุ่นพี่โรงเรียนห่างจากรุ่นป้อม 2 รุ่น ตอนอยู่โรงเรียนก็ไม่เคยคุยกัน แต่ตอนอยู่มหาวิทยาลัยเขามาลงเรียนวิชาบังคับเลือกในคณะที่ป้อมเรียน และลงเรียนชั่วโมงเดียวกับป้อม จึงมีโอกาสสนิทกันและเริ่มคบหาเป็นแฟนกันที่สุดในที่สุด ป้อมบอกว่าตอนช่วงปลายปี 1 ถึงต้นปีที่ 2 ป้อมค่อนข้างจะห่างเหินกับไก่ไปบ้าง ส่วนมากป้อมจะไปกับแฟนมากกว่าไปกับเพื่อน ป้อมบอกว่าแฟนป้อมมีลักษณะเป็นผู้ใหญ่ เขาชอบเตือน ชอบสอน ป้อมค่อนข้างจะเชื่อเขาและยอมทำตาม "...ป้อมว่าเขาดูเป็นคนที่พึ่งพาได้ เป็นผู้ใหญ่ เขาจะดูแลป้อมในทุกเรื่อง แม้แต่การแต่งตัว ป้อมใส่เสื้อคอลึกมากไปยังไม่ได้เลย ที่เขาจะดูและไม่ให้ทำ เขาไม่ชอบให้ป้อมไปไหนมาไหนกับคนอื่น ให้ไปกับเขาคนเดียว..." ป้อมบอกว่าเพื่อนที่มหาวิทยาลัยจะรู้ว่าป้อมมีแฟน แต่เนื่องจากแฟนป้อมเป็นคนที่ไม่ชอบยุ่งกับใคร เขาจึงมีเพื่อนน้อยมาก ส่วนใหญ่เขาก็อยู่กับป้อม กิจกรรมที่ทำประจำช่วงนั้นก็จะมีเพียงไปกินข้าว ไปร้านหนังสือ ซื้อเทป ดูหนัง บางทีก็ไปเช่าวิดีโอดูด้วยกันที่บ้านแฟน น้องสาวป้อมก็รู้จักแฟนคนนี้ เพราะเขาจะขับรถไปรับป้อมที่บ้านบ่อยๆ แต่อย่างไรก็ตามแฟนป้อมก็ไม่เคยได้เข้าไปในบ้านป้อม และการคบหากับแฟนคนนี้ก็มีความลับสำหรับพ่อและแม่ น้องสาวป้อมช่วยเก็บความลับเรื่องนี้ด้วยเพราะรู้ว่าจะเป็นเรื่องราวเดือดร้อนใหญ่โตถ้าแม่รู้เข้า "...อันที่จริง แม่เขาก็ไม่เชิงห้ามเรื่องการมีแฟน แต่เขาจะเน้นตลอดเวลาเรื่องคนที่เหมาะสม คนที่เหมาะสมในสายตาของแม่หายากจะตาย แล้วป้อมก็ไม่แน่ใจว่าแฟนป้อมอยู่ในข่ายคนที่เหมาะสมหรือเปล่า..." ป้อมบอกว่าแฟนป้อมไม่พอใจนักเรื่องนี้ เพราะเขาคิดว่าตัวเขาเองไม่เสียหาย ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องปกปิดครอบครัว ป้อมบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทำให้ทะเลาะกันบ่อยมาก ป้อมบอกว่าไม่รู้จักอธิบายให้เขาเข้าใจได้อย่างไร ป้อมจึงมักจะใช้วิธีเจียบเสี้ยแล้วเลี่ยงไปพูดเรื่องอื่นแทน ป้อมบอกว่าตอนนั้นคบกับแฟนได้ประมาณ 2 ปีแล้ว แต่นับวันป้อมก็รู้สึกว่แฟนป้อมเริ่มบังคับป้อมให้ทำตามที่เขาต้องการทุกเรื่อง เรื่องไหนที่เขาเห็นว่าดีป้อมก็ต้องเชื่อว่าเป็นดี เพราะเขาจะมีเหตุผลมาบอกเสมอว่ามันดีอย่างไร ป้อมบอกว่าป้อมหาเหตุผลมาเถียงเขาไม่ค่อยได้ แต่บางครั้งป้อมก็อยากทำในสิ่งที่ต้องการบ้างโดยไม่ต้องหาเหตุผลมาประกอบ แต่ถึงอย่างไรป้อมก็ยังรู้สึกปลอดภัยเวลาอยู่กับแฟน ป้อมบอกว่า "...ป้อมไม่เคยคิดจะเลิกกับพี่เขาเลยนะ ถึงหลายครั้งเขาจะทำให้ป้อมอึดอัด แต่ป้อมก็รู้สึกว่าเขาเป็นที่พึ่งได้ ป้อมเจอเขาทุกวัน ไปไหนด้วยกันตลอด 2 ปี ป้อมไม่คุ้นกับใครนอกจากพี่เขาคนเดียว..." ดังนั้น เมื่อป้อมถูกแฟนขอเลิกตอนขึ้นปีสาม ป้อมจึงช็อกมาก

ป้อมบอกว่าตอนนั้นป้อมไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ป้อมดีกับแฟนทุกอย่าง ตามใจตลอด เพียงแต่ป้อมยังไม่กล้าพาเขาไปแนะนำให้พ่อแม่รู้จักเท่านั้น แต่ป้อมก็ไม่คิดว่าเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องใหญ่จนทำให้เขาคิดเลิกคบกับป้อมได้ ช่วงนั้นป้อมเสียใจมาก ไม่อยากเรียนหนังสือ ไม่อยากกินข้าว ไม่อยากพบใครอยู่เป็นเดือน ป้อมบอกว่าตอนแรกเพื่อนๆก็ไม่รู้ว่าป้อมกับแฟนเลิกกัน เพราะแฟนป้อมเรียนจบแล้ว การไม่เห็นแฟนมาหาป้อมก็เป็นเรื่องปกติ คนที่รู้จักแรกก็คือโก้ เพราะป้อมกับโก้เรียนวิชาเอกเดียวกัน และต้องพบกันเวลาเรียนทุกวัน โก้เห็นป้อมมีอาการผิดปกติ จึงสงสัย ป้อมบอกว่าโก้เป็นเพื่อนคนเดียวในตอนนั้นที่ร่วมฟัง ร่วมรับรู้ความรู้สึกของป้อม ป้อมบอกว่าถ้าไม่มีโก้ป้อมคงจะตายไปแล้ว โก้เป็นคนดูแลป้อม ชวนไปเที่ยว และแนะนำเพื่อนใหม่ให้รู้จัก เพื่อที่ว่าจะได้ไม่มีใครรู้จักและมาถามป้อมเรื่องแฟน ป้อมจึงกลับไปสนิทกับโก้ครั้งตั้งแต่ปี 3 ถึงปัจจุบัน

ป้อมเริ่มใช้ยาอีตอนที่กลับมาสนิทกับโก้ ป้อมบอกว่าอาจเป็นเพราะป้อมกำลังอยู่ในช่วงเวลาที่เกิดอาการจิตใจยังไม่เป็นปกติ ป้อมรู้สึกซึมเศร้าและเบื่อไปหมดทุกอย่าง ป้อมบอกว่าตอนนั้นป้อมรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนที่แย่มากๆ ไม่มีคุณค่า ไม่มีจุดหมาย ขนาดแฟนป้อมยังทิ้งป้อมไปได้ ป้อมไม่รู้ว่าวันๆหนึ่งป้อมควรจะทำอะไร ป้อมบอกว่าตอนนั้นป้อมเรียนหนังสือได้แย่มาก ขาดสมาธิ งานที่ทำส่งอาจารย์ก็ไม่ค่อยดี เพราะป้อมมัวแต่คิดเรื่องตัวเอง เมื่อโก้ชวนป้อมไปเที่ยวกลางคืนจะได้รู้สึกดีขึ้น ป้อมจึงตามไปด้วย ป้อมบอกตอนนั่งอยู่ในผับโก้เป็นคนผสมเหล้าให้ป้อม จะได้สนุกสนานเหมือนกับคนอื่น ป้อมบอกว่าวันนั้นโก้เอายาอีให้ป้อมครึ่งเม็ด บอกว่ากินแล้วสักพักจะรู้สึกดีขึ้น ป้อมบอกว่าป้อมถามโก้ว่าเป็นยาอะไร ซึ่งโก้บอกป้อมว่าเป็นยาแก้เศร้า กินได้ไม่เป็นอันตราย เพราะโก้ก็กิน และเพื่อนๆในกลุ่มก็กินกันทั้งนั้น ป้อมบอกว่าป้อมลึกลงไปไม่นาน พอป้อมเห็นโก้ใช้ ป้อมก็ทำตาม ป้อมบอกว่าจำความรู้สึกไม่ได้ว่าเป็นอย่างไรในวันนั้น ป้อมรู้สึกมีเงิน งบ แต่ก็พอจะรู้ว่าออกไปเดิน และร้องเพลงกับคนอื่นๆด้วย "...อาจจะเป็นทั้งฤทธิ์เหล้าและฤทธิ์ยาอีผสมกัน ป้อมไม่แน่ใจว่าป้อมทำอะไรลงไปบ้าง แต่มันก็คงจะสนุกมาก เพราะคืนนั้นป้อมกลับถึงบ้านตอนตีสาม..." ป้อมบอกว่าการใช้ยาอีครั้งแรกของป้อมเกือบจะทำให้เกิดเรื่องราวใหญ่โต เพราะแม่โทรมาตอนสี่ทุ่ม และพบว่าป้อมยังไม่กลับบ้าน ซึ่งแม่ตั้งไว้ว่าให้ป้อมโทรกลับแม่ทันทีที่มาถึงบ้าน ป้อมบอกว่าครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่ป้อมโกหกพ่อแม่ ป้อมบอกกับแม่ว่าวันนั้นมีงานเลี้ยงของสาขาป้อมที่คณะฯ ซึ่งทุกคนต้องเข้าร่วมงานทุกคน ป้อมบอกว่าแม่ก็ไม่สงสัยอะไรหรอก แต่ก็ดูป้อมว่ากลับบ้านดึกเกินไป และไม่ควรทำอีกถ้าเสี่ยงได้ก็ให้เสี่ยง ป้อมบอกว่าตอนแรกป้อมก็ตั้งใจจะไม่ออกไปเที่ยวกลางคืนอีกเพราะไม่อยากมีเรื่องกับแม่ แต่ป้อมก็ยังรู้สึกเหงา เบื่อ และเศร้าเวลาอยู่ที่บ้าน โก้จะใช้วิธีโทรคุยกับป้อมเวลาแทน หลายครั้งที่

โกชวณป้อมให้ออกไปเจอที่ผับ แต่ป้อมก็พยายามปฏิเสธทุกครั้ง วันที่ป้อมออกไปเที่ยวกับโกอีก ครั้งเป็นวันเกิดของโก โกบอกว่าจัดเลี้ยงเฉพาะกลุ่มเพื่อนที่สนิท และจะแนะนำป้อมรู้จักกับเพื่อนใหม่ๆบ้าง โกขอร้องให้ป้อมไปให้ได้ ป้อมบอกว่าวันนั้นป้อมล้งเลอยู่นาน แล้วก็ตัดสินใจไป เนื่องจากป้อมกะประมาณเวลาว่าแม่จะไม่โทรมาที่บ้านในวันนั้นแน่นอน

ป้อมบอกว่างานวันเกิดโกทำให้ป้อมได้รู้จักเพื่อนกลุ่มใหม่ คือ หยิน พวกนักดนตรี และพี่เจ้าของผับ ป้อมบอกว่าทุกคนเป็นผู้ใหญ่ น่ารัก และใจดี พวกเขาบอกว่าป้อมมีท่าทางเหงาๆก็เลยชวนคุย และร้องเพลงให้ฟัง พี่ๆบอกว่าป้อมอายุน้อยไม่ควรจะจริงจังกับชีวิตให้มากไป จนเครียดและไม่มีความสุข "...พวกพี่เขาบอกว่าป้อมควรจะรู้จักทำชีวิตให้เป็นไปตามวัยบ้าง อยากร้องเพลง อยากรีดเต้น อยากรักก็ทำไป มัวแต่เก็บตัวอยู่กับบ้านก็จะเหงาอย่างที่เป็นอยู่..." ป้อมบอกว่าอยู่กับกลุ่มเพื่อนของโกแล้วสบายใจดี ป้อมรู้สึกผ่อนคลาย สามารถพูด คิด และทำได้ อย่างที่ป้อมต้องการ หลังจากวันเกิดโก ป้อมจึงเริ่มเที่ยวกลางคืนบ่อยขึ้น และเรียนรู้วิธีรับมือกับแม่มากขึ้น "...ป้อมจะใช้วิธีโทรไปหาแม่ก่อนตอนหัวค่ำในวันที่ป้อมจะไปเที่ยว วันไหนที่รู้ว่าแม่จะโทรมาป้อมก็จะรอรับโทรศัพท์แม่ก่อนแล้วค่อยตามไปสมทบกับโก โชคดีที่แม่เขาเป็นคนเจ้าระเบียบ เขาก็มีกำหนดวัน เวลา ที่แน่นอนในการโทรฯกลับบ้าน ยกเว้นมีธุระสำคัญจริงๆ แต่มันก็เกิดขึ้นยากมาก แล้วถ้าวันไหนเขาจะกลับบ้านเขาก็ต้องโทรฯบอกให้ทำความสะอาดห้องเตรียมไว้ ป้อมก็อยู่รับหน้าไม้ไปไหน..." ป้อมบอกว่าเวลาที่นั่งอยู่ที่ผับ ดูเหมือนเวลาจะผ่านไปเรื่อยๆ ไม่ต้องคิดมาก นั่งกินเหล้า ฟังเพลง คุยกัน พอตอนดึกดนตรีจะคึกคักมากขึ้นก็ออกไปเต้น ร้องเพลงกับกลุ่ม ป้อมบอกว่าไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องความเหงา ความเศร้าอะไรทั้งนั้น ป้อมบอกว่าป้อมใช้ยาอีทุกครั้งไปเที่ยว ป้อมบอกว่าที่ใช้เพราะเริ่มชินกับลักษณะการเที่ยวแบบนั้น ป้อมบอกว่า "...เวลาใช้ยาอีจะรู้สึกวากล้ำมากขึ้น รู้สึกมีส่วนร่วมในกลุ่มอย่างเต็มที่ ป้อมรู้สึกว่าคนรอบตัวรักป้อม และเป็นเพื่อนป้อม..." ป้อมบอกว่าป้อมซื้อยาอีจากพี่เจ้าของผับ ส่วนมากหยินจะเป็นคนจัดการให้ ป้อมไม่เคยมีปัญหาเรื่องการใช้จ่ายเงิน ป้อมบอกว่าถึงแม่จะเข้มงวดเรื่องต่างๆ แต่เรื่องการใช้จ่ายของป้อมแม่ไม่เคยหวง แม่จะเปิดบัญชีธนาคารไว้ให้ป้อม เพราะป้อมต้องเป็นคนดูแลค่าใช้จ่ายเรื่องบ้านที่เชียงใหม่ ค่าจ้างคนทำงานบ้าน ค่าใช้จ่ายของน้องและตัวป้อมเอง แม่ขอให้ป้อมใช้ของดี ของแพง ป้อมจึงสามารถกด เอ.ที.เอ็ม ใช้เงินได้ตามต้องการ โดยพอกับแม่จะโอนเงินเข้าทุกเดือน ป้อมบอกว่าพี่เจ้าของผับบอกว่าปีใหม่นี้ช่วงมึนงานเทศกาล เขาจะลองจัดปาร์ตี้ให้กลุ่มเพื่อน โดยเปลี่ยนไปจัดนอกสถานที่เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ เขาบอกว่าถ้ากำหนดวันที่แน่นอนได้ เขาจะบอกป้อมกับโกอีกครั้ง เมื่อถูกถามเกี่ยวกับความคิดในเรื่องการไปปาร์ตี้ที่นอกสถานที่ และการตัดสินใจของป้อม ป้อมบอกว่าน่าสนใจดี ป้อมไม่กลัวที่จะไปปาร์ตี้

เพราะคนที่จะไปก็เป็นคนที่รู้จักกันส่วนใหญ่ เป็นเพียงแค่การเปลี่ยนสถานที่เท่านั้น แต่ป้อมกลัวจะไปไม่ได้ เพราะช่วงเทศกาลพ่อกับแม่ก็จะกลับบ้าน ซึ่งที่เจ้าของผับบอกว่าจะพยายามเลือกวันที่คนส่วนมากสะดวก ป้อมบอกว่าจะต้องคอยดูเหตุการณ์ไปก่อน ป้อมบอกว่าจะใช้ยาอีไปอีกสักระยะหนึ่ง แล้วป้อมก็จะเลิกใช้ ป้อมบอกว่าตอนนี้ก็ใช้เพื่อให้คลายเครียด และก็เป็นการลองทำอะไรแปลกๆในชีวิตบ้างเท่านั้น "...ป้อมไม่มีโอกาสได้ทำอะไรตามใจตัวเองบ่อยนัก ถ้าจะมีสักครั้งในชีวิตที่ป้อมได้สนุก ได้ลองทำเหมือนที่เพื่อนรุ่นเดียวกันทำป้อมก็อยากลองดู ตอนนี้พ่อป้อมก็ใกล้จะเกษียณอายุแล้ว อีกหน่อยพ่อกับแม่ก็ต้องกลับมาอยู่ที่เชียงใหม่ตลอด ตอนนั้นป้อมคงไม่ได้ทำอะไรอย่างนี้แล้ว..." เมื่อถามเรื่องผลที่มีต่อการเรียนป้อมบอกว่าการเรียนของป้อมช่วงหลังตกลงไปเล็กน้อย จากที่เคยเรียนได้ประมาณเกรด 3 ขึ้นไป ก็เหลือประมาณ 2.5-2.6 ป้อมบอกว่าป้อมใช้เวลาไปกับการเที่ยวมากขึ้น เวลาสำหรับการทำการบ้าน ท่องหนังสือจึงลดลงไป ป้อมบอกว่าถ้าจะถามถึงผลเสียที่มีกับตัวป้อมก็เป็นเรื่องนี้ แต่ป้อมบอกว่าป้อมก็พยายามควบคุมไม่ให้การเรียนตกมากไปกว่านี้

ป้อมบอกว่าป้อมรับรู้มาตลอดว่า ยาอีที่ป้อมใช้คือยาเสพติดตัวหนึ่ง ป้อมเคยอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ ดูโทรทัศน์ ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการจับกุมผู้ใช้ยาอีก็หลายครั้ง ป้อมบอกว่าเวลาที่รับฟังข่าวสารป้อมก็รู้สึกกลัวถ้าจะต้องเป็นชาวอย่างนั้นบ้าง ป้อมบอกว่าตอนที่ไม่ได้ใช้ยาอีเอง ป้อมก็วาดภาพเกี่ยวกับยาอีไว้มากแล้ว แต่พอป้อมได้ลองใช้ยาอี ป้อมก็เปลี่ยนความคิด..." ป้อมคิดว่ายาอีไม่กลัวเท่าที่ป้อมวาดภาพเอาไว้ ป้อมเคยคิดว่าคนที่ใช้จะต้องเป็นบ้า เสียสติ หน้าตาทรุดโทรม ท่าทางก้าวร้าว พร้อมจะทำร้ายคน ความจริงคนที่ใช้ยาอีก็เป็นคนธรรมดารอบตัวเรานี่แหละ..." แต่ถึงอย่างไรป้อมก็สำนึกว่าการใช้ยาอีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ผิดระเบียบมหาวิทยาลัย และเป็นความผิดแน่นอนสำหรับครอบครัวของป้อม ป้อมรู้ว่ายาอีจะส่งผลร้ายต่อสุขภาพถ้าใช้ไปนานๆ แต่ป้อมก็มีความเชื่อมั่นว่าป้อมจะไม่ใช้ยาอีไปจนถึงระดับที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ ป้อมบอกว่าป้อมจะหยุดเมื่อรู้ตัวว่าสมควรหยุด เมื่อถูกถามว่าป้อมไม่กลัวว่าจะใช้ยาอีมากขึ้นหรือก้าวไปใช้ยาตัวอื่นอีกหรืออย่างไร ป้อมตอบว่าไม่กลัว เพราะป้อมจะไม่ใช้อะไรมากไปกว่านี้อีกแล้ว แค่นี้ก็เป็นการเสี่ยงที่จะลองทำอะไรแปลกๆ ที่คนหลายคนไม่ยอมรับมากที่สุดแล้วในชีวิตของป้อม ที่ป้อมลองทำลงไปก็เพราะอยากสนุกสักช่วงหนึ่งกับเพื่อนรุ่นเดียวกันเท่านั้น ป้อมบอกว่าตัวยาอีนั้นยังพอควบคุมได้ว่าจะใช้หรือไม่ใช้ แต่สถานการณ์รอบตัวช่วงที่ใช้ยาอีเป็นสิ่งที่ล่อลวงให้ทำอะไรที่ไม่เหมาะสมได้อีกหลายอย่าง ถ้าไม่ระวังให้ดี.

รายชื่อ 7 ชื่อ เม่น (นามสมมุติ) เพศ ชาย อายุ 21 ปี มหาวิทยาลัยเอกชน ปี 2

ครอบครัวเม่นเป็นชาวลำปาง เป็นคนไทยเชื้อสายจีน พ่อของเม่นตอนยังมีชีวิตอยู่ทำธุรกิจค้าวัสดุก่อสร้าง พ่อมีภรรยาสองคน ภรรยาคนแรกของพ่อมีลูก 3 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 2 คน ภรรยาคนแรกของพ่อเสียชีวิตไปนานแล้ว แม่ของเม่นเป็นภรรยาคนที่สอง ซึ่งมีลูกอีก 3 คน เป็นชายล้วน ตัวเม่นเองเป็นลูกคนที่สอง พวกพี่ๆที่เกิดจากภรรยาคนแรกของพ่ออายุรุ่นเดียวกับแม่ของเม่น เม่นจึงดูเหมือนว่าเป็นรุ่นลูกของพวกเขาแทนที่จะเป็นน้อง พ่อของเม่นเสียชีวิตเมื่อพี่ชายเม่นอายุได้ 9 ขวบ เม่น 7 ขวบ และน้องชายคนเล็ก 2 ขวบ เนื่องจากแม่เป็นแม่บ้าน ไม่เคยทำธุรกิจ แม้จะได้มรดกจากพ่อมากพอควร ก็ยังลำบากในการเลี้ยงดูลูกสามคน พี่ชายคนโตจึงช่วยรับเม่นไปดูแลแทน พี่ชายต่างแม่ของเม่นมีลูกของเขาอยู่แล้ว 2 คน เป็นหญิงหนึ่ง ชายหนึ่ง ทั้งสองอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเม่น จะแก่กว่าไม่เกิน 3-4 ปี ตอนนั้นลูกของพี่ชายทั้งคู่เรียนหนังสืออยู่ที่ประเทศออสเตรเลีย เม่นถูกเลี้ยงเหมือนเป็นลูกคนหนึ่งมากกว่าเป็นน้อง พี่ชายเม่นเป็นคนสืบทอดธุรกิจการค้าวัสดุก่อสร้างจากพ่อแต่เพียงผู้เดียว โดยมีภรรยาซึ่งเป็นคนไทย ลาออกจากราชการมาช่วยค้าขาย พี่สาวต่างแม่อีกสองคนนั้นแต่งงานไปแล้ว จึงไม่มายุ่งกับธุรกิจนี้อีก ส่วนแม่ของเม่นพาพี่ชายน้องชายย้ายไปอยู่ที่อำเภอท่าวุ้ง ซึ่งเป็นบ้านเดิมของแม่ ส่วนตัวเม่นเองอยู่กับพี่ชายคนโตตั้งแต่อายุ 8 ขวบจนถึงปัจจุบัน

เม่นบอกว่าสำหรับเม่นถ้าให้เล่าถึงครอบครัว ก็คงจะหมายถึงครอบครัวของพี่ชายคนโตมากกว่าครอบครัวของแม่ เพราะเม่นไม่ได้อยู่กับครอบครัวแม่ตั้งแต่เด็ก เม่นไม่รู้ความเป็นไปในครอบครัวของแม่มากไปกว่าแม่ทำการค้าขายเล็กๆน้อยๆที่บ้าน พี่ชายกำลังเรียนระดับอาชีวศึกษาที่เชียงใหม่ ส่วนน้องชายเรียนมัธยมอยู่ที่อำเภอท่าวุ้ง สำหรับครอบครัวพี่ชายคนโต เม่นบอกว่าเขาเรียกพี่ชายคนนี้ว่า อาเฮีย และเรียกพี่สะใภ้ว่าอาซ้อ ส่วนลูกสองคนของอาเฮียนั้น เม่นจะเรียกชื่อเฉยๆ เม่นบอกว่าอาเฮียก็เลี้ยงดูเม่นดีพอควร ส่งให้เรียนหนังสือ ให้เงินใช้ มีห้องส่วนตัวให้เหมือนลูกคนหนึ่ง ลูกทั้งสองของอาเฮียก็ติดกับเม่น จะมีก็แต่อาซ้อที่ค่อนข้างจู้จี้จุกจิกกับเม่น เม่นบอกว่าอาซ้อจะชอบพูดเรื่องการทำงานในร้าน บ่นเรื่องค่าใช้จ่าย ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ให้เม่นได้ยินเสมอเวลาเม่นอยู่ใกล้ๆ เม่นบอกว่าหลายครั้งที่เขารู้สึกอึดอัด รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นภาระของครอบครัวอาเฮีย ทำให้มีบ้างบางครั้งที่เม่นอยากกลับไปอยู่บ้านแม่ ไปอยู่กับครอบครัวที่แท้จริงของเม่น แต่เม่นก็ห่างเหินครอบครัวนั้นมานาน จนไม่แน่ใจว่าจะกลับไปอยู่กับพวกเขาได้อย่างไร สำหรับตัวอาเฮียเองนั้น เม่นบอกว่าเป็นเหมือนพ่อ ถ้าอาเฮียว่างก็จะถามไถ่ทุกข์สุขของเม่นตลอด แต่อาเฮียก็มักจะมึนงงเกินกว่าจะมารับฟังเรื่องจุกจิกในบ้าน บางครั้ง

แม่นมีปัญหาก็ต้องเก็บเงียบไว้เพราะเกรงใจอาเฮีย แม่นสนิทกับลูกชายของอาเฮียมากที่สุดในบ้าน เพราะอายุห่างกันแค่ 2 ปี ส่วนลูกสาวของอาเฮียนั้นเหมือนเป็นที่สาวมากกว่าจะเป็นเพื่อน แต่อย่างไรก็ตามแม่นก็ไม่สามารถเล่าเรื่องความคับข้องใจให้พวกเขาฟังได้ทั้งหมด โดยเฉพาะถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับอาซ้อ "...ถึงยังไงเขาก็เป็นแม่ลูกกัน ผมไม่อยากจะคิดว่าเขาคิดว่าผมทำตัวเป็นปัญหากับอาซ้อ จะไม่สบายใจกันเสียเปล่าๆ..." อาเฮียส่งลูกทั้งสองไปเรียนที่อเมริกาเมื่อจบมัธยมหก แต่เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจ ทำให้การค้ำที่บ้านไม่ดีเท่าเดิม ทั้งสองคนจึงต้องย้ายไปเรียนที่ออสเตรเลียเพื่อลดค่าใช้จ่าย แม่นบอกว่าตอนแรกอาเฮียตั้งใจจะให้แม่นไปเรียนต่อที่เดียวกับลูกชาย หลังจากจบมัธยมหก แต่ธุรกิจทางบ้านยังไม่ดีขึ้น แม่นจึงต้องเรียนที่เมืองไทย แม่นบอกว่าเขาผิดหวังกับเรื่องนี้มากพอควร แต่ก็ต้องทำใจให้ยอมรับ เพราะถึงอย่างไรก็ไม่มีการเลือกอยู่แล้ว

บ้านที่แม่นอยู่เป็นตึกสองชั้น มีสนามหน้าบ้าน มีรั้วรอบขอบชิด ตัวบ้านตกแต่งไว้สวยงาม แม่นบอกว่าเมื่อก่อนนี้ครอบครัวอาเฮียอาศัยอยู่ที่ร้านขายวัสดุก่อสร้างซึ่งเป็นตึกแถวสามชั้น บ้านหลังนี้เพิ่งปลูกได้ประมาณ 10 ปีเท่านั้น บ้านหลังนี้อยู่ห่างจากตัวเมืองลำปางไปประมาณ 4-5 กิโลเมตร มีบ้านคนอื่นปลูกอยู่ห่างๆเป็นระยะ บริเวณนั้นยังมีที่ดินว่างมากพอสมควร ตอนกลางวันบ้านก็จะปิดไว้ เพราะทุกคนจะออกไปทำงาน ไปเรียนหนังสือ มีคนทำงานบ้าน 1 คนตอนครึ่งวันเช้า แต่ตอนบ่ายก็ต้องตามไปช่วยงานที่ร้านด้วย แม่นบอกว่าส่วนมากกว่าจะกลับเข้าบ้านกันก็ประมาณ 2 ทุ่ม เนื่องจากที่แถวนั้นเป็นแหล่งที่อยู่อาศัย ไม่ใช่แหล่งการค้า ตอนกลางคืนจึงเงียบมาก เพื่อนบ้านก็อยู่ห่างๆออกไป ไม่รู้จักกัน แต่บริเวณนั้นก็ยังมีไฟฟ้า น้ำประปา ถนนหนทางดีมาก เพียงแต่คนที่อาศัยอยู่แถวนั้นต้องมีรถส่วนตัวใช้จึงจะสะดวก เพราะมีรถโดยสารผ่านน้อยมาก เรื่องการขโมยทรัพย์สินหรือการทะเลาะวิวาทยังไม่เคยมี อาจเป็นเพราะแถวนั้นยังมีคนอยู่น้อยจึงไม่มีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นให้เห็น

แม่นเรียนหนังสือในโรงเรียนรัฐบาลที่มีชื่อแห่งหนึ่งของจังหวัดลำปาง ตั้งแต่ชั้น ป1 จบมัธยม 6 โรงเรียนของแม่นเป็นโรงเรียนชายล้วน แม่นบอกว่าการอยู่โรงเรียนผู้ชายก็เป็นธรรมดาที่เขาจะต้องชนและร้ายบ้าง โรงเรียนชายก็มีการแบ่งเป็นแก๊งค์ต่างๆ กลุ่มที่ร้ายมากก็ไม่มีใครอยากยุ่ง กลุ่มเด็กเรียนก็มีมาก แต่พวกนั้นก็ไม่วุ่นวายกับใครอีกเหมือนกัน แม่นบอกว่าตัวเขาเองอยู่ในพวกกลางๆ มีเกเรบ้างบางครั้ง การทะเลาะวิวาท ชกต่อยก็เป็นเรื่องธรรมดา กลุ่มที่แม่นสนิทมีอยู่ด้วยกัน 7-8 คน เรียนหนังสือปานกลาง กิจกรรมประจำของกลุ่มแม่น คือ เล่นฟุตบอลหลังเลิกเรียน และเตร่อยู่หน้าโรงเรียนคอยแหยงนักเรียนหญิงโรงเรียนใกล้ๆที่เดินผ่านมา แม่นบอกว่าเขาไม่เคยรีบร้อนกลับบ้าน เพราะที่บ้านไม่มีใครอยู่ แม่นไม่ต้องไปช่วยงานที่ร้าน เพราะช่วงเลิกเรียนก็เป็นเวลาเดียวกับที่ร้านกำลังยุ่งเรื่องการรับใบสั่งสินค้า การเช็คของ การส่งของ และถ้าหลังห้า

โมงเย็นไป ก็เป็นช่วงเช็ดคัสต็อก จ่ายค่าแรงคนงาน และเตรียมเก็บของปิดร้าน เม่นเองไม่มีหน้าที่ประจำที่จะต้องช่วยงาน อาเฮียเองก็ไม่ได้บังคับลูกหรือน้องให้ช่วยงานที่ร้านแต่อย่างใด จะมีก็แต่อาซ้อที่มักจะเปรยๆว่าเม่นควรไปช่วยส่งของหลังเลิกเรียน และมาช่วยปิดร้านตอนเย็นบ้าง เม่นบอกว่าเขาไม่เคยเถียงอาซ้อ แต่ก็ไม่เคยคิดจะทำตามเหมือนกัน เม่นมักจะตามไปอยู่ที่บ้านของเพื่อน บางทีก็พากันไปเที่ยวถึงเชียงใหม่ก็เคย เม่นบอกว่าลำปางกับเชียงใหม่ใกล้แค่นั้นเอง กลุ่มเม่นมีมอเตอร์ไซด์ใช้กันทุกคน จึงไม่ยากที่จะไปไหนๆก็ได้ตามต้องการ เม่นบอกว่าเชียงใหม่มีที่ให้เที่ยวเยอะกว่า เมืองก็เจริญกว่า แต่ตอนนั้นสิ่งที่เป็นความสนุกของกลุ่มเม่นก็คือ การขี่มอเตอร์ไซด์ไปเที่ยวกันเป็นกลุ่มไกลๆ แม้จะต้องรีบไปรีบกลับเพื่อไม่ให้ทางบ้านรู้ เม่นบอกว่ามันเหมือนการผจญภัยที่น่าตื่นเต้นสำหรับเม่นในเวลานั้น วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ กลุ่มเม่นจะขี่มอเตอร์ไซด์เที่ยวตามที่ต่างๆ โดยไปตามจังหวัดใกล้ๆ เช่น เชียงใหม่ เชียงราย หรือพะเยา บางทีก็ไปเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ส่วนมากก็ไปค้างคืนวันเสาร์และกลับบ้านตอนเย็นวันอาทิตย์

เม่นเที่ยวกลางคืนบ้างตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยม 5 แต่ก็ไม่บ่อยนักเพราะติดเรื่องค่าใช้จ่าย และเม่นจะมีโอกาสไปเที่ยวได้ก็ต่อเมื่อไปนอนค้างที่บ้านเพื่อนเท่านั้น เม่นบอกว่าตอนเรียนมัธยมปลาย เม่นไปนอนค้างบ้านเพื่อนบ่อยโดยอ้างกับอาเฮียว่าเม่นไปทำการบ้าน และตีวงหนังสือกัน อาเฮียไม่ว่าอะไร เพียงแต่บ่นๆว่าให้กลับมาอนที่บ้านบ้าง จะได้อยู่เป็นเพื่อนกัน เพราะที่บ้านไม่มีใคร เม่นบอกว่าเขาไม่ชอบอยู่บ้านเพราะมันเหงา ลูกชายอาเฮียที่สนิทกันก็ไปเรียนเมืองนอกที่บ้านก็มีแต่อาเฮียกับอาซ้อ เม่นไม่รู้ว่าจะคุยกับใคร การไปนอนบ้านเพื่อนดูจะดีกว่า แม้ว่าบ้านเพื่อนจะไม่สบายเท่าที่บ้าน แต่ก็เป็นที่รวมของเพื่อนๆกลุ่มเดียวกัน บ้านของเพื่อนที่ไปอยู่กันเป็นบ้านเช่าของเพื่อนคนหนึ่งมาจากอำเภอเถิน ซึ่งพ่อแม่เขาเช่าไว้ให้ เพื่อนเม่นอยู่บ้านคนเดียว ดังนั้น กลุ่มเม่นจึงยึดเอาบ้านหลังนี้เป็นศูนย์รวมในการพบปะกัน กิจกรรมที่ทำด้วยกันก็มีทั้งเช่าวิดีโอมาดู อ่านหนังสือตลกแต่งรถ เล่นไพ่ กินเหล้า ฯลฯ กลุ่มของเม่นไม่ใช่เด็กเรียนเก่ง เม่นบอกว่าส่วนมากก็เรียนกันแค่ผ่าน ตัวเม่นเองเคยตั้งความหวังไว้มากกว่าจะต้องได้ไปเรียนเมืองนอกหลังจากจบมัธยมหก แต่เมื่อมีข้อขัดข้องเนื่องจากสภาพเศรษฐกิจของทางบ้าน จึงทำให้เม่นผิดหวังมาก เม่นบอกว่าเขาก็เลยรู้สึกเฉยๆไปในทุกเรื่อง และไม่ได้เตรียมตัวว่าจะเรียนอะไรต่อ "...ผมเคยตั้งใจว่าจะไปเรียนทางด้านบริหารธุรกิจเหมือนโจ้ (ลูกของพี่ชาย) พอรู้ว่าไม่ได้ไปก็เลยเสียอารมณ์ รู้สึกเหมือนไม่ได้ทำในสิ่งที่อยากจะทำ เฮียเขาก็สัญญาว่าถ้าอะไรๆในบ้านดีขึ้นค่อยมาคุยกันใหม่ แต่ผมรู้ว่ายาก..." เม่นบอกว่าตอนสอบเอนทรานซ์เม่นก็ไม่ได้ทุ่มเทหรือใช้ความพยายามเต็มที่แต่อย่างใด ดังนั้น เม่นจึงสอบเอนทรานซ์ไม่ได้ทั้งของโควตาภาคเหนือ และของส่วนกลาง เม่นบอกว่าเขาไม่ได้เสียใจอะไรมาก เพราะเพื่อนๆในกลุ่มก็สอบไม่ติดหลายคน เพื่อน

ในกลุ่มเม่นส่วนใหญ่เลือกไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเอกชนที่เชียงใหม่ มีบางคนที่ไม่ไปเรียนต่อกรุงเทพฯ สำหรับตัวเม่นเองอาเฮียอยากให้เรียนต่อด้านบริหารธุรกิจตามที่เม่นเคยตั้งใจไว้ โดยให้ไปสมัครสอบที่มหาวิทยาลัยเอกชนในเชียงใหม่เหมือนเพื่อนๆ เม่นบอกว่าตอนนั้นเม่นไม่มีอารมณ์อยากเรียนหนังสือ เม่นจึงบอกอาเฮียว่าเม่นจะรอสอบเอนทรานซ์ใหม่ในปีต่อไป ช่วงปีนั้นเม่นชอบอ่านหนังสือและเรียนกวดวิชาเพื่อเตรียมตัวสอบใหม่ และจะช่วยงานที่ร้านในวันเสาร์-อาทิตย์ เม่นบอกว่าอาเฮียไม่เห็นด้วยนักเพราะคิดว่าเรียนที่ไหนก็เหมือนกัน และเม่นก็จะต้องเสียเวลาไปอีก 1 ปีด้วย แต่อาซ้อกลับสนับสนุน อาเฮียจึงไม่ขัดข้อง "...พออาซ้อบอกว่าเห็นด้วย เฮียก็เลยยอมตามใจ ที่จริงอาซ้อแกไม่อยากจะจ่ายเงินมากนักนะ ค่าเรียนเอกชนมันแพง รอสอบอีกปีจะดีกว่าอีกอย่างแกอยากให้ผมอยู่ช่วยงานที่ร้านมากกว่าไปเรียน..." ดังนั้น เม่นจึงว่างจากการเรียนไป 1 ปี

ช่วง 1 ปีนั้นเม่นออกจากบ้านทุกวันจันทร์-ศุกร์ เพื่อไปเรียนกวดวิชาที่เชียงใหม่ เม่นอ้ากกับอาเฮียว่าโรงเรียนกวดวิชาที่เชียงใหม่ทันสมัย อาจารย์ดี และสอนได้ผลกว่าที่ลำปาง นอกจากนี้เม่นก็จะได้ไปดูสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย และรายละเอียดเรื่องการเรียนเพื่อเตรียมความพร้อมไว้ในปีต่อไป ซึ่งอาเฮียก็อนุญาตตามที่ขอ เม่นบอกว่าเขาก็ไปเรียนกวดวิชาบ้าง โดดเรียนบ้าง แล้วแต่อารมณ์ เม่นบอกว่าช่วงกลางวันนั้นเพื่อนๆ เรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัย เม่นจึงเริ่มคบหากับเพื่อนใหม่ที่โรงเรียนกวดวิชา และช่วงนี้ก็เป็นเวลาที่เม่นเริ่มคบหากับ"กลาง"แฟนคนปัจจุบันของเม่นด้วย กลางเรียนแค่ชั้นมัธยม 4 แล้วสอบเทียบได้ กลางจึงออกจากโรงเรียนมาเรียนกวดวิชาเพื่อเตรียมสอบเอนทรานซ์ ดังนั้น ช่วงกลางวันเม่นจึงมักจะอยู่กับกลาง เรียนเสร็จก็ไปกินข้าว ดูหนัง เดินเล่นแถวห้างสรรพสินค้า บางทีก็ไปอยู่ที่หอของกลางจนค้ำก่อนที่เม่นจะกลับบ้านในแต่ละวัน เม่นบอกว่าตอนนั้นชีวิตประจำวันของเม่นจะคล้ายๆกันทุกวัน ไม่ค่อยมีอะไรเปลี่ยนแปลง

เม่นบอกว่าเม่นลองใช้ยาบ้าตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยม 5 เม่นรู้จักยาบ้าเพราะเห็นลูกจ้างในร้านของอาเฮียใช้ พวกลูกจ้างจะเอายาบ้าผสมในเครื่องดื่มชูกำลัง เม่นบอกว่าเขาจะเจอบ่อยมาก เวลาแวะไปที่ร้านอาเฮียตอนบ่ายๆ พวกลูกจ้างจะผลัดกันไปที่หลังร้าน แอบใช้ยาบ้าแล้วกลับมาทำงานต่อ ตัวอาเฮียเองไม่ชอบให้พวกลูกจ้างใช้ยาบ้า เพราะอาเฮียกลัวว่าจะต้องเดือดร้อน เพราะหากตำรวจรู้เข้าอาจกล่าวหาได้ว่าอาเฮียเป็นคนหายาบ้ามาให้ลูกจ้างในร้านกิน พวกลูกจ้างจึงต้องหลบๆซ่อนๆเวลาใช้ เม่นบอกว่าพวกลูกจ้างในร้านไม่เคยชวนให้เม่นใช้ยาบ้า แต่เม่นเป็นคนขอลองใช้ยาบ้าเอง เม่นบอกว่าเขาเพียงแต่ต้องการรู้ว่าเมื่อใช้ยาบ้าแล้วจะรู้สึกอย่างไร เม่นไม่รู้สึกลัวที่จะลองเลยแม้แต่น้อย เนื่องจากเห็นพวกลูกจ้างใช้จนเป็นเรื่องปกติธรรมดา "...

เหมือนเราเห็นคนกินขนมหรืออาหารสักอย่างที่เราไม่เคยกิน แล้วพวกเขา ก็กินให้เห็นบ่อยๆจนเราเกิดความรู้สึกว่ามันน่าจะอร่อย ก็เลยอยากกินบ้าง ความรู้สึกที่มีต่อยาก็คล้ายๆอย่างนั้น..."

เม่นบอกว่าเม่นก็ลองใช้โดยวิธีผสมในเครื่องดื่มชูกำลังเหมือนพวกคนงาน เม่นบอกว่ามันก็ช่วยได้จริงๆ ตาสว่าง หายง่วง และรู้สึกกระตือรือร้นอยากทำงาน เม่นบอกว่าเขาเองที่เป็นคนเอายาบ้าไปให้เพื่อนที่โรงเรียนลองใช้กัน แต่ลองเปลี่ยนจากวิธีกินมาเป็นวิธีเผาแล้วสูดดมควันแทน เม่นบอกว่าวิธีนี้ให้ผลดีกว่าวิธีกิน "...กินเอามันช้า กว่าความรู้สึกก็ แต่ถ้าเผาแล้วสูดควันจะเร็วมาก หอมดีด้วย..." เม่นบอกว่าการลองใช้ยาบ้าในกลุ่มเด็กผู้ชายเป็นเรื่องปกติ ถ้าไม่ลองให้รู้แจ้งเห็นจริงก็จะถูกเพื่อนฝูงเหยียดว่าเป็นลูกแหง อ่อนหัด ทำให้ถูกมองว่าซ้ซลาดกว่าคนอื่นๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่เสียศักดิ์ศรีมากสำหรับผู้ชาย เม่นบอกว่าไม่เพียงแค่อยาบ้าเท่านั้น กลุ่มของเม่นยังเคยใช้กัญชาอัดใ้สูบหรือสูบก้นอีกด้วย แต่การใช้กัญชาจะยุ่งยากกว่า กลิ่นฟุ้งจนคนรู้ นอกจากนั้นก็ยังมีเพื่อนบางคนเผา กัญชาจนอาเจียน กัญชาก็เลยไม่เป็นที่นิยมสำหรับกลุ่มของเม่น และเลิกใช้กันไปเป็นที่สุด

กลุ่มของเม่นจะใช้ยาบ้าในวันหยุดเป็นส่วนใหญ่ เม่นบอกว่าใช้แล้วรู้สึกคึก แจ่มใส ซึมมอเตอร์ไซด์กันไปได้เป็นวันโดยไม่เหนื่อย เพลีย หรือปวดเมื่อย ทำให้เที่ยวได้สนุกมากๆ การหายาบ้ามาใช้ก็ไม่ใช่เรื่องยุ่งยากสำหรับเม่น เม่นเพียงแต่บอกลูกจ้างในร้านว่าต้องการทำอะไร เมื่อใด ก็จะมีคนไปหามาให้ได้ทุกครั้ง เม่นจึงทำการซื้อยาบ้าผ่านลูกจ้างในร้านมาโดยตลอด หากเม่นบอกว่ายาบ้าที่ลูกจ้างในร้านหามาให้มีคุณภาพไม่ดีนัก "...ยาที่พวกนั้นหามาให้มันปนเยอะ ใช้ได้ไม่นานก็หมดฤทธิ์ แต่ตอนเป็นนักเรียนก็ใช้เกรดนั้น มันถูกดี..." เม่นบอกว่าตอนที่พักเรียน 1 ปี เขาใช้ยาบ้าบ่อยมากขึ้น ตอนนั้นเม่นต้องไปช่วยงานที่ร้านบ้าง จึงมีโอกาสสนิทสนมกับลูกจ้างในร้านมากขึ้น ประกอบกับช่วงนั้นเม่นเจอเพื่อนน้อย ช่วงปีนั้นเม่นจึงไปเที่ยวกลางคืนกับกลุ่มลูกจ้างในร้านบ่อยๆ ที่เที่ยวของพวกลูกจ้างไม่ใช่ที่หรูหรา เม่นบอกว่าเที่ยวกับกลุ่มนี้เป็นบรรยากาศอีกแบบหนึ่งที่แตกต่าง "...พวกนี้มันเถื่อนพี แล้วก็กินเหล้าเป็นน้ำเลย มันก็เลยกินมาจะได้มานานไม่เปลืองเหล้า เที่ยวจนตีสองตีสาม ตอนมาทำงานก็ต้องเติมอีกหน่อยตอนบ่ายๆให้ทำงานได้ตลอดรอดฝั่ง..." เม่นบอกว่าพวกลูกจ้างหนุ่มๆในร้านจะเที่ยวกันแทบทุกคืน เม่นก็ตามไปด้วยเพราะไม่อยากจะอยู่บ้าน ช่วงนั้นเม่นก็ใช้ยาบ้าเกือบทุกวันด้วย "...ตอนนั้นผมโหมมมากเพราะเที่ยวทุกคืน เสียคงเห็นว่าได้เรื่อง เลยยื่นคำขาดว่า ถ้าผมสอบไม่ได้มหาวิทยาลัยของรัฐ ก็ต้องไปเรียนมหาวิทยาลัยพายัพเหมือนเพื่อนๆ..." เม่นบอกว่าเอนทรานซ์ปีต่อมาเม่นก็ยังสอบไม่ได้ ดังนั้นเม่นจึงต้องเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนตามที่อาเฮียบอกไว้

เนื่องจากเม่นเรียนที่เชียงใหม่ เม่นจึงอยู่ที่หอพักที่เชียงใหม่เพื่อความสะดวก โดยอาเฮียกำหนดให้เม่นกลับบ้านปางทุกเดือนเพื่อไปรับค่าเช่าจ่าย และเพื่อให้อาเฮียมีโอกาสพบปะพูดคุย

ด้วยบ้าง เม่นบอกว่าหอพักที่เม่นอยู่เป็นของเพื่อนอาเฮีย เป็นหอรวมไม่แบ่งชาย-หญิง และมีระเบียบไม่เคร่งครัดนัก เม่นบอกว่าสามารถเข้าออกได้อิสระ ไม่มีกำหนดเวลา ไม่มีใครมายุ่งด้วยมาก เม่นบอกว่าเม่นยังคงใช้ยาบ้าเหมือนที่เคยใช้ แต่เม่นมีแหล่งซื้อใหม่ โดยเพื่อนที่โรงเรียน กวดวิชาเป็นผู้แนะนำให้ คนที่เอามาขายเป็นเด็กอาชีวะเพื่อนของเขาอีกทีหนึ่ง ยาบ้าจากแหล่งใหม่นี้คุณภาพดีกว่าที่เคยใช้ เมื่อถามว่ารู้ได้อย่างไรว่าดีกว่า เม่นอธิบายว่า "...ตัวเม็ดยามันจะดีกว่า ใช้แล้วอยู่นานกว่า คือมันไม่ปลอมนะ แต่ราคามันก็จะแพงกว่าอีกหน่อย เม็ดละ 80 บาท ของเดิมที่ใช้ตกเม็ดละ 50 บาทเอง..." เม่นบอกว่าเขาใช้ยาบ้าเพราะชิน โดยเม่นจะใช้ทุกวันๆ ละ 1 เม็ดตอนเช้า "...ถ้าไม่ได้ใช้จะง่วงมาก ไม่สดชื่น และหงุดหงิด บางทีก็เหงื่อออกมากๆ ใจสั่น แต่ถ้าได้สักเม็ดจะช่วยได้ ผมว่าคงเหมือนคนที่ต้องกินกาแฟทุกเช้าวันนั้นแหละ..." เม่นบอกว่าการใช้ยาบ้าช่วงนี้ของเม่นไม่เกี่ยวกับเพื่อนแล้ว เม่นใช้ของเม่นเอง ไม่จำเป็นต้องรอใช้เป็นกลุ่มเหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไป "...ผมก็ไม่รู้ว่าพวกเพื่อนที่เคยลองใช้ด้วยกันยังใช้อยู่หรือเปล่า แต่ผมใช้เพราะรู้สึกว่ามันทำให้ผมมีแรงเรียน มีแรงทำงานก็เท่านั้น..." เม่นบอกว่าตอนที่เรียนมหาวิทยาลัยเม่นจะอยู่กับกลางมากกว่าอยู่กับเพื่อน และกลางก็ย้ายมาอยู่กับเม่นแล้วเมื่อตอนขึ้นปีสองนี้ เม่นบอกว่าการกลางก็ใช้ยาบ้ากับเม่นด้วย เม่นบอกว่าการกลางเห็นเม่นใช้ก็ขอลองใช้บ้าง เม่นบอกว่าการกลางเหมือนเด็กที่ชอบทำตามเม่นทุกอย่าง เม่นบอกว่าคนที่ขายยาบ้าให้เม่นเคยแนะนำให้เม่นลองใช้ยาตัวอื่นเหมือนกัน หากแต่ว่าเม่นเห็นว่ายาพวกนั้นแพงมาก ถ้าเม่นใช้จะลำบากเรื่องค่าใช้จ่าย เม่นจึงยังไม่เอา หากเป็นแค่ยาบ้าเม่นบอกว่าไม่เป็นปัญหา เหมือนเป็นค่าอาหารสักมื้อเท่านั้น อาเฮียเองก็ให้ค่าใช้จ่ายประจำเดือนมากพอควร เม่นจึงไม่เดือดร้อน ดังนั้น จนถึงวันนี้เม่นก็ยังใช้ยาบ้าอยู่ เม่นบอกว่าถ้าเรียนจบแล้วเขาจะเลิกใช้ ตอนนี้เม่นขอใช้ไปก่อนเพื่อจะได้มีความกระตือรือร้น และมีความขยันในการเรียนบ้าง

เม่นบอกว่าเขาเห็นข่าวเรื่องยาบ้าทุกวันตามสื่อต่างๆ เม่นมีความเห็นว่าการออกข่าวเรื่องยาบ้าก็เหมือนภาพยนตร์โฆษณาเรื่องหนึ่ง "...เขาออกข่าวกรอกหูว่าไม่ดีๆทุกวัน แล้วให้คนเชื่อตามนั้น มันอาจมีเรื่องจริงบ้างแต่ก็ไม่ทั้งหมด อย่างน้อยผมเองก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น และคนที่ผมรู้จักก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน..." แต่เม่นก็ยอมรับว่าเขาไม่เคยรู้เกี่ยวกับฤทธิ์ทางเคมีของยาบ้าอย่างแท้จริง ไม่รู้ว่ายาบ้าสามารถส่งผลต่อร่างกายและจิตใจของเขาได้อย่างไรบ้าง เม่นบอกว่าถ้าจะให้เขาศึกษาจากตำรา หรือหนังสือความรู้ต่างๆ เขาก็ขี้เกียจเกินกว่าจะทำ ส่วนที่ได้ฟังจากสื่อต่างๆ ก็รู้แต่ว่าไม่ดี แต่ก็ไม่มีความจำเป็นว่าไม่ดีอย่างไร "...ก็รู้แต่ว่ากินเข้าไปแล้วไม่ดี ติดยา ทำร้ายคน ช้ำซากอยู่นั่นแหละ ก็ไม่เห็นบอกว่ามันต้องกินขนาดไหนถึงได้ประสาทหลอน ลูกขึ้นมาฆ่าคนได้ แล้วมันเป็นทุกคนหรือเปล่า เขาก็เอาแต่เรื่องที่เจ๋งๆ เกิดสัก 4-5 รายมาแล้ว แต่

ที่ใช้กันเป็นร้อยเป็นพันแล้วไม่เป็นอะไรทำไมเขาไม่พูดบ้าง ผมว่าเขาก็ตื่นกันเป็นพักรุกอีกหน่อยก็
 ษาไปเหมือนเรื่องอื่นๆ..." เม่นไม่สนใจเรื่องกฎหมายวิทยาลัย เขาไม่เชื่อว่ามหาวิทยาลัยจะทำอะไร
 ได้ในเรื่องนี้ เพราะถ้ามหาวิทยาลัยจัดการกับนักศึกษาเรื่องยาเสพติดก็จะทำให้เสียชื่อเสียงได้
 ส่วนเรื่องของทางกฎหมาย เม่นบอกว่าอาจจะน่ากลัวกว่ากฎหมายวิทยาลัย แต่ตราบโดที่เม่นยังไม่
 ได้เป็นผู้ค้า และไม่ได้ก่อปัญหาในสังคม ตราบโดที่กฎหมายก็คงจะไม่ถึงตัวเม่น เม่นไม่มีความเห็น
 เกี่ยวกับคนที่ไม่ใช่ สำหรับตัวเม่นเองเม่นไม่คิดว่าการเข้ายาบ้าเป็นเรื่องเสียหายแต่อย่างใด.

รายชื่อ 8 ชื่อ กลาง (นามสมมุติ) เพศ หญิง อายุ 19 ปี มหาวิทยาลัยเอกชน ปี 2

ครอบครัวของกลางเป็นคนกรุงเทพฯ กลางเป็นลูกคนกลางในจำนวนพี่น้องสามคน พ่อ
 ของกลางทำธุรกิจบริษัทท่องเที่ยวเป็นงานหลัก แต่กลางบอกว่าพ่อมีหุ้นอยู่ในธุรกิจอีกหลายอย่าง
 พ่อกับแม่ของกลางหย่ากันตั้งแต่กลางอายุได้ 13 ปี พี่สาวของกลางไปอยู่กับแม่ที่ต่างประเทศ
 ส่วนกลางกับน้องชายอยู่กับพ่อ น้องชายของกลางอายุ 17 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยม 6 ที่โรงเรียน
 ในกรุงเทพฯ ครอบครัวของกลางมีฐานะดี เป็นคนไทยแท้ นับถือศาสนาพุทธ

ครอบครัวกลางปัจจุบันมีสมาชิกอยู่ 3 คน คือ พ่อ กลาง และน้องชาย นอกนั้นก็พี่สาว
 จ้างในบ้าน กลางบอกว่าพ่อกับแม่ของกลางหย่ากันมาแล้ว 6 ปี กลางคิดว่าที่หย่ากันก็เพราะพ่อ
 และแม่ชอบใช้ชีวิตคนละแบบ คิดอะไรก็ไม่เหมือนกัน ตั้งแต่กลางจำความได้กลางก็เห็นพ่อกับ
 แม่ทะเลาะกันแทบทุกวัน กลางบอกว่าการที่พ่อกับแม่เลิกกันได้นั้นเป็นการดีแล้ว ลูกทั้งสามคน
 เป็นคนเลือกกันเองว่าต้องการจะอยู่กับใคร กลางกับน้องชายเลือกที่จะอยู่กับพ่อ กลางบอกว่า
 กลางสนิทกับพ่อกว่าแม่ ถึงแม้ว่าพ่อไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้านมากนัก แต่พ่อก็ใจดีกว่าแม่ กลาง
 เห็นว่าแม่เป็นคนเจ้าระเบียบ หงุดหงิดง่าย และชอบโวยวายในเรื่องไม่เป็นเรื่อง กลางบอกว่าตัว
 กลางเองเป็นลูกยังรู้สึกเบื่อแม่ พ่อคงรู้สึกมากกว่า เพราะส่วนมากแม่จะหาเรื่องพ่อกว่าคน
 อื่นๆ น้องชายกลางก็คงจะคิดเหมือนกัน ส่วนพี่สาวคนโตนั้นเป็นลูกแม่มาโดยตลอด กลางบอก
 ว่า "...พี่เขาจะเห็นใจแม่มากกว่าพ่อ เขาบอกว่าพ่อไม่ให้ความสำคัญกับครอบครัวเท่าที่ควร แต่
 กลางกับน้องชายถูกหาว่าเป็นลูกพ่อ เห็นใจพ่อกว่าแม่..." กลางบอกว่าตั้งแต่พ่อกับแม่เลิกกัน
 แม่ก็พาพี่สาวไปอยู่ที่อเมริกาที่บ้าน ปีหนึ่งจะกลับมาเยี่ยมบ้านสัก 1-2 ครั้ง ถ้าแม่มากลางกับน้อง
 ชายก็จะไปกินข้าวกับแม่ แต่ไม่เคยไปค้างด้วย แต่พ่อจะไม่ยอมไปด้วย โดยอ้างว่าจะไปทะเลาะ
 กันอีก กลางบอกว่าการที่เลือกอยู่กับพ่อทำให้ต้องช่วยตัวเองมากขึ้น ถ้าแม่อยู่แม่จะเป็นคนจัด
 การเรื่องต่างๆในบ้าน ดูแลเรื่องอาหารการกิน การรับส่งลูกไปโรงเรียน ดูแลเรื่องการเรียน การ
 สอบ และการทำกิจกรรมพิเศษต่างๆ แม่จะมีตารางเวลาที่ตายตัวสำหรับทุกคน แม่ต้องการให้

ลูกทุกคนสมบูรณ์แบบเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่พอไม่มีแม่อยู่ด้วย กลางกับน้องชายก็สามารถทำอะไรได้ตามสบาย พ่อจะดูแลเพียงแค่ว่ามีเงินพอใช้หรือไม่ หากขาดเหลืออะไรก็ให้โทรฯไปบอกได้ที่เลขานุการของพ่อ แล้วเขาจะช่วยจัดการให้ ภาระการดูแลบ้านก็เป็นของแม่บ้านกับลูกจ้างอีก 2 คน กลางกับน้องชายก็มีหน้าที่เรียนหนังสือเท่านั้น ตอนที่ยังเด็กกว่านี้ พ่อจะให้คนรถบริษัทมาขับรถให้ พ่อกลางอายุ 15 ปี พ่อก็ให้รถยนต์ใช้ น้องชายกลางก็เหมือนกัน ส่วนพ่อนั้นจะมีธุรกิจจนวายตลอดเวลา พ่อจะเดินทางไปต่างประเทศบ่อยมาก กลางบอกว่าจะพบพ่อจริงๆก็ประมาณเดือนละครั้งเท่านั้น กลางกับน้องชายจึงต้องดูแลตัวเองเป็นส่วนใหญ่ กลางบอกว่าตัวเองไม่ค่อยจะอยู่บ้านมากนัก กลางจะออกไปเรียนหนังสือ เรียนพิเศษ ทำกิจกรรมนอกบ้านมากกว่า "...กลางอยู่บ้านก็ไม่มีอะไรทำ ออกไปข้างนอกยังได้เจอเพื่อนๆบ้าง น้องเขาก็ไปกับเพื่อนของเขาเหมือนกัน..." สมาชิกในครอบครัวของกลางจึงไม่ค่อยมีโอกาสพบปะกันมากเหมือนครอบครัวอื่นๆ กลางบอกว่ากลางรู้ว่าพ่อต้องทำงาน แต่บางครั้งกลางก็อยากให้พ่อหยุดอยู่กับบ้านบ้าง เพื่อที่กลางจะได้มีโอกาสพูดคุยและปรึกษาพ่อในเรื่องต่างๆเมื่อมีปัญหา กลางบอกว่าในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา กลางคิดว่ากลางเริ่มเข้าใจความรู้สึกของแม่มากกว่าเดิม เมื่อให้กลางลองสรุปเกี่ยวกับสัมพันธภาพของคนในครอบครัว กลางบอกว่า "...ครอบครัวกลางเป็นครอบครัวที่ว้าเหว่ และเงียบเหงา เราเจอกันน้อยกว่าที่เราเจอคนอื่น กลางไม่ค่อยรู้เลยว่าพ่อกลางไปไหน ไปทำอะไร บางทีกลางยังสงสัยเลยว่าพ่อคงจะมีผู้หญิงคนใหม่แล้ว เพียงแต่เขายังไม่บอกกลางกับน้องเท่านั้น..." กลางบอกว่ากลางรู้สึกเหมือนต้องอยู่คนเดียว ทำอะไรต่างๆด้วยตัวเอง มีหลายครั้งที่กลางไม่มั่นใจในสิ่งที่ทำลงไป แต่ก็ไม่รู้จะบอกให้ใครฟัง

บ้านของกลางอยู่ในซอยแถวถนนพหลโยธิน แหล่งนั้นเป็นที่อยู่ของผู้ที่มีฐานะดีเป็นส่วนใหญ่ บ้านของกลางอยู่ในซอยค่อนข้างลึก มีรั้วรอบขอบชิด ซึ่งเป็นลักษณะโดยรวมของบ้านแถวนั้น เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ๆก็จะรู้จักกัน แต่ไม่สนิทมากนัก กลางบอกว่าเจ้าของบ้านส่วนใหญ่ก็ออกไปทำงานกัน กว่าที่จะกลับก็ค่ำ ส่วนมากจะเป็นพวกลูกจ้างมากกว่าที่รู้จักและสนิทสนมกัน กลางบอกว่าซอยบ้านกลางต้องมีรถส่วนตัวใช้ ไม่อย่างนั้นจะลำบากมากในการเดินทาง มอเตอร์ไซด์ปากซอยก็จะมีบริการชวงขาเช้า แต่ขาออกจะไม่มี ยกเว้นแต่บังเอิญมาส่งคนแถวนั้นเท่านั้น ลูกจ้างในบ้านกลางก็มีจักรยาน และจักรยานยนต์ไว้ให้ใช้เวลาจะออกไปข้างนอก ซอยบ้านกลางไม่มีแหล่งมั่วสุมใดๆ แต่ก็มีขโมยบ้างเหมือนกัน ซึ่งเรื่องนี้เจ้าของบ้านส่วนใหญ่จะระวังกันเอง โดยสร้างรั้วสูง หรือบางบ้านก็มียามเฝ้าหน้าประตู ซอยนี้ผู้คนไม่ค่อยพลุกพล่าน เพราะเป็นย่านที่อยู่อาศัยเท่านั้น รถที่แล่นผ่านไปมาก็มีน้อย ส่วนมากก็เป็นรถของคนที่อยู่ในซอย กลางคิดจะยิ่ง

เสียบมาก ทุกคนอยู่ในบ้านของตัวเอง กลางบอกว่าเวลาอยู่บ้านก็เหมือนตัดขาดจากโลกภายนอก ไม่มีโอกาสได้ยุ่งเกี่ยวกับใคร

กลางเรียนอยู่ในโรงเรียนหญิงล้วน เป็นโรงเรียนคอนเวนต์ที่มีชื่อเสียงของกรุงเทพฯ กลางเรียนอยู่ที่โรงเรียนนี้ตั้งแต่ชั้นประถม 1 - มัธยม 4 โดยไม่เคยย้ายโรงเรียน กลางบอกว่าโรงเรียนของกลางจะขึ้นชื่อในเรื่องนักเรียนเรียนเก่ง ภาษาอังกฤษดี และมีมารยาทเรียบร้อย กลางบอกว่ากลางเองก็อยู่ในกลุ่มเด็กเรียนดี และทำกิจกรรมหลายอย่าง กลางบอกว่าส่วนมากแม่จะเป็นคนจัดการให้ว่ากลางควรจะทำกิจกรรมอะไรบ้าง แต่พอแม่หย่าร้างกับพ่อก็ไม่มีใครคอยควบคุมอีก กลางบอกว่าตั้งแต่ชั้น ม.1-ม.4 กลางก็เลิกทำกิจกรรมไปหลายอย่าง จะเหลือก็แต่การไปเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ และเรียนกวดวิชาเพื่อเตรียมสอบเทียบเท่านั้น กลางบอกว่าพ่อไม่ได้สนใจว่ากลางจะไปลงเรียนอะไรหรือเลิกทำอะไร จะคอยถามแต่ว่ามีเงินพอใช้หรือไม่ และขาดเหลือสิ่งใดก็ให้บอกไปได้ที่เลขานุการของพ่อ แล้วเขาจะจัดการให้ ช่วงที่เรียนชั้น ป.1-ป.6 กลางจะคบเฉพาะเพื่อนในโรงเรียนเดียวกัน ซึ่งเพื่อนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นคนที่อยู่ในสังคมเดียวกัน และพ่อแม่ก็รู้จักกันดี กิจกรรมที่ทำด้วยกันก็คือ การเรียนพิเศษ การเรียนเปียโน การเรียนเทนนิส วายน้ำ ซึ่งส่วนมากก็มีผู้ปกครองของแต่ละคนไปรับ-ส่งโดยตลอด

ช่วงที่เรียน ม.1-ม.4 กลางเริ่มมีเพื่อนนอกโรงเรียน ส่วนใหญ่ก็เป็นเพื่อนที่เจอกันที่โรงเรียนกวดวิชา และบางคนก็เป็นเพื่อนของเพื่อนอีกทีหนึ่ง กลางบอกว่าสำหรับเพื่อนใหม่นี้จะมาจากต่างโรงเรียน ทำให้กลางรู้จักคนมากขึ้น กลางบอกว่าพวกเพื่อนเก่าที่โรงเรียนมักจะเป็นเด็กเรียบร้อย ไม่มีการเที่ยวกลางคืน สูบบุหรี่ กินเหล้า แม้แต่การไปเดินเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าก็ยังไม่ค่อยทำกัน "...ส่วนใหญ่เขาจะไปกับครอบครัว แล้วก็ไปเที่ยวไกลๆ พวกยุโรป อเมริกาไปเลย กลางเองถ้าจะไปก็ได้ แต่พ่อก็ไม่เคยว่างพาไป ให้กลางไปเองกลางก็ไม่สนุก..." กลางบอกว่ากลุ่มเพื่อนใหม่ที่รู้จักทำให้กลางรู้สึกไม่เหงา และรู้สึกว่ามีความเป็นเพื่อน แต่คนที่กลางสนิทด้วยมากที่สุดจะเป็นรุ่นพี่ผู้หญิงที่มาจากต่างโรงเรียน อายุแก่กว่ากลาง 2 ปี กลางบอกว่าพี่คนนี้ก็กำลังเตรียมสอบเอนทรานซ์ในปีนั้น รู้จักกลางที่โรงเรียนกวดวิชาเพราะรุ่นน้องของเขาเรียนห้องเดียวกับกลาง เป็นผู้แนะนำ กลางบอกว่าพี่คนนี้เป็นคนเข้มแข็ง น่ารัก และช่วยเหลือกลางเรื่องเรียนตลอด ถ้ากลางไม่เข้าใจเรื่องอะไรพี่เขาก็จะช่วยอธิบาย เวลาว่างก็จะเป็นเพื่อนกลางไปดูหนัง ชื่อของ บางทีก็ขับรถให้กลางไปต่างจังหวัดใกล้ๆ กลางบอกว่าเวลาอยู่กับพี่คนนี้ก็แล้วรู้สึกอบอุ่นใจ กลางจึงติดเขามาก ในช่วง 2 ปี หลังที่เรียนอยู่ที่นั่น กลางบอกว่ากลางก็ออกไปเที่ยวกลางคืนกับพี่คนนั้นบ่อย ไปกินข้าว ดูหนัง แล้วก็ไปฟังเพลง เดินร่ำตามที่ต่างๆ ส่วนมากก็ไปกับ 2 คน "...กลางก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหาย เพียงแค่นั้นกลางอยากมีเพื่อน มีคนคุยด้วยก็เท่านั้น กลับบ้านก็ไม่

อะไรทำ ไม่รู้จะคุยกับใคร น้องชายกลางถ้าไม่ออกไปกับเพื่อนก็อยู่แต่ในห้องของเขา พ่อก็ไม่อยู่ บางทีกลางก็มีปัญหาเรื่องเพื่อน เรื่องเรียน พี่เขาก็ช่วยได้..." การคบกับเพื่อนรุ่นพี่คนนั้นตอนแรก ก็ไม่มีคนสนใจ แต่ระยะหลังกลางบอกว่ากลางออกไปเที่ยวบ่อยมากขึ้น แม่บ้านจึงรายงานพ่อ เรื่องความประพฤติของกลาง กลางบอกว่าการคบหาของกลางและรุ่นพี่คนนั้นกลับเป็นเรื่องราวใหญ่โต พ่อเองก็ไม่เคยรู้จักรุ่นพี่คนที่กลางคบ แต่พ่อก็แสดงที่ทำไมพ่อใจที่เห็นกลางไปสนิทกับเขา กลางบอกว่าพ่อเห็นว่ารุ่นพี่คนนั้นมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ทำตัวเป็นทอม ชอบเที่ยวกลางคืน อาจชักจูงให้กลางเสียคนได้ กลางบอกว่าตอนนั้นกลางกำลังเรียนอยู่ชั้น ม.4 และปีนั้นกลาง สอบเทียบ ม. 6 ได้ พ่อต้องการจะให้กลางเลิกคบกับรุ่นพี่คนนั้น ก็เลยให้กลางมาอยู่ที่เชียงใหม่ โดยฝากฝังให้เพื่อนพ่อซึ่งเป็นนักธุรกิจอยู่ที่เชียงใหม่ให้ช่วยดูแลกลาง กลางบอกว่าพ่อตั้งใจจะส่งกลางไปเรียนต่อต่างประเทศ แต่เนื่องจากยังเตรียมการไม่ทัน และกลางยังเด็กเกินไปพ่อจึงอยาก จะให้รอไว้สัก 2-3 ปี กลางบอกว่าตอนมาอยู่ที่เชียงใหม่ ตอนแรกๆกลางก็อยู่ที่บ้านของเพื่อนพ่อ แต่หลังจากนั้นสาม เดือน กลางก็ขอออกมาอยู่หอพัก เนื่องจากบ้านที่กลางอยู่นั้นไกล ไม่สะดวก ต่อการออกมาเรียนที่โรงเรียนกวดวิชา กลางบอกว่าการมาเรียนที่เชียงใหม่ระยะแรกๆกลางก็ไม่มีเพื่อน ตอนนั้นกลางตั้งใจเรียนกวดวิชาเพื่อลองสอบเอนทรานซ์ กลางบอกว่ากลางอยากจะสอบเอนทรานซ์ให้ได้ โดยตั้งใจเลือกสถาบันในกรุงเทพฯทั้งหมด เพื่อจะได้กลับไปอยู่กรุงเทพฯโดยที่ พ่อไม่ขัดขวาง กลางบอกว่าช่วงนั้นกลางยังแอบติดต่อกับรุ่นพี่คนนั้นอยู่บ้าง ส่วนใหญ่กลางจะเป็นฝ่ายโทรศัพท์ไปหาพี่เขา กลางบอกว่าตอนที่เรียนที่โรงเรียนกวดวิชานี้เองที่กลางได้รู้จักกับเม่น กลางบอกว่าเม่นอายุมากกว่ากลาง แต่มาเรียนกวดวิชาในชั้นเดียวกัน กลางบอกว่าเม่นเองก็มาคนเดียว กลางก็มาคนเดียว ในขณะที่คนอื่นๆมักจะมาสมัครเรียนกับเพื่อน ดังนั้น กลางกับเม่น จึงมาสนิทกัน กลางบอกว่าเม่นเป็นคนอยู่เฉยๆไม่เป็น ต้องหาอะไรทำตลอดเวลา กลางบอกว่า อยู่กับเม่นแล้วไม่เหงา กลางชอบอยู่กับเม่น ช่วงสองปีที่ผ่านมากกลางจึงคบหากับเม่นคนเดียว เพื่อนคนอื่นๆก็มีบ้างแต่ไม่ได้คบหาสนิทสนม ส่วนรุ่นพี่ที่กรุงเทพฯกลางก็ไม่ได้ติดต่อกันอีก กลางบอกว่า "...ถ้ากลางไม่เป็นคนโทรฯไป พี่เขาก็ไม่เคยโทรฯมาหากลาง เขากับกลางก็เลยห่างๆกันไป กลางก็อยู่กับเม่น คบกับเม่นแทน..." กลางบอกว่าครอบครัวกลางที่บ้านไม่รู้ว่กลางคบอยู่กับเม่น ตอนที่สอบเอนทรานซ์ปีนั้น ทั้งกลางและเม่นสอบไม่ได้ เม่นต้องเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชน กลางจึงขอพ่อเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชนด้วย กลางอ้างกับพ่อว่ากลางไม่อยากเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ กลางอยากจบปริญญาตรีก่อนที่จะไปเรียนต่างประเทศ และอยากเรียนที่เชียงใหม่เพราะสงบดี กลางบอกว่าพ่อก็เห็นด้วย กลางคิดว่าเหตุผลหนึ่งที่พ่ออนุญาตให้อยู่เชียงใหม่ต่อคงเป็นเพราะพ่อกลัวกลางกลับไปคบหากับรุ่นพี่คนเดิมอีกนั่นเอง

เมื่อถูกถามเรื่องการใช้จ่ายเสพติด กลางบอกว่าความจริงแล้วกลางเคยลองใช้ยาบ้าและยาอีตั้งแต่อยู่ที่กรุงเทพฯ แล้ว แต่กลางไม่ได้บอกเม่นเรื่องนี้ และขอให้ผู้วิจัยไม่ต้องบอกเรื่องนี้กับเม่น กลางบอกกับผู้วิจัยว่า “ เม่นคิดว่ากลางไม่เคยใช้ยาบ้ามาก่อน เขารู้แต่ว่าที่กลางใช้ยาบ้าเดี๋ยวนี้นี้ก็เพราะเขาเอาให้ใช้ เม่นเองก็ไม่ได้สนับสนุนให้กลางใช้หรอก แต่พอกกลางขอใช้เขาก็ไม่ว่า...” กลางบอกว่ากลางเริ่มรู้จักยาบ้าตอนอยู่ ม. 4 โดยรุ่นพี่คนที่กลางสนิทด้วยคนนั้นเป็นคนเอาให้ใช้ กลางบอกว่าวันที่ลองใช้ครั้งแรกนั้น กลางออกไปเที่ยวงานเปิดตัวผับใหม่แห่งหนึ่งแล้ววงนอน ทั้งๆที่เวลานั้นก็ยังไม่ดีมากมายเท่าไร รุ่นพี่เอายาบ้าให้กลาง 1 เม็ด บอกว่าให้กินกับเบียร์ แล้วจะตาสว่างอยู่สนุกกับคนอื่นได้ กลางบอกว่าตอนนั้นกลางก็ยอมทำตามแต่โดยดี เพราะพี่เขาให้เหตุผลว่ายาที่ให้กินเป็นยาที่ช่วยให้นอนดีได้ แต่ไม่มีฤทธิ์ตกค้างในร่างกาย วันรุ่งขึ้นอาจจะง่วงมากเป็นพิเศษเพราะใช้พลังไปมาก แต่ถ้านอนชดใช้ก็จะมีแรงเหมือนเดิม กลางบอกว่าจากการลองครั้งนั้นก็มีความสุขตามที่รุ่นพี่บอก วันต่อๆมาก็เป็นปกติ ไม่ได้มีอาการอยากกินยาเป็นพิเศษ หรือมีอาการอื่นแต่อย่างใด กลางจึงเชื่อมั่นว่ารุ่นพี่นั้นไม่ได้หลอกกลาง กลางบอกว่าการเที่ยวกลางคืนสมัยที่อยู่กรุงเทพฯ ก็มีการใช้ยาบ้าบ่อยๆเพื่อให้ได้อยู่ได้จนดึก แล้วมีความรู้สึกสนุกทั้งคืนเหมือนเพิ่งเริ่มเที่ยว กลางบอกว่าไม่เพียงแต่ยาบ้าเท่านั้น ยาอีกลางก็เคยลองใช้ตอนที่ไปเที่ยวพัทยานกับรุ่นพี่และเพื่อนของเขา กลางบอกว่าเวลาใช้ยาอีจะใช้เวลาออกต่างจังหวัดกัน ส่วนมากจะเริ่มขับรถไปกันตั้งแต่หกโมงเย็น ใช้เวลาประมาณสองชั่วโมงก็ถึงพัทยา การออกต่างจังหวัดส่วนใหญ่จะมีเพื่อนไปกันหลายคน ไปเปิดเช่าบ้านเพื่อกินเหล้า ดูวีซีดี เดินรำ สังสรรค์กัน การให้ยาอีมักจะเริ่มตอนดึก ประมาณเที่ยงคืนเป็นต้นไป ทั้งนี้มักจะเป็นช่วงหลังจากกินข้าว กินเหล้า และดูวีซีดีจบไปแล้ว ก็มักจะเป็นช่วงเปิดเพลงเพื่อเต้นกัน ซึ่งตอนนั้นจะไม่มีใครสนใจใครอีกต่อไป กลางบอกว่ามีหลายคนที่ใช้ยาตัวอื่นร่วมด้วย ที่กลางจำได้ก็เป็นพวกยาเค กับโคเคน แต่กลางเองไม่เคยลองของพวกนั้น กลางบอกว่าส่วนมากกลางจะขอตัวกลับก่อนโดยมีรุ่นพี่เป็นคนขับรถไปส่ง กลางไม่เคยอยู่จนงานเลิกสักครั้ง กลางบอกว่าถึงอย่างไรกลางก็ต้องกลับไปนอนที่บ้าน กลางบอกว่าตอนนั้นเวลาเที่ยวกันกลางจะลงเงินไว้ที่รุ่นพี่เป็นครั้งๆไป ครั้งหนึ่งๆก็ประมาณ 2-3 พันบาท แล้วรุ่นพี่จะเป็นคนจัดการทุกอย่างให้กลาง ไม่ว่าจะป็นค่าอาหาร ค่าเที่ยว หรือค่ายาบ้า-ยาอี กลางบอกว่ากลางไม่เคยรู้ว่ายาเสพติดพวกนั้นราคาจริงๆเท่าไรกันแน่ รุ่นพี่จะบอกให้กลางอยู่เฉยๆ เขาจะจัดการทุกอย่างให้เอง ถ้ามีปัญหาอะไรเกิดขึ้นกลางจะได้ไม่เดือดร้อน กลางบอกว่าช่วงเวลาที่ใช้ยาบ้า-ยาอีนั้น กลางใช้เงินมากเป็นพิเศษ จนพ่อต้องถามและกลางก็ถูกสั่งให้เลิกคบเพื่อนรุ่นพี่ในที่สุด

กลางบอกว่าตอนที่มาอยู่เชียงใหม่ช่วงแรกกลางก็เลิกใช้ยาบ้า-ยาไอไปพักหนึ่ง ทั้งนี้เพราะกลางพักอยู่ที่บ้านของเพื่อนพ่อ และกลางก็ไม่มีเพื่อน ไม่รู้แหล่งที่จะซื้อ ส่วนใหญ่กลางก็ไปเรียนกวดวิชา เดินเล่นที่ห้างสรรพสินค้า แล้วก็กลับบ้าน กลางมาเริ่มใช้ยาบ้าอีกครั้งก็ตอนที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว และกลางได้ย้ายไปอยู่ที่หอกับเม่น กลางบอกว่ากลางเช่าหอพักที่เดียวกับเม่นไว้ 1 ห้อง เวลาพ่อแวะมาเยี่ยมก็จะเห็นว่ากลางอยู่หอพักตามปกติ แต่ทุกวันนี้กลางจะอยู่ที่ห้องเม่น แล้วใช้ห้องของกลางเป็นที่เก็บเสื้อผ้า หนังสือ และของใช้ส่วนตัว กลางบอกว่าเม่นใช้ยาบ้าทุกวัน ถ้าไม่ได้ใช้เม่นจะหงุดหงิด และง่วงนอนตลอด แต่ถ้าได้ใช้ยาบ้าเม่นก็จะเป็นอีกคนหนึ่งที่น่ารัก กระตือรือร้น และมีความสุข กลางบอกว่า "...เวลาเม่นเขาใช้ยาเขาจะเป็นคนน่ารักมาก ขวนขวายนั่นมาเนี่ย มีอารมณ์ขัน แล้วก็ทำงานที่อาจารย์สั่งได้ดี แต่ถ้าไม่ใช้ก็จะไม่ค่อยพูด แล้วดูเครียดๆยังไม่รู้..." กลางบอกว่าการที่กลางขอใช้ยาบ้าด้วยนั้น เป็นเพราะกลางเคยใช้มาก่อน กลางรู้ว่าใช้แล้วจะเป็นอย่างไร ทำให้กลางไม่รู้สึกลัวที่จะทำซ้ำ อีกประการหนึ่งก็คือกลางไม่อยากให้เม่นรู้สึกว่าเขาไม่มีเพื่อน กลางจึงอยากจะมีส่วนร่วมในสิ่งที่เม่นทำ กลางบอกว่าเม่นเป็นคนที่กลางรู้สึกสบายใจที่จะอยู่ด้วยมากที่สุด กลางจึงอยากจะทำให้เม่นพอใจกลางและรู้สึกกับกลางอย่างเดียวกัน กลางบอกว่าการซื้อยาบ้ามาใช้เม่นก็เป็นคนจัดการให้ กลางบอกว่าแต่การใช้ครั้งนี้กลางจะรู้ราคายาบ้า รู้ว่าเม่นจ่ายไปในแต่ละครั้งเป็นเงินเท่าไร ราคาที่ซื้อก็จะตกเม็ดละประมาณ 80 บาท เม่นกับกลางมักจะซื้อทีละ 2 ชุด ซึ่งชุดหนึ่งจะมี 10 เม็ด กลางบอกว่าที่ต้องซื้อทีละน้อยก็เนื่องจากต้องระวังไม่ให้มีค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนมากเกินไปจนพ่อสงสัย แต่การที่กลางแชร์ค่าซื้อยาบ้ากับเม่นก็ทำให้สามารถหามาใช้ได้ตลอด กลางและเม่นไม่เคยใช้ยาเสพติดตัวอื่นที่นอกเหนือไปจากนี้ กลางบอกว่า "...อาจจะเป็นเพราะส่วนใหญ่อยู่กันสองคน ไม่ได้ไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนกลุ่มใหญ่เหมือนเมื่อก่อน ก็ไม่มีโอกาสใช้ยาตัวอื่น ยาอื่นนั้นต้องใช้เวลามีงานเลี้ยงสนุกๆ แต่กลางกับเม่นไม่ค่อยไปไหน ก็เลยไม่ใช้..." กลางบอกว่ายาบ้าพอใช้ไปนานๆก็เหมือนเป็นกิจวัตรประจำวันอย่างหนึ่งที่ต้องทำ กลางไม่กลัวที่จะติดยาบ้า กลางบอกว่ากลางเคยใช้ แล้วก็เคยเลิกใช้มาแล้ว กลางคิดว่าถ้าจะเลิกอีกครั้งก็น่าจะทำได้โดยไม่ยาก กลางบอกว่าถ้าเม่นเลิกใช้เมื่อไรกลางก็เลิกใช้เมื่อนั้น

กลางบอกว่ากลางรู้เกี่ยวกับฤทธิ์ทางเคมีของยาบ้ามากพอสมควร รู้ว่ายาบ้านั้นถ้าใช้ไปมากๆจะไม่ดีต่อสุขภาพ แต่ยาบ้าก็เสพติดได้ยาก อย่างไรก็ตามกลางไม่สนใจเรื่องนี้นัก กลางบอกว่าเรื่องสุขภาพนั้นถ้าร่างกายไม่ไหวก็จะมีสัญญาณบอกเอง ถ้าถึงระดับนั้นกลางก็จะหยุดใช้และหันมาบำรุงร่างกายให้ดีเท่าเดิม แต่สิ่งที่กลางให้ความสำคัญมากกว่า คือ ความรู้สึกทางใจ กลางบอกว่าหากการใช้ยาบ้าเพียง 1-2 เม็ดในแต่ละวันทำให้กลางสบายใจ สดชื่น และเป็นสิ่งที่

เม่นกับกลางรู้สึกดี กลางก็ไม่คิดว่าสิ่งนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับชีวิตกลาง ในเรื่องของกฎหมายและระเบียบมหาวิทยาลัย กลางมีความเห็นเช่นเดียวกับเม่นว่า ถ้าไม่ทำอะไรโจ่งแจ้ง และไม่สร้างปัญหาให้คนอื่น ก็ไม่น่าที่จะมีใครมาสนใจเรื่องของกลาง.

รายชื่อ 9 ชื่อ ท้อป (นามสมมุติ) เพศ ชาย อายุ 20 ปี มหาวิทยาลัยของรัฐ ปี 3

ท้อปเป็นคนเชียงใหม่ เป็นลูกคนแรกในจำนวนพี่น้องสองคน ท้อปเรียนหนังสือจบมัธยม 3 จากโรงเรียนประจำจังหวัด แล้วไปต่อวิทยาลัยพลศึกษาจนจบระดับปวส. หลังจากนั้นได้มาสอบเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หลักสูตรปริญญาตรีต่อเนื่อง พ่อของท้อปรับราชการเป็นทหารชั้นประทวน แม่เป็นแม่ค้าขายอาหารอยู่ที่ตลาดแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ น้องชายของ ท้อปเรียนอยู่วิทยาลัยเทคนิคลำพูน ปี 2 ครอบครัวท้อปเป็นคนไทยแท้ ฐานะปานกลาง นับถือศาสนาพุทธ

ครอบครัวของท้อปอยู่ด้วยกัน 4 คนที่บ้านพักในค่ายทหาร ท้อปบอกว่าครอบครัวของท้อปก็เหมือนกับครอบครัวอื่นๆทั่วไป บางทีก็รักกันดี บางทีก็ทะเลาะกันบ้าง แต่ก็อยู่ด้วยกันมาตลอด พ่อของท้อปเป็นทหารอาชีพแต่เพียงอย่างเดียว ไม่มีงานพิเศษอื่น สมัยที่ยังหนุ่มพ่อจะถูกย้ายไปอยู่ชายแดนบ้าง แต่ตอนนี้อายุมากขึ้น และแถวชายแดนไม่มีปัญหาเท่าเดิม พ่อจึงถูกย้ายมาอยู่ประจำที่ค่าย เพื่อฝึกทหารใหม่ พ่อกินเหล้าทุกเย็น แต่ก็ไม่ถึงกับเมาจนพูดไม่รู้เรื่อง เพราะพ่อจะต้องกลับมากินข้าวเย็นพร้อมครอบครัวทุกวันตอนทุ่มครึ่ง ส่วนแม่จะทำกับข้าวไปขายทุกเย็นที่ตลาดใกล้ค่าย โดยทุกวันแม่จะตื่นแต่เช้าเพื่อไปตลาด และเตรียมทำกับข้าวไว้ขาย เวลาประมาณบ่ายสามโมงแม่ก็จะไปขายกับข้าวที่ตลาด และกลับบ้านประมาณ 1 ทุ่ม อาชีพของแม่ถือได้ว่าเป็นรายได้เสริมที่ดีของครอบครัว เพราะเฉพาะเงินเดือนของพ่อนั้นไม่คอยพอค่าใช้จ่ายในบ้าน งานของพ่อจะดีกว่างานของแม่ตรงที่มีสวัสดิการช่วยเรื่องค่ารักษาพยาบาล และค่าเล่าเรียนลูกบ้างเท่านั้น ท้อปกับน้องชายมักจะกลับบ้านราวๆหกโมงเย็นถ้าไม่มีเรื่องต้องไปที่อื่น หรือถ้าจะกลับช้าเกินสองทุ่มก็ต้องหาอาหารเย็นกินเองให้เรียบร้อย ไม่เช่นนั้นก็อดข้าวเย็น เพราะตอนนั้นแม่จะเก็บกวาดครัวหมดแล้ว ท้อปบอกว่าพ่อเป็นคนเสียงดัง ดูเหมือนว่าจะดุ แต่ความจริงแล้วเป็นคนใจดี ส่วนแม่เป็นคนเด็ดขาดกว่า บอกให้ทำอะไรต้องทำ ตอนเด็กถ้าดื้อมาก เกเรมาก แม่จะตีโดยไม่รอฟังคำแก้ตัว ท้อปกับน้องชายสนิทกับพ่อและแม่เท่ากัน แต่จะเลือกพูดกับใครตอนไหนก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์เป็นครั้งๆไป พ่อกับแม่ของท้อปจะไม่เอาอกเอาใจลูกทั้งสองคนมาก และจะเลี้ยงแบบปล่อยให้ช่วยตัวเองมากกว่า ท้อปบอกว่าพ่อกับแม่จะบอกเสมอว่าลูกทั้งสองคนเป็นผู้ชาย ควรจะหัดดูแลตัวเอง ทำอะไรด้วยตนเอง ไม่ต้องรอให้พ่อกับแม่ทำให้ทุกอย่าง

เพราะทั้งสองคนก็มีงานต้องทำมากมายในแต่ละวัน การอบรมสั่งสอนก็มีบ้าง ส่วนมากจะเป็นช่วงเวลาอาหารเย็น ท้อปบอกว่าเขาก็ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง เพราะทั้งพ่อและแม่ก็ไม่ได้ตั้งใจจะสอน ลูกเป็นเรื่องเป็นราว ส่วนมากจะเป็นการบ่น และห้ามปรามเรื่องเที่ยว เรื่องการใช้จ่าย รวมไปถึงการบอกให้ขยันเรียน ขยันทำการบ้าน เรื่องอื่นๆก็ตัดสินใจเอง ท้อปไม่เคยปรึกษาพ่อและแม่เรื่องใดๆ ส่วนมากเขาจะคุยกับเพื่อนมากกว่า ท้อปบอกว่า "...ไม่ใช่ผมไม่ไว้ใจพ่อกับแม่นะ แต่ผมรู้ว่าพูดไปก็เท่านั้น สองคนนั้นคิดแบบคนรุ่นเขา ฟังคนรุ่นผมไม่รู้เรื่องหรอก ถ้าทำอะไรนอกเหนือจากเรียนหนังสือกับทำงานแล้วเป็นไมดีทั้งนั้น แล้วในชีวิตมันมีแค่สองอย่างนั้นที่ไหนเล่า..." ท้อปบอกว่าสมัยเรียนชั้นมัธยมต้นเขาจะใกล้ชิดกับครอบครัวมากกว่าปัจจุบัน ตอนที่เรียนระดับปวส.และมหาวิทยาลัยจะห่างจากครอบครัว และอยู่กับเพื่อนมากกว่า ท้อปบอกว่าพ่อลูกโตพ่อกับแม่ก็เอาใจใส่น้อยลง พ่อกับแม่ดูจะเบาใจว่าลูกโตแล้ว จึงใช้เวลาในเรื่องทำมาหากินและทำกิจกรรมกับกลุ่มคนวัยเดียวกัน "...พ่อก็สังสรรค์กับเพื่อนฝูงทุกเย็น เสาร์-อาทิตย์ก็ไปปอนไก่ที่แม่ริมโน้น ส่วนแม่ก็เล่นหยอยใต้ดินเป็นงานอดิเรก ได้บ้างเสียบ้าง..." กับน้องชายท้อปบอกว่าสนิทกันดี แต่น้องชายท้อปก็ไปเรียนไกลถึงลำพูน ช่วง 2 ปีหลังจะกลับบ้านค่ามาก จนไม่ค่อยมีโอกาสเจอกัน เพราะท้อปเองจะกลับเข้าบ้านช่วงหัวค่ำ อาบน้ำ แต่งตัว ทำงานส่วนตัวเล็กน้อยแล้ว ก็จะเตรียมออกไปเล่นดนตรีประจำห้องอาหารแห่งหนึ่งตอนประมาณ 3 ทุ่ม กว่าท้อปจะกลับบ้านอีกครั้งก็ประมาณตีสองของทุกคืน ซึ่งเวลานั้นทุกคนก็นอนหมดแล้ว อย่างไรก็ตามครอบครัวของท้อปก็ยังอยู่ด้วยกันดี แม้จะมีเวลาทำกิจกรรมร่วมกันน้อยลงกว่าเดิมก็ตาม

บ้านของท้อปเป็นบ้านพักในค่ายทหาร ซึ่งปลูกเรียงกันเป็นหลังๆ มีเพียงรั้วเตี้ยระดับหัวเข่าเป็นสิ่งบ่งบอกอาณาเขตของแต่ละบ้าน บริเวณหน้าบ้านจะเป็นสนามกว้างที่ใช้สำหรับฝึกทหารเกณฑ์ ท้อปบอกว่าคนที่พักอยู่ในค่ายจะรู้จักกันแทบทั้งนั้น เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงส่วนใหญ่ก็เป็นเพื่อนกับพ่อ เป็นเพื่อนแก๊งส์กินเหล้าด้วยกัน ส่วนพ่อแม่บ้านก็จะรู้จักกันดีเช่นกัน ชีวิตครอบครัวของคนในค่ายจะเหมือนญาติพี่น้องกันมากกว่าเพื่อนบ้านธรรมดา การทะเลาะเบาะแว้งก็มีบ้างเป็นปกติ แต่ก็ไม่ค่อยโกรธกันถาวร ถ้ามีงานที่ต้องทำร่วมกันก็ต้องหันมาพูดกันตามเดิม เรื่องขโมย หรือเหตุร้ายต่างๆจะไม่มีในค่าย เพราะมีระเบียบและข้อห้ามกำหนดไว้ชัดเจน มีบ้างบางครั้งที่ทหารในค่ายเมาแล้วทะเลาะกันเอง แต่ก็จะถูกสั่งลงโทษทุกครั้ง ท้อปบอกว่าสภาพแวดล้อมในค่ายทหารนั้นว่ามีความปลอดภัยสูงกว่าชีวิตภายนอกรั้วออกไป

ท้อปบอกว่าเขามีเพื่อนหลายกลุ่ม กลุ่มแรกก็คือเพื่อนในค่าย ซึ่งกลุ่มนี้นับว่าสนิทกันมากสมาชิกในกลุ่มจะเป็นลูกทหารในค่ายเหมือนกัน มีบ้านใกล้กัน และเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก แม้แต่การเรียนหนังสือ ส่วนมากก็จะถูกส่งไปเรียนโรงเรียนเดียวกัน เพราะพ่อกับแม่ของแต่ละคน

มักจะทำเลียนแบบเพื่อนบ้านที่เคยทำก่อนเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การซื้อของ การทำกิจกรรม รวมถึงการเลือกสถานที่เรียนของลูก ท้อปบอกว่าเนื่องจากครอบครัวทหารในค่ายจะมีฐานะปานกลาง ส่วนมากจึงเรียนหนังสือในโรงเรียนรัฐบาลซึ่งเสียค่าเล่าเรียนถูกกว่าโรงเรียนเอกชน อาจจะมีบ้างบางคนที่ไปเข้าโรงเรียนเอกชน แต่ก็ยังเป็นสัดส่วนที่น้อยมาก ดังนั้น เพื่อนที่โรงเรียนของท้อปส่วนหนึ่งก็เป็นเพื่อนในค่ายกลุ่มเดิม ร่วมกับเพื่อนใหม่อื่นๆ กลุ่มของท้อปจะมีอยู่ 4-5 คน โดย 3 คนในกลุ่มรวมทั้งตัวท้อปมีบ้านอยู่ในค่าย กลุ่มของท้อปจะชอบเรื่องดนตรีมาก โดยเฉพาะดนตรีในแนวร็อค ถ้าว่างจากการเรียนก็จะไปชลุ้กอยู่ร้านเครื่องเสียง หรือตระเวนไปตามห้างสรรพสินค้าต่างๆ เพื่อดูว่ามีเครื่องเสียงรุ่นใหม่ตกมาแล้วหรือยัง หนังสือที่กลุ่มชอบอ่านและลงทุนซื้อ ก็จะเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับเครื่องเสียง เครื่องดนตรี ประเภทกีตาร์ หรือคีย์บอร์ด รวมถึงประวัตินักร้อง-นักดนตรี ที่มีชื่อเสียงในแนวที่ชอบ วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ กลุ่มท้อปจะไปหัดเล่นดนตรีที่บ้านเพื่อนในกลุ่มคนหนึ่ง บ้านเพื่อนคนนี้จะอยู่ในซอยแถวสันผีเสื้อ เพื่อนคนนี้มีพี่ชายเป็นนักดนตรี และที่บ้านของเขาจะมีกีตาร์เก่าของพี่ชายให้เล่นได้ และบ่อยครั้งที่มีเพื่อนนักดนตรีของพี่ชายเขา มาซ้อมดนตรีกัน ซึ่งท้อปบอกว่ากลุ่มของท้อปจะชอบมากที่มีโอกาสได้ดูพวกเขาซ้อมกัน และฝันที่จะเล่นดนตรีได้อย่างนั้นมาตลอด ท้อปบอกว่านอกจากเรื่องดนตรีแล้ว กิจกรรมอย่างอื่น สำหรับกลุ่มท้อปไม่ค่อยมี ท้อปบอกว่าผู้หญิงที่จะสนใจกลุ่มท้อปก็มีน้อย เพราะกลุ่มท้อปหัวไม่ชอบแต่งตัวเนียบ แต่ชอบแต่งในสไตล์เซอร์ๆ ลุยๆ มากกว่า ท้อปบอกว่าผู้ชายที่แต่งตัวเนียบในสายตาของเขาก็มีแต่พวกเกย์ หรือ กระเทยเท่านั้น "...พีคิดดูสิ ผู้ชายที่ไหนจะสนใจเรื่องการแต่งตัว ถ้ามันไม่ใช่พวกแคว่ตุ๊ด ผมเชื่อของผมนั่นแหละ..." ชีวิตในช่วงมัธยมต้นของท้อปจึงหมดไปกับการอยู่กับเพื่อนกลุ่มที่มีความชอบทางดนตรีเหมือนกัน ท้อปบอกว่าตัวเองชอบเล่นกีตาร์เป็นพิเศษ โดยเฉพาะการเป็นมือลีดส์กีตาร์เป็นสิ่งที่เขาใฝ่ฝันมาก ท้อปมีโอกาสได้ลองเล่นกีตาร์ที่บ้านเพื่อนบ้างหลังจากที่สนิทสนมกับพี่ชายเพื่อนและกลุ่มของเขาแล้ว แต่ท้อปไม่มีเงินพอที่จะซื้อกีตาร์เป็นของตัวเอง เพราะกีตาร์ที่ท้อปอยากได้นั้นราคาแพงมาก เป็นตัวเลขในระดับหลักหมื่น การที่จะขอให้พ่อและแม่ซื้อให้มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอน "...ถ้าไม่ถูกดำก็ไม่รู้จะว่ายังไงแล้วละ ถ้าอยากได้ต้องหาทางเอาเอง แต่ถึงหาเองก็คงถูกด่าอยู่ดีว่าเอาเงินไปใช้ในเรื่องไม่เป็นเรื่อง จะให้พ่อกับแม่เข้าใจนะมันยาก..."

ท้อปบอกว่าช่วงที่เรียน ปวส. เขาเริ่มหัดเล่นดนตรีอย่างจริงจังมากขึ้น โดยพวกพี่ชายเพื่อนจะสอนให้ ประการหนึ่งพวกนี้เห็นว่ากลุ่มของท้อปสนใจการเล่นดนตรีมาก และมีแววที่จะเล่นได้ ประการที่สองก็คือเขาสามารถให้คนในกลุ่มท้อปไปเล่นดนตรีแทนได้ เวลาที่มีสมาชิกในกลุ่มของเขาคนใดคนหนึ่งขาดงาน ตอนนั้นพวกท้อปเต็มใจมากกับการที่จะได้เล่นดนตรีโดยมีค่า

ตอบแทนเล็กๆน้อยๆ ไม่ก็ร้อยบาทเป็นสินน้ำใจ ท๊อปเล่าว่ากิจกรรมที่ทำกับเพื่อนในช่วงอายุนั้น นอกจากการเล่นดนตรีแล้ว ท๊อปก็เริ่มกินเหล้า สูบบุหรี่ และเที่ยวกลางคืน การเที่ยวกลางคืนก็เป็นผลมาจากการตามพวกพี่ๆไปเล่นดนตรีบ่อยๆ ช่วงเวลาที่นั่งรอก็จะมีกำลังเหล้า-เบียร์มาากินกัน ท๊อปบอกว่าตอนนั้นท๊อปจะเหมือนนกฮูกค้างคาว ใช้ชีวิตกลางคืนมากกว่ากลางวัน ไปเรียนสายบ่อยมากเพราะตื่นไม่ไหว ถ้าเป็นวันหยุดก็จะดีหน่อยเพราะสามารถตื่นนอนตอนบ่ายได้

ท๊อปบอกว่าแม่จะไม่พอใจพฤติกรรมช่วงนั้นของท๊อปมาก ท๊อปจึงโดนบ่นโดนตำทุกวันว่าทำตัวเกียจคร้าน งานการไม่ทำ และเรียนหนังสือแย่ ท๊อปบอกว่าเขาแก้ปัญหาโดยการไม่เลี้ยงแต่หลบออกจากบ้านไปอยู่ที่บ้านเพื่อนแทน กลับเข้าบ้านก็เป็นตอนดึกมากที่พ่อแม่เข้านอนแล้ว และท๊อปก็ทำตัวอย่างนั้นมาตลอด ท๊อปบอกว่าเพื่อนสนิทของท๊อปก็มีลักษณะการดำเนินชีวิตที่คล้ายกัน โดยเฉพาะเพื่อนอีกสองคนที่เป็นลูกทหารในค่ายเหมือนกัน ดังนั้น ท๊อปจึงมีเพื่อนที่ร่วมรับรู้ความคิด ความรู้สึก อย่างเข้าใจซึ่งกันและกัน ท๊อปบอกว่าเขาเลยไม่รู้สึกลึเค็ดร้อนกับคำบ่นคำตำของแม่มากเท่าไร เมื่อท๊อปจบ ปวส. ท๊อปและเพื่อนในกลุ่ม คือ ตึกได้สมัครเรียนสอบต่อระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยหลักสูตรต่อเนื่อง ส่วนคนอื่นในกลุ่มสมัครใจที่จะเรียนต่อที่เดิม ท๊อปบอกว่าการย้ายสถาบันไม่ได้ทำให้ความสัมพันธ์เปลี่ยนไป ท๊อปยังคงคบหาสนิทสนมกับเพื่อนกลุ่มเดิม ท๊อปบอกว่าเพื่อนใหม่ในมหาวิทยาลัยที่เรียนสาขาเดียวกับท๊อปมาจากหลายแห่ง และเป็นผู้ใหญ่กว่าท๊อปก็หลายคน ท๊อปจึงไม่ได้คบหาใครสนิทเท่าเพื่อนกลุ่มเดิม

การใช้จ่ายเสพติดของท๊อปเริ่มตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ที่วิทยาลัยเดิม ตอนนั้นท๊อปอายุ 15 ปี ท๊อปบอกว่าตอนที่เรียนระดับ ปวช. และ ปวส. ที่วิทยาลัยท๊อปก็ใช้จ่ายแล้ว ท๊อปเล่าว่าที่วิทยาลัยนักศึกษา 1 ห้อง จะมีคนใช้น้ำถึงร้อยละ 80 เรียกได้ว่าแทบทุกคนจะใช้ คนที่ไม่ยอมใช้ส่วนมากจะเป็นผู้หญิง แต่เท่าที่ท๊อปรู้ผู้หญิงหลายคนก็เคยลองใช้น้ำเหมือนกัน ท๊อปบอกว่าส่วนใหญ่การใช้น้ำจะเป็นกิจกรรมที่ทำต่อเนื่องกันมาในแต่ละรุ่น โดยรุ่นพี่จะทำให้เห็น แล้วรุ่นน้องที่เข้าไปเรียนก็จะทำตามในที่สุด การใช้น้ำในวิทยาลัยส่วนมากจะไปใช้กันที่ห้องน้ำชาย ช่วงพักเที่ยง ท๊อปบอกว่าการใช้น้ำนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับนักศึกษาที่นั่น ถ้าเดินไปเข้าห้องน้ำก็ต้องพบไม่กลุ่มใดก็กลุ่มหนึ่งที่กำลังเสพยาบ้าอยู่ ท๊อปบอกว่าการเรียนในวิทยาลัยยังมีลักษณะเหมือนการเรียนในโรงเรียน ดังนั้น จึงมีอาจารย์ฝ่ายปกครองออกตรวจตราบริเวณห้องน้ำอยู่เป็นประจำ แต่พวกนักศึกษาก็จะรู้ว่าเช่นกันว่าเมื่อไรอาจารย์จะมา บางทีก็มีคนคอยดูต้นทางให้ ท๊อปบอกว่าการใช้น้ำเป็นสิ่งที่เห็นจนชินตา จนทุกคนไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องผิดปกติแต่อย่างใด ท๊อปบอกว่าตอนที่เขาเริ่มใช้ก็เริ่มจากการที่เพื่อนร่วมชั้นใช้น้ำกันอยู่ มีคนหนึ่งในกลุ่มถามท๊อปว่า “เอาใหม่?” ท๊อปบอกว่าเป็นการชวนกันธรรมดาๆ ไม่มีการขะยั้นขะยอ หรือพยายาม

โน้มหน้าให้ใช้แต่อย่างใด ท๊อปบอกว่าครั้งแรกๆท๊อปก็ไม่สนใจที่จะใช้ แต่เมื่อเห็นเพื่อนคนอื่นๆใช้หลายครั้งเข้า และดูเพื่อนก็สุขสบายดี ไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้น ท๊อปจึงเกิดความรู้สึกว่าถ้าลองใช้สักครั้งก็คงไม่เสียหายอะไร และจะได้คุยกับเพื่อนรู้เรื่อง เพราะบางทีเวลาพวกเพื่อนๆแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับยาบ้า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของลักษณะภายนอก ฤทธิ์ของยา การซื้อขาย และวิธีการใช้ ท๊อปมีความรู้สึกว่าเขาไม่รู้อะไรเลย "...มันเหมือนคนตกข่าว ผมจะฟังพวกมันไม่รู้เรื่องว่ามันกำลังพูดเรื่องอะไรกัน พอคนอื่นเข้าใจแต่เราไม่เข้าใจมันก็เหมือนถูกกันให้เป็นคนที่อยู่วงนอก ความสนิทสนมก็มีอยู่ แต่เราก็เข้าไม่ถึงกลุ่มในบางส่วน..." ท๊อปบอกว่าตอนเรียนเทอมสอง ปี 1 พอเพื่อนชวนอีก ท๊อปก็เลยตัดสินใจลองใช้ดู การใช้ครั้งแรกสถานที่ก็คือห้องน้ำที่วิทยาลัย ท๊อปได้รับส่วนแบ่ง ¼ เม็ด และใช้โดยวิธีการเผาบนกระดาษฟลอยด์ที่แกะมาจากซองบุหรี่ แล้วสูดดมควัน ท๊อปบอกว่ายาบ้าที่ใช้จะเป็นสีส้ม มีตัวหนังสือ WY บนเม็ดยา การลองครั้งนั้นท๊อปบอกว่า เป็นความสุข ตื่นเต้นที่ได้ลองทำสิ่งที่ผิดระเบียบ หลบหลีกจากการตามล่าของอาจารย์ และมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเพื่อนมากขึ้น ส่วนผลที่มีต่อร่างกายนั้นท๊อปบอกว่าไม่มีความรู้สึกผิดปกติอะไรเลย นอกจากปากแห้งนิดหน่อย ตอนกลางคืนก็นอนหลับสบายดี ไม่มีอาการตาค้างตาแข็งอย่างที่เคยรับรู้มา ท๊อปบอกว่าพอได้ใช้ครั้งแรกแล้ว ก็มีครั้งต่อมาเรื่อยๆ ท๊อปบอกว่าการใช้ยาบ้าของท๊อปไม่ได้มีกำหนดเวลาที่แน่นอน วันไหนอยากใช้ก็ใช้ วันไหนไม่อยากใช้ก็ไม่ใช้ เพื่อนที่ใช้เป็นประจำสม่ำเสมอก็มี แต่พวกที่เหมือนท๊อปก็มาก ท๊อปว่าตอนนั้นก็ซื้อมาแบ่งใช้กับเพื่อนคนละครึ่งเม็ดเท่านั้น ไม่ได้ใช้มากมายอะไร ท๊อปบอกว่าการศึกษาซื้อยาบ้าที่วิทยาลัยทำได้ง่ายมาก อาจซื้อจากรุ่นพี่ในโรงเรียน รุ่นพี่ที่จบไปแล้ว รวมถึงมีคนนอกมาขายด้วย ราคาที่ขายจะตกเม็ดละประมาณ 70-80 บาท พวกคนนอกส่วนมากจะมาตอนพักเที่ยง ส่วนมากจะมีการนัดแนะกันกับคนที่ตั้งซื้อบริเวณที่จอดรถของวิทยาลัย ท๊อปบอกว่ามีหลายครั้งที่อาจารย์รู้ข่าวและออกมาตรวจจับ ก็มีการวิ่งหนีกัน ถ้าถูกจับได้ก็จะถูกนำไปตรวจปัสสาวะก่อนในชั้นต้น และทำการภาคทัณฑ์ ถ้ามีการทำอีกและถูกจับได้ก็จะเรียกผู้ปกครองมาพบเป็นขั้นต่อไป ท๊อปบอกว่าส่วนมากวิทยาลัยจะไม่แจ้งผู้ปกครองในครั้งแรกที่พบ เพราะนักศึกษาจะขอให้ช่วยปกปิดไม่ให้ทางบ้านรู้ ซึ่งทางวิทยาลัยก็จะพยายามอ้อมลุ่มอลวยให้ แต่ก็จะมีบัญชีไว้กรณีทำผิดซ้ำจะได้จัดการ ท๊อปบอกว่าเขาไม่เคยถูกอาจารย์จับได้ เพราะไม่ใช่ตัวหัวโจกที่ถูกอาจารย์หมายหัวไว้

ท๊อปบอกว่าหลังจากเขาย้ายไปเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว ท๊อปก็ยังคงให้ยาบ้าอยู่เหมือนเดิม แต่วัตถุประสงค์ในการใช้เปลี่ยนไป ท๊อปบอกว่าตอนที่อยู่วิทยาลัยท๊อปใช้ยาบ้าเพื่อความสนุกสนาน และการมีส่วนร่วมในกลุ่มเพื่อนฝูง แต่ในมหาวิทยาลัยท๊อปใช้เพราะยาบ้าช่วยในเรื่องการทำงาน ของท๊อปได้ ท๊อปบอกว่าตอนเรียนมหาวิทยาลัยท๊อปเริ่มรับจ้างเล่นดนตรีกลางคืนแล้ว การเล่น

ดนตรีของท็อปั้นเหตุผลหนึ่ง คือ เพราะชอบ อีกเหตุผลหนึ่งก็คือเป็นการหารายได้พิเศษเพื่อจะได้มีเงินไว้ใช้จ่ายมากขึ้น ท็อปบอกว่าการเรียนในมหาวิทยาลัยจะมีค่าใช้จ่ายพิเศษมากกว่าการเรียนที่วิทยาลัย ลักษณะสังคมและการดำเนินชีวิตประจำวันก็เปลี่ยนไปด้วย ท็อปบอกว่า "...มันเปลี่ยนหลายเรื่องที่ไม่ว่าจะเรื่องแต่งตัว เรื่องกิน เรื่องเที่ยว ที่เดิมมันยังเหมือนโรงเรียน แต่ที่มหาวิทยาลัยมีเรื่องให้เราต้องทำเยอะแยะ รายจ่ายก็มากขึ้น แต่แม้อย่างจ่ายเบียดเบียนเหมือนเดิม ผมก็เลยต้องพยายามหาเองด้วย..." ท็อปบอกว่าอาชีพนักดนตรีของท็อปทำให้ท็อปต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าอีก ท็อปบอกว่าชีวิตของคนที่ทำงานกลางคืนการใช้ยาบ้าเป็นเรื่องปกติธรรมดามาก แทบทุกคนจะใช้เพื่อให้สามารถทำงานได้โดยไม่่วง ท็อปบอกว่าในกลุ่มนักดนตรีที่เล่นวงเดียวกันก็ใช้ยาบ้าทั้งนั้น การใช้ส่วนมากจะใช้กินกับน้ำคนละ 1 เม็ด ก่อนจะขึ้นเล่นดนตรีช่วงแรก ประมาณครึ่งชั่วโมง ท็อปบอกว่าไม่เห็นใครใช้วิธีสูดดมควัน "...วิธีนั้นมันยุ่งยากไปทีมันออกฤทธิ์เร็วกว่าก็ใช่ แต่เราใช้เพื่อให้อยู่ทำงานดึกได้เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องออกฤทธิ์เร็วมากก็ได้ มันก็จะอยู่ไปได้เรื่อยๆ ไม่่วง เล่นดนตรีได้มัน..." ท็อปบอกว่าพอเลิกเล่นดนตรีกลับบ้านก็ประมาณตีสองกว่าๆ กว่าจะได้เข้านอนก็ตีสาม เพราะบางวันก็ต้องทำงานส่งอาจารย์ด้วย ท็อปบอกว่าถ้าไม่มียาบ้ามันก็จะง่วง เผลอ ไม่มีแรงทำอะไรต่อ การใช้ยาบ้าจึงช่วยได้มากท็อปจึงใช้ยาบ้าเกือบทุกวัน ประกอบกับการเรียนในมหาวิทยาลัยต้องช่วยตัวเองเยอะมาก ถ้าไม่พยายามก็จะไม่ทันคนอื่นท็อปบอกว่าใหม่ๆ เขาก็ปรับตัวลำบากเหมือนกัน เพราะตอนที่เรียนวิทยาลัยเดิมอาจารย์จะดูแลใกล้ชิดมาก แต่ในมหาวิทยาลัยนั้นจะมีลักษณะต่างคนต่างอยู่มากกว่า ท็อปยังใช้ยาบ้าอยู่ และคิดว่าถ้ายังทั้งทำงานและเรียนอยู่ก็คงต้องใช้ไปเรื่อยๆ ก่อนจนกว่าจะมีทางอื่นที่ดีกว่านี้

ท็อปบอกว่าตอนที่ยังเรียนอยู่ที่โรงเรียนและวิทยาลัยมีการให้ความรู้เรื่องยาเสพติดประเภทต่างๆ น้อยมาก บอยจนท็อปรู้สึกเบื่อ ท็อปบอกว่ามันก็เป็นข้อมูลซ้ำซากที่เคยรู้มาแล้วตั้งแต่เด็ก ซึ่งท็อปบอกว่าทั้งตัวท็อปและเพื่อนๆ ก็มักจะอ่านพวกแผ่นพับบ้าง แต่ถ้าให้ไปหาหนังสือมาอ่านแบบจริงจังก็คงไม่เอา ท็อปบอกว่าถ้าถามว่ารู้จริงเรื่องยาบ้าที่ใช้หรือไม่ นั่น เขาตอบได้ว่าไม่รู้ แต่ถ้าถามว่ากลัวหรือไม่เกี่ยวกับพิษภัยของมัน ท็อปก็ตอบได้ว่าไม่กลัวและไม่ได้คิดกังวลเรื่องนี้เลย ท็อปบอกว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด กฎหมายและระเบียบมหาวิทยาลัยยังไม่อยู่ในความสนใจ ท็อปบอกว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยมาก ตำรวจและทางมหาวิทยาลัยอาจจะสนใจบ้างถ้าท็อปไปขโมยของหรือก่อการทะเลาะวิวาท แต่การใช้ยาบ้าไม่ควรเป็นเรื่องน่าสนใจขนาดนั้น ท็อปจึงไม่กลัวที่จะใช้

รายชื่อ 10 ชื่อ ต๊ก (นามสมมติ) เพศ ชาย อายุ 21 ปี มหาวิทยาลัยของรัฐ ปี 3

ต๊กเป็นคนพิษณุโลก เป็นลูกคนแรกในจำนวนพี่น้องสองคน พ่อของต๊กเป็นพนักงานในบริษัทประกันชีวิต แม่เปิดร้านทำผมที่บ้าน ส่วนน้องสาวกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยม 6 ที่โรงเรียนหญิงประจำจังหวัด ตัวต๊กเองเรียนหนังสือจนจบมัธยม 3 ที่พิษณุโลก แล้วย้ายมาเรียนวิทยาลัยพลศึกษาที่เชียงใหม่จนจบระดับ ปวส. แล้วสอบเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หลักสูตรปริญญาตรีต่อเนื่อง การที่ต๊กย้ายมาเรียนที่เชียงใหม่เนื่องจากตาต้องการให้มาช่วยดูแลบ้านที่เชียงใหม่ และตาจับเป็นผู้อุปการะค่าใช้จ่ายทุกด้านของต๊ก ครอบครัวต๊กมีฐานะปานกลาง นับถือศาสนาพุทธ

ต๊กเล่าเกี่ยวกับครอบครัวที่พิษณุโลกว่ามีอยู่ด้วยกัน 4 คน พ่อกับแม่รักกันดี แต่พ่อจะเดินทางไปต่างจังหวัดบ่อยมาก เพราะพ่อมีตำแหน่งเป็นพนักงานฝ่ายตลาดของบริษัท ต๊กบอกว่าพ่อกำลังพยายามหาเงินเพื่อปลูกบ้านใหม่ เนื่องจากบ้านที่อยู่ปัจจุบันค่อนข้างคับแคบและไม่มีความเป็นส่วนตัวเท่าที่ควร ต๊กบอกว่าพ่อเร่งหาลูกค้าเพื่อทำเป้าให้สูงสุด ซึ่งหมายถึงเปอร์เซ็นต์ค่าตอบแทนที่สูงด้วย พ่อจึงไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับครอบครัวเท่าไร ต๊กบอกว่าดีที่แม่ค่อนข้างเข้าใจ แต่ก็มีบ่นบ้างบางครั้งว่าพ่อทำงานหนักเกินไป แม่กลัวว่าพ่อจะเป็นอะไรไปก่อนจะทันได้ใช้เงินที่หาไว้ ต๊กบอกว่าโดยส่วนตัวแล้วพ่อเป็นคนพูดจาดีเหตุผล อารมณ์ดี ถ้ามีเวลาคุยกันพ่อจะมีเรื่องมาเล่าให้ฟังหลากหลาย แต่พอมีนานเข้ามาในช่วงหลายปีพ่อก็ไม่ได้ทำอย่างสมัยก่อนอีก ส่วนแม่นั้นเป็นคนใจดี ใจเย็น ทำงานก็ทำไปเรื่อยๆ ไม่เร่งรีบ แม่แทบไม่เคยดุลูกเลย ไม่ว่าจะทำอะไรผิดมากก็ตาม ต๊กบอกว่า "...แม่เป็นคนใจเย็นมาก มากจนบางทีดูเหมือนเฉื่อย แต่พวกที่มาทำผมเขาชอบแม่ผมกันนะ เขาว่าแม่ไม่เร่งงาน ผมกับน้องก็คิดว่าแม่ใจดี แต่คุยด้วยไม่สนุกเท่าไร แม่จะไม่ค่อยมีความเห็น ใครว่ายังไงก็ว่าอย่างนั้น..." ต๊กบอกว่าตอนที่เขาอยู่พิษณุโลกเขาค่อยๆ อยู่ติดบ้านเท่าไร ต๊กบอกว่าที่บ้านมีผู้หญิงเยอะเกินไป น้องก็เป็นผู้หญิง ลูกมือของแม่ที่มีอยู่ 1 คนก็เป็นผู้หญิง ลูกค้าที่มาทำผมก็เป็นผู้หญิงทั้งนั้น ต๊กบอกว่าอยู่ด้วยแล้วเวียนหัว น้องสาวต๊กไม่เดือดร้อนเพราะชอบเรื่องแต่งตัว ทำผมอยู่แล้ว น้องจึงสามารถอยู่ที่บ้านและลองแต่งตัว แต่งหน้า ทำผมเล่น ส่วนต๊กจะหลบออกจากบ้านในวันหยุด ถ้าไม่ไปเล่นบาสเกตบอลกับเพื่อนที่โรงเรียน ก็จะไปเล่นกีตาร์ที่บ้านเพื่อน ต๊กบอกว่าเขาเล่นกีตาร์ได้ตั้งแต่เด็กเพราะพ่อสอน ต๊กมีกีตาร์โปร่ง 1 ตัว เขาจึงมักจะชอบหิ้วไปซ้อมมือที่บ้านเพื่อนเป็นประจำ

ตอนที่ต๊กย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ นั้น ก็เพราะตาขอรับมาว่าที่เชียงใหม่ไม่มีใคร มีแต่ตา กับยายสองคน พ่อกับแม่ปรึกษากันแล้วเห็นว่าสถาบันการศึกษาที่เชียงใหม่ก็ดี มีโอกาสก้าวหน้า และการที่ตาจับจะเป็นคนรับอุปการะต๊กในทุกด้านก็เป็นการลดภาระค่าใช้จ่ายได้มาก ทั้งสองคน

จึงตัดสินใจให้ตักมาอยู่ที่เชียงใหม่ ตักบอกว่าตัวตักเองค่อนข้างลังเลในตอนแรกที่จะต้องมาเรียนที่เชียงใหม่ แต่ตักก็คุ้นเคยกับตายายดี เพราะพบกันทุกปีตอนสงกรานต์ ตักจึงไม่ขัดข้องในที่สุด ตักบอกว่าการอยู่กับตายายก็สบายดี บ้านก็กว้างกว่า ตากับยายก็ดูแลเรื่องกินอยู่ให้ตักอย่างดี ค่าใช้จ่ายส่วนตัวของตักจะได้รับเป็นรายสัปดาห์ในจำนวนที่พอๆกับที่แม่เคยให้ ตักบอกว่าตากับยายเคยทำสวนลำไยและมะม่วง แต่ตอนนี้เลิกแล้ว ทั้งสองมีเงินเก็บจำนวนหนึ่ง และตอนนี้ก็เปิดร้านขายของจิปาตะเล็กๆในหมู่บ้านที่อยู่ปัจจุบัน การที่มีหลานมาอยู่ด้วยทั้งสองก็ดีใจ ตักคิดว่าจริงๆแล้วตากับยายอยากจะช่วยแม่ให้สบายขึ้นด้วย ตากับยายมีสังคมและมีกิจกรรมกับคนวัยเดียวกันอย่างสม่ำเสมอ ทั้งสองไม่ใช่คนจู้จี้ ตักจึงมีอิสระในการทำสิ่งต่างๆได้ตามใจ

ตักบอกว่าบ้านที่พิษณุโลกเป็นห้องแถวไม้สองชั้นอยู่ห่างจากตลาดประมาณ 500 เมตร ครอบครัวย้ายมาใช้ชั้นบนเป็นที่อยู่อาศัย ส่วนชั้นล่างเปิดเป็นร้านทำผมของแม่ ตักบอกว่าบริเวณโดยรอบค่อนข้างคึกคัก มีผู้คนผ่านไปมาเพราะอยู่ไม่ไกลจากตลาด เพื่อนบ้านใกล้เคียงของครอบครัวยุคนั้นก็เปิดบ้านเป็นร้านค้าเหมือนกัน ทักบอกว่าถ้าอยู่บ้านแล้วไม่มีวันเหงา มีแต่จะเหนื่อยเสียมากกว่า แต่ถ้าจะพูดถึงบ้านที่เชียงใหม่ของตานั้นจะตรงกันข้าม บ้านของต่าอยู่ในหมู่บ้านแถวตำบลสันปูเลย อำเภอดอยสะเก็ด ห่างจากสี่แยกถนนซูเปอร์ไฮเวย์ประมาณ 3-4 กิโลเมตร บ้านของต่าจะแยกลงจากถนนสายเชียงใหม่-ดอยสะเก็ดลงไปหมู่บ้าน ซึ่งมีถนนตัดผ่านลาดยางเรียบร้อย บ้านแถวนั้นจะมีลักษณะคล้ายๆกัน คือ ถ้าเป็นบ้านเก่าก็จะเป็นบ้านไม้ได้สูง แต่ถ้าเป็นบ้านปลูกใหม่ก็มักจะเป็นบ้านชั้นเดียวก่อด้วยอิฐบล็อก หน้าต่างเป็นกระจก และมักจะเป็นม่านสีฟ้าเหมือนกันทุกบ้าน ตักบอกว่ากลางวันหมู่บ้านจะเงียบมาก เพราะคนในหมู่บ้านจะออกไปทำงาน เด็กๆก็ไปเรียนหนังสือ ตอนช่วงเย็นจะคึกคักขึ้นมาบ้างเพราะคนเริ่มกลับบ้าน สังคมในหมู่บ้านนั้นดูเหมือนทุกคนจะเป็นญาติพี่น้องกันหมด ไม่ว่าจะบ้านใด-บ้านเหนือ ตักบอกว่าขนาดที่แม่ของตักจากบ้านไปอยู่พิษณุโลกเป็นสิบๆปี ชาวบ้านยังก็จำได้ดี ตักบอกที่บ้านแถวนั้นใครทำอะไรจะรู้ถึงกันหมดอย่างรวดเร็วมาก และถ้าใครทำอะไรที่ผิดไปจากแบบแผนที่ชาวบ้านเชื่อกันก็จะต้องถูกตักเตือน หรือไม่ก็จะถูกวิพากษ์วิจารณ์ ตักบอกว่าชาวบ้านแถวนั้นชอบนินทา แต่ตากับยายกลับเห็นเป็นเรื่องธรรมดา ตักบอกว่าการเดินทางไปมาก็ไม่ลำบากมาก ถ้าเป็นตอนเช้าก็มีรถสองแถวของคนในหมู่บ้านที่ออกไปทำงาน สามารถนั่งไปได้ถึงตลาดวโรรส แล้วค่อยต่อรถสองแถวในเมือง แต่ตัวตักเองใช้รถจักรยานยนต์อยู่แล้วจึงไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด ส่วนเรื่องความปลอดภัยและเรื่องโจรผู้ร้าย ตักบอกว่าตั้งแต่อยู่มากก็ไม่เห็นมีเรื่องเกิดขึ้นในหมู่บ้าน ซึ่งตักเห็นว่าน่าจะเป็นเพราะชาวบ้านคอยสอดส่องดูแลให้กันและกัน เมื่อมีคนแปลกหน้าเข้ามาก็จะรู้ได้ทุกครั้ง ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่ดีของหมู่บ้านนี้

ตั๊กบอกว่าเพื่อนที่คบสมัยที่อยู่พิษณุโลกก็เป็นเพื่อนในโรงเรียน ตั๊กเรียนที่โรงเรียนเดิม ตั้งแต่ ป.1 – ม.3 ดังนั้น เพื่อนก็เป็นเพื่อนกลุ่มเดิมๆ ที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ตอนที่อยู่พิษณุโลกตั๊กยังเป็นนักเรียน กิจกรรมทั่วไปก็เหมือนกับเด็กนักเรียนคนอื่นๆ คือ เรียนหนังสือ เล่นกีฬา เล่นดนตรี และท่องเที่ยว ตั๊กบอกว่าพิษณุโลกเป็นเมืองใหญ่พอควร มีที่ให้เที่ยวไม่น้อย ถ้าตั๊กไม่ชอบดนตรีก็จะจีจกรยานเที่ยวกับเพื่อนๆ ตอนที่ย้ายมาเรียนที่วิทยาลัยในเชียงใหม่ ตั๊กบอกว่าเพื่อนที่คบเป็นเพื่อนใหม่ทั้งหมด ตั๊กอยู่กลุ่มเดียวกับท้อป ตั๊กบอกว่าที่มาสนิทสนมกันได้อาจเป็นเพราะชอบเล่นดนตรีเหมือนกัน ฟังเพลงประเภทเดียวกัน และชอบทำในสิ่งที่คล้ายๆ กัน ตั๊กบอกว่ากลุ่มตั๊กเรียนหนังสือพอใช้ ไม่ถึงกับเก่ง แต่ก็ไม่ใช่เด็กเกเรประจำห้องจนอาจารย์ต้องจับตามอง ตั๊กบอกว่าสภาพการเรียนในวิทยาลัยก็เหมือนกับโรงเรียนแห่งหนึ่ง ตั๊กไม่รู้สึกรู้ว่าต้องปรับตัวมากมายอะไร ตั๊กบอกว่ากลุ่มตั๊กมีอยู่ด้วยกัน 5 คน แต่มีเพียงตั๊กกับท้อปเท่านั้นที่มีความตั้งใจว่าเมื่อจบ ปวส. แล้ว จะไปสอบเข้าเรียนระดับปริญญาตรีต่อเรื่องที่มหาวิทยาลัย ส่วนอีก 3 คนที่เหลือไม่ยอมไป เพราะคิดว่าเรียนที่วิทยาลัยเดิมก็สามารถจบปริญญาตรีได้เหมือนกัน และไม่ต้องยุ่งยากย้ายสถาบันด้วย ส่วนเหตุผลที่ตั๊กต้องการย้ายไปเรียนมหาวิทยาลัยก็เพราะรู้สึกว่าการเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยดูดีกว่า และจะได้รับการยอมรับมากกว่า "...ไม่รู้สิ ผมอาจจะคิดไปเองก็ได้ว่ามันดีกว่า และถ้ามีโอกาสผมก็อยากจะลอง พ่อเองก็เคยหวังจะให้ลูกสักคนได้เรียนมหาวิทยาลัย ผมคิดตอนนั้นว่าผมน่าจะพอทำไหว ส่วนท้อปก็คงเหตุผลเดียวกันมัง..." ตั๊กบอกว่าเนื่องจากความต้องการอันนี้ทำให้ตอนนั้นเขาก็ตั้งใจเรียนพอสมควร ส่วนการทำกิจกรรมในช่วงวันหยุด ส่วนมากกลุ่มตั๊กจะสนใจเรื่องดนตรีมากกว่าอย่างอื่น กิจกรรมวันหยุดจึงเป็นการไปเฝ้าดูพี่ชายเพื่อนซึ่งเป็นนักดนตรีอาชีพซ้อมเพลงที่บ้านเพื่อนเป็นประจำ กลุ่มตั๊กจะเล่นดนตรีได้ทุกคน ตั๊กกับท้อปชอบเล่นกีตาร์ ส่วนเพื่อนอีก 3 คนจะเล่นกลองและ คีย์บอร์ด กลุ่มของตั๊กหวังที่จะเล่นดนตรีแบบมืออาชีพ แต่ก็มีอุปสรรคไม่ครบ ที่ทำได้ในตอนนั้นจึงเป็นแค่การรวนเวียนอยู่ใกล้ๆ พวกนักดนตรี ซึ่งถ้าพวกเขาอารมณ์ดีก็จะสอนเทคนิคใหม่ๆ ให้ และอนุญาตให้ลองเล่นเครื่องดนตรีของเขาได้ในบางครั้ง

ตั๊กบอกว่ากิจกรรมอย่างอื่นก็มีบ้างเหมือนกัน แต่ก็มักจะเกี่ยวพันกับเรื่องดนตรีด้วย ไม่ว่าจะเป็นการเข้าวัดเฝ้าดอกไม้ ก็มักจะเป็นการแสดงดนตรีของนักร้องวงต่างๆ กลุ่มของตั๊กจะดูซ้ำแล้วซ้ำอีก เพื่อจับเทคนิคที่เขาใช้ การแยกเสียง การมิกซ์เสียง ฯลฯ ตั๊กบอกว่าเพื่อนที่คบตอนนั้นก็ยังมีเพื่อนสนิทกลุ่มนี้ และเลยสนิทไปถึงกลุ่มพี่ชายของเพื่อนที่เป็นนักดนตรี "...ผมเองก็ไม่ได้คบกับใครมากไปกว่านี้ เวลาไปอยู่ที่บ้านเพื่อนก็ไปนั่งๆนอน เล่นกีตาร์ แกะโน้ตเพลง แล้วลองเล่นดูด้วยกีตาร์โปร่ง ถ้าครั้งไหนโชคดีก็จะได้เล่นไฟฟ้า แต่ไม่บ่อยนักนอก..." ตั๊กบอกว่ากับเพื่อน

กลุ่มนี้ได้ตั้งความหวังร่วมกันว่าสักวันหนึ่งจะมีโอกาสเล่นดนตรีอาชีพด้วยกัน ตึกบอกว่าหลังจากที่สามารถสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้ กิจกรรมประจำวันก็เปลี่ยนไปบ้างพอสมควร แต่เพื่อนที่คบก็ยังเป็นกลุ่มเดิม

ตึกใช้ยวบ้าตอนที่เรียนอยู่ที่วิทยาลัย ตึกบอกว่าเป็นลักษณะเดียวกันกับท็อป คืออยู่ในกลุ่มคนที่ใช้ก็เลยหลงใช้ดูบ้าง ตึกบอกว่าไม่มีการหลอกลวง หรือบังคับให้ใครใช้ ตึกบอกว่าพวกที่เห็นๆว่าใช้นั้น เป็นพวกสมัครใจทั้งนั้น "...ไม่มีใครบังคับใครหรอกที่ ใครอยากจะใช้ก็ใช้ ไม่อยากใช้ก็ช่างมัน ดีเสียอีกไม่เปลือง..." ตึกบอกว่าทุกคนที่ใช้รู้ว่ายาบ้าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ผิดระเบียบวิทยาลัย แต่ก็ไม่มีใครกลัว ตึกบอกว่ามันเป็นความสุขมากกว่าที่ได้ทำอะไรรนอกกฎเกณฑ์ มีอาจารย์คอยวิ่งไล่ตาม "...ตอนนั้นเพื่อนว่าอะไรก็ว่าตามกัน การที่เราใช้ยาแล้วอาจารย์จับไม่ได้มันภูมิใจพิลึก รู้สึกว่าแน่ ยิ่งเขาห้ามก็ยิ่งอยากทำ มันตื่นเต้นดี..." ตึกบอกว่าถ้าจะให้บอกว่าติดใจในสรรพคุณของยาบ้านั้นก็ไม่ใช่ เขาบอกว่ายาบ้าก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษมากไปกว่ากลิ่นหอม แต่ใช้แล้วก็หิวน้ำ ปากแห้ง มีอาการตาค้างบ้างบางครั้ง ตึกบอกว่าตอนนั้นใช้ยาบ้าไม่มาก บางทีก็ ¼ เม็ด บางทีก็ครึ่งเม็ด แล้วแต่ว่ามีเงินจะแชร์เท่าไร กลุ่มของตึกเองก็ไม่ได้ใช้ยาบ้าเป็นประจำเหมือนกลุ่มอื่นๆ ตึกบอกว่าแค่ลองให้รู้จะได้คุยกับคนอื่นรู้เรื่อง ตึกบอกว่าไม่เพียงแค่วิทยาลัยเท่านั้น ที่บ้านกลุ่มพี่ชายเพื่อนก็ใช้ยาบ้าด้วยเหมือนกัน ตึกเคยเห็นพวกเขากินกันบ่อยๆ และมีบางคนใช้ยาตัวอื่นร่วมด้วย ตึกคิดว่าน่าจะเป็นโคเคนหรือแคปเพราะเห็นเขาใช้วิธีฉีด แต่ตัวตึกเองไม่ได้คิดอยากจะลองมากไปกว่านั้น ตึกคิดว่ามันมากเกินไป ตึกบอกว่าคนที่บ้านตึกทุกคนเห็นว่าตึกเป็นคนดีพอสมควร เขาจึงไว้ใจ ถ้าครอบครัวของตึกรู้ว่าตึกทำในสิ่งที่ไม่สมควรจะต้องผิดหวังมาก

อย่างไรก็ตามตึกก็มีโอกาสได้ใช้ยาบ้าเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เริ่มเล่นดนตรีกลางคืน ตึกบอกว่า ตอนแรกตึกตั้งใจว่าจะเลิกใช้เพราะมาเรียนที่มหาวิทยาลัยแล้ว ก็อยากจะทำตัวใหม่ แต่การเรียนในตอนกลางวัน และทำงานไปด้วยในตอนกลางคืนเป็นภาวะที่หนักมาก ตึกบอกว่าตึกเห็นท็อปใช้ยาบ้าเป็นประจำก่อนขึ้นเล่นดนตรี ท็อปบอกว่าการกินยาบ้าสักเม็ดจะช่วยทำให้สดชื่นขึ้น "...ท็อปมันบอกว่ากินเพื่อทำงาน ไม่ได้กินเล่น วันละเม็ดก็ไม่ได้มากมายอะไรนักหนา ตอนแรกผมก็ไม่เอาเพราะคิดว่าทนได้ แต่ตอนหลังพอนอนตึกติดกันหลายวันเช้าก็เริ่มไม่ไหว ก็เลยใช้บ้าง..." ตึกบอกว่าตึกใช้ยาบ้าวันละเม็ด จะมีบ้างนานๆครั้งที่ใช้ตอนกลางวันอีก 1 เม็ด ส่วนมากจะเป็นช่วงเทศกาลที่รับงานหนัก จึงรอกหลายแห่ง ตอนกลางวันก็จะหมดเรี่ยวแรงทำอะไรไม่ได้ ถ้าไม่ใช้ยาบ้าก็จะลุกไม่ขึ้น ตึกบอกว่าหลายครั้งที่ตึกคิดจะเลิกใช้ยาบ้า แต่ตึกก็ยังต้องทำงานและร่างกายของตึกจะไม่ไหวถ้าไม่ใช้ยาบ้าช่วย "...ให้หยุดเล่นดนตรีก็แย่ เพราะมัน

เป็นรายได้พิเศษของผม ถ้าทำมากหลักหมื่นก็ได้เห็นๆ ลำพังแค่เงินที่ตาให้เป็นอาทิดยังกะเด็กประถมนะมันไม่พอใช้หรอก แต่ผมก็ไม่อยากไปเรียกเพิ่ม ตากับยายแก่แล้ว เงินที่ใช้ก็คือเงินเก็บเขานั้นแหละ รายได้จากที่ขายของก็ไม่กี่บาท ตาไม่รู้หรอกว่าเดี๋ยวนี้ค่าของเงินมันน้อย แกก็ให้เท่าที่เคยให้ ..." ตักบอกว่าเงินที่ได้จากการเล่นดนตรีนั้นใช้เป็นค่าเอกสารการเรียน ค่าแต่งตัว และค่าเที่ยว ตักบอกว่าถ้าไม่เล่นดนตรีกลางคืนก็จะไม่มีเงินพอจ่ายสำหรับเรื่องเหล่านี้ ส่วนรายจ่ายในการซื้อขายบ้านนั้นจะตกเดือนละประมาณ 2,000-3,000 บาท แล้วแต่ว่าเดือนไหนใช้มากหรือน้อย ตักบอกว่ามันเป็นเหมือนวัฏจักร คือ ถ้าต้องการรายได้เพิ่มก็ต้องใช้ยาบ้า ถ้าจะให้หยุดยาบาก็จะทำงานพิเศษไม่ไหว ตักบอกว่าเขายังไม่มีทางเลือกในช่วงเวลานี้ และยังหาวิธีการที่ดีกว่านี้ไม่ได้ เมื่อผู้วิจัยถามว่า การใช้วิธีการประหยัด หรือลองเปลี่ยนวิธีการดำรงชีวิต เช่น ลดการเที่ยวเตร่ หรือการใช้ของที่มียาราคาแพง พอจะเป็นทางเลือกอันหนึ่งได้หรือไม่ ตักบอกว่าเขาก็เคยคิดเหมือนกัน แต่ก็แน่ใจว่าคงเป็นไปไม่ได้ ตักบอกว่ามันเป็นเรื่องของยุคสมัย ถ้าจะให้ตักทำตัวแบบนั้นก็คงต้องเปลี่ยนที่อยู่ หรือเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ โดยไปอยู่เมืองเล็กๆ ห่างไกลความเจริญ ไม่ต้องรู้ไม่ต้องเห็นอะไรก็คงจะพอทำได้ ทุกวันนี้ตักบอกว่าเขาก็เพียงทำอย่างที่คุณอื่นๆ ทำเท่านั้น

เมื่อถูกถามว่าตักเคยใช้ยาเสพติดตัวอื่นที่นอกเหนือจากการใช้ยาบ้าในการทำงานหรือไม่ ตักบอกว่าเขาเคยลองใช้ยาอื่นอีก 3-4 ครั้ง ตอนที่ลองครั้งแรกนั้นเป็นงานเลี้ยงในกลุ่มนักดนตรีด้วยกันที่บ้านของเพื่อน ตักบอกว่าวันนั้นมียาเสพติดหลายขนาน คนที่อยู่ในงานก็จะพกพากันมาพอสมควร ตักบอกว่าพวกที่ใช้เป็นประจำก็มีอยู่แล้ว แต่ก็มีบางคนที่ใช้เป็นครั้งคราว เวลาใช้ในกลุ่มเพื่อนฝูงก็ไม่ได้หลบซ่อนอะไร ใครอยากใช้ก็ใช้ ใครที่ไม่ใช้ก็กินเหล้าไป ถ้ามีใครอยากจะลองใช้ยาตัวไหนก็บอกได้ ส่วนมากเขาก็จะให้ลองฟรีก่อน ถ้ามีครั้งต่อไปจึงค่อยเสียเงินซื้อ ตักบอกว่าส่วนมากในงานเลี้ยงจะไม่มีใครใช้ยาเสพติดแค่ตัวเดียว แต่จะใช้ด้วยกันอย่างน้อยสองขนาน ทั้งนี้เพื่อเสริมฤทธิ์กัน อาจจะเริ่มด้วยยาฮี แล้วตามด้วยยาเคทีหลัง หรือบางคนก็ใช้ยาฮีกับโคเคน ตักบอกว่ายาเสพติดพวกนี้แพง และหายาก ต้องใช้เงินในหลักพันขึ้นไป และต้องเป็นพวกที่ใช้ประจำเท่านั้นจึงจะหาซื้อได้ แหล่งที่ซื้อก็ไม่ใช่เป็นการเปิดเผย ถ้าอยากได้ก็บอกคนที่ใช้แล้วเขาจะไปหามาให้เอง แต่ตักไม่กล้าลอง โดยเฉพาะพวกที่ใช้เข็มฉีดยา ตักบอกว่ามันดูเป็นสิ่งที่น่ากลัว ทั้งในเรื่องความสะดวก และฤทธิ์ของยา ตักคิดว่าถ้าลองใช้อาจจะติดได้ ท้อปเพื่อนสนิทก็ไม่กล้าลองเหมือนกันในกรณีนี้ ส่วนที่กล้าลองใช้ยาฮีก็เพราะเคยเห็นวัยรุ่นใช้กันมาก ตักบอกว่าใช้แล้วก็เห็นเด่นกันมันสุดๆ สายหัวไปมา ไม่ทำอะไรมากไปกว่านั้น ยิ่งถ้าได้ดนตรีที่เป็นสไตล์เฮฟวีหรือคร่อมด้วยแล้วก็จะยิ่งสนุกมากยิ่งขึ้น ตักเองก็รู้สึกว่าการใช้ยาฮีทำให้งานเลี้ยงสนุก

ขึ้นจริง ตึกบอกว่าหูจะสามารถจำแนกเสียงดนตรีได้ละเอียดมากขึ้น ฟังเพลงเพราะขึ้น และรู้สึกมีบรรยากาศที่เป็นสุข อย่างไรก็ตามสำหรับยาอีก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่คิดจะให้เป็นประจำ เป็นแค่การใช้ในบางโอกาสและนานๆครั้งเท่านั้น

ตึกบอกว่าเขารู้เกี่ยวกับยาบ้าและยาอีเพียงแค่ว่าเป็นสิ่งที่ถูกจัดให้เป็นยาเสพติด มีอันตรายต่อสุขภาพ และผิดกฎหมาย แต่อย่างอื่นก็ไม่รู้มากไปกว่านี้ ตึกบอกว่าการเล่นดนตรีพิเศษกลางคืนทำให้เห็นว่ามีคนใช้ยาเสพติดมากกว่าที่เคยคิด แต่คนใช้ยาเสพติดที่เห็นไม่ได้มีลักษณะเหมือนกับที่เคยเรียนรู้มาในหนังสือ หรือการโฆษณาทั่วไป ตึกบอกว่าภาพที่ฝังอยู่ในความรู้สึกของเขา คนที่ใช้ยาเสพติดจะต้องเป็นคนผอมโซ เห็นซีโครงชัด ผมยุ่งรุงรัง ตาขวาง ทำทางทรุดโทรม แต่คนที่ใช้ยาเสพติดที่ตึกเห็นไม่ใช่อย่างนั้น ตึกบอกว่าทุกคนที่เห็นก็เหมือนคนทั่วไปที่เดินตามถนน ผู้หญิงบางคนก็สวยมาก ผู้ชายหลายคนก็ดูดี ตึกจึงมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปบ้างสำหรับการใช้ยาเสพติดในบางประเภท เช่น ยาบ้า และยาอี อย่างไรก็ตาม ตึกก็ไม่ได้คิดว่ายาเสพติดเป็นสิ่งที่ดีที่ควรสนับสนุนให้ใช้ ตึกบอกว่าตัวยาสเสพติดนั้นทำลายแค่สุขภาพ แต่ช่วงเวลาที่ใช้ยาเสพติด โดยเฉพาะยาเสพติดที่ใช้ในงานเลี้ยงทำให้คนเสียคนได้ง่ายมาก "...ตอนนั้นคนที่ใช้จะไม่ค่อยรู้ตัว ใครเป็นใครไม่รู้แล้ว มันมั่วไปหมด รักไปหมด ดีไปหมด ผู้หญิงหลายคนโดนลากไปถึงไหนๆก็ยังไม่รู้ตัวเลย ผมกลัวน้องตัวเองเข้าไปในสังคมแบบนี้มากที่สุด ยังเคยบอกแม่ไปเลยว่าให้ดูน้องดีๆ..." ส่วนเรื่องกฎหมายและระเบียบของมหาวิทยาลัยตึกมีความเห็นเหมือนกับที่อุปว่าไม่ใช่ปัญหาสำคัญ ตึกบอกว่าไม่เคยเห็นมหาวิทยาลัยให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้มากไปกว่าการออกประกาศห้ามไม่ให้ใช้ และการขู่ที่จะลงโทษ แต่ก็ไม่เคยเห็นมีคดีเรื่องยาเสพติดเกิดขึ้น ในมหาวิทยาลัย ส่วนกฎหมายบ้านเมืองก็น่าจะเกี่ยวข้องกับคดีใหญ่ๆมากกว่าจะมาสนใจในระดับนักศึกษา.

วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษารายกรณีผู้ให้ข้อมูลหลัก 10 ราย

ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักที่ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกทั้งหมด 10 คน เป็นเพศ ชาย 7 คน เพศ หญิง 3 คน มีอายุเฉลี่ย 20.6 ปี ทุกรายกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี แบ่งเป็น ชั้นปีที่ 2 จำนวน 2 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 5 คน และชั้นปีที่ 4 จำนวน 3 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 8 คน เรียนอยู่ทางสายศิลปศาสตร์ มีอยู่ 2 คนเรียนทางสายวิทยาศาสตร์ ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ

ลักษณะครอบครัวเป็นครอบครัวเดี่ยว จำนวนสมาชิกโดยเฉลี่ย 4 คน ผู้ให้ข้อมูลหลัก 7 รายเป็นลูกคนแรกของครอบครัว จำนวน 3 ราย เป็นลูกคนกลาง ไม่มีลูกคนสุดท้อง ครอบครัวส่วนใหญ่มีบิดาเป็นหัวหน้ารายได้หลัก 4 รายอาศัยอยู่กับบิดามารดา 3 รายอยู่หอพัก 2 รายอาศัยอยู่กับญาติ และ 1 รายอยู่บ้านเองตามลำพัง อย่างไรก็ตามทุกคนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี มีอาณาบริเวณปลอดจากปัญหาเรื่องอาชญากรรม หรือ ยาเสพติด

ลักษณะการใช้ยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัย

การเริ่มใช้ยาเสพติดนั้น พบว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก 7 คน ในจำนวนทั้งหมด 10 คน เริ่มใช้ยาเสพติดในช่วงอายุ 14-16 ปี คือ เป็นการใช้อย่างยังเป็นนักเรียนมัธยม หรือนับตามช่วงวัยจะอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ไต้ง เหลา เอ้ และเม่น ทั้งสี่คนเริ่มใช้ยาเสพติดตั้งแต่เรียนมัธยม 5 ส่วนในรายของกลางนั้นเริ่มใช้ตอนอยู่มัธยม 4 ในขณะที่ดึกและท้อปซึ่งเรียนในระดับวิทยาลัยมาก่อนเริ่มใช้ยาเสพติดตอนที่เรียนระดับ ปวช. ปี 1 คือ เมื่ออายุได้ 15 ปี ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า กลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยผู้ให้ข้อมูลหลัก ส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์การใช้ยาเสพติดมาก่อนที่จะมาเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนที่มาเริ่มใช้ในขณะที่เรียนมหาวิทยาลัยก็มีบ้าง เช่น กรณีของไก่ และ บ่อม ที่เริ่มใช้อีกตอนที่เรียนมหาวิทยาลัย แต่ก็เป็นส่วนที่น้อยกว่า

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เจาะจงศึกษาเฉพาะยาเสพติดประเภทที่มีฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาท ได้แก่ ยาบ้า และยาอี ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่า ยาเสพติดทั้งสองตัวมีวิธีการใช้ที่ต่างกัน จึงต้องแยกสรุปให้เห็นทั้งสองตัว ดังนี้

วิธีการใช้ยาบ้า พบว่า กลุ่มนี้มีวิธีการใช้ยาบ้าอยู่สองวิธี คือ วิธีการกินกับน้ำ หรือ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ซึ่งการกินกับน้ำนั้นจะมีลักษณะเหมือนกับกินยาเม็ดทั่วไป โดยกลืนยา

บ้ำแล้วกินน้ำ หรือ เครื่องดื่มตาม และวิธีการสูบไอรระเหย ซึ่งมีวิธีการที่ย่างยากกว่าบ้าง โดยผู้ให้ข้อมูลหลักที่สูบไอรระเหยของยาบ้ำ จะนำกระดาษฟลอยด์ที่แกะจากบุหรืมาคลี่ออก แล้วเอายาบ้ำวางบนกระดาษฟลอยด์นั้น หลังจากนั้นจะใช้ไฟแช็คคนที่กระดาษ ฟลอยด์ โดยหาอุปกรณ์มาอุดหัวไฟแช็คเพื่อให้ไฟออกมาแค่จุดเล็กๆ จะได้เผากระดาษฟลอยด์ช้าๆ แล้วหากกระดาษมาวางให้เป็นมวนเล็กๆเหมือนบุหรืแต่ยาวกว่า เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ในการสูดดมควันของยาบ้ำที่ถูกเผา กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่ใช้ยาบ้ำ ประมาณ ½ ถึง 1 เม็ด โดยเฉลี่ยในแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะใช้วิธีกิน หรือ วิธีสูดไอรระเหยก็ตาม

ความถี่ในการใช้ยาบ้ำนั้น พบว่า สามารถแบ่งกลุ่มผู้ให้ยาบ้ำออกได้เป็นสองระดับ คือ กลุ่มที่ใช้เป็นครั้งคราว และ กลุ่มที่ใช้เป็นประจำ กลุ่มที่ใช้เป็นครั้งคราว ได้แก่ กลุ่มที่ใช้ยาบ้ำเฉพาะในบางโอกาส และบางเวลาเท่านั้น เช่น ใช้เฉพาะเวลาทำงาน ใช้เฉพาะในวันหยุดสุดสัปดาห์ ใช้เฉพาะเมื่อมีงาน หรือ เทศกาลต่างๆ หรือใช้เฉพาะเวลาเที่ยวกลางคืน ดังนั้น จึงมีกำหนดเวลา หรือ ความถี่ในการใช้ไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับโอกาสต่างๆดังที่กล่าวมา ส่วนกลุ่มที่ใช้เป็นประจำนั้น จะเป็นการใช้ทุกวัน มีปริมาณ ความถี่ในการใช้ที่ค่อนข้างแน่นอน สม่่าเสมอ และต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลาาน เช่น ใช้ทุกวันตอนเช้า หรือ ทุกวันตอนกลางคืน เป็นการใช้จนเป็นกิจวัตร โดยไม่จำเป็นต้องมีเหตุการณ์พิเศษใดๆ จะเห็นข้อมูลเรื่องวิธีการใช้ยาบ้ำ ได้จาก นิก ไต้ง เหลลา เอ้ เม่น กลาง ตัก และทือป

นิกใช้ยาบ้ำโดยวิธีกินกับน้ำ เขาจัดอยู่ในกลุ่มที่ใช้ยาบ้ำแบบเป็นครั้งคราว โดยเลือกใช้ยาบ้ำเฉพาะตอนท้องหนังสือสอบและตอนทำงานกลุ่มกับเพื่อน ใช้ครั้งละ 1 เม็ด ส่วนเวลาไปเที่ยวกลางคืนนิกจะไม่ใช้ยาบ้ำเลย

ไต้ง และเหลลา ใช้ยาบ้ำโดยวิธีสูดดมไอรระเหย พวกเขาใช้ยาบ้ำเป็นครั้งคราวเฉพาะในวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยถือว่าเป็นกิจกรรมความบันเทิงอย่างหนึ่งในกลุ่มเพื่อน ทั้งไต้ง และเหลลา ใช้ยาบ้ำครั้งละ ½ ถึง 1 เม็ด ไต้งบอกว่า "...การใช้ยาบ้ำของกลุ่มเป็นเพียงความบันเทิงอย่างหนึ่งเท่านั้น..." ในขณะที่เหลลาบอกว่า "...เวลาเจอกันก็ต้องเล่นสนู๊ก ดูหนัง ฟังเพลง แล้วก็ใช้ยาบ้ำเพื่อจบรายการ..." เหลลาบอกว่าเขาไม่เคยใช้ยาบ้ำเวลาอยู่คนเดียว เหลลาจะใช้เมื่ออยู่กับกลุ่มเท่านั้น

เอ้ใช้ยาบ้ำทั้งสองวิธีร่วมกัน เอ้นั้นจัดอยู่ในกลุ่มพวกที่ใช้ยาบ้ำเป็นประจำ เขาใช้ยาบ้ำทุกวันในตอนเช้า ครั้งละ 1 เม็ด โดยวิธีสูดดมไอรระเหย และให้เพิ่มเติมช่วงกลางวันในบางครั้ง โดยวิธีกินกับน้ำเพื่อความสะดวก เอ้นบอกว่าเขาใช้ยาบ้ำสัปดาห์ละ 5-10 เม็ด โดยประมาณ

เม่นและกลางซึ่งเป็นคู่รักกันอยู่ในกลุ่มผู้ใช้ยาบ้าเป็นประจำเช่นกัน ทั้งสองใช้ยาบ้าทุกวันๆ ละ 1 เม็ด ในตอนเช้า โดยเลือกวิธีกินกับน้ำ เม่นบอกว่า "...ถ้าไม่ได้ใช้จะง่วงมาก ไม่สดชื่น และหงุดหงิด บางทีก็เหงื่อออกมากๆ ใจสั่น แต่ถ้าได้สักเม็ดจะช่วยได้ ผมว่าคงเหมือนคนที่ต้องกินกาแฟทุกเช้านั่นแหละ..." เช่นเดียวกับกลางที่บอกว่า ยาบ้าพอใช้ไปนานๆ ก็เหมือนกิจวัตรประจำวันอย่างหนึ่งที่ต้องทำ

ตึกกับท็อปเป็นเพื่อนสนิทกันอยู่ในกลุ่มที่ใช้ยาบ้าเป็นประจำ ทั้งสองคนใช้ยาบ้าเวลาทำงานกลางคืน ใช้ทุกคืนครั้งละ 1 เม็ด โดยวิธีกินกับน้ำก่อนจะขึ้นเล่นดนตรีประมาณครึ่งชั่วโมง ท็อปบอกว่าไม่มีใครในกลุ่มใช้วิธีสูดไอระเหย "...วิธีนั้นมันยุ่งยากไปพี่ มันออกฤทธิ์เร็วกว่าก็ใช่ แต่เราใช้เพื่อให้อยู่ทำงานดึกได้เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องออกฤทธิ์เร็วมากก็ได้..." ส่วนตึกก็บอกว่า "...ท็อปมันบอกว่ากินเพื่อทำงาน ไม่ได้กินเล่น วันละเม็ดก็ไม่ได้มากมายอะไรนักหนา ตอนแรกผมก็ไม่เอาเพราะคิดว่าทนได้ แต่ตอนหลังพอนอนดึกติดกันหลายวันเช้าก็เริ่มไม่ไหว ก็เลยใช้บ้าง..."

สถานที่ที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักใช้สำหรับเสพยาบ้านั้นจะค่อนข้างหลากหลาย โดยอาจใช้ได้ในห้องนอนของตนเอง หอพักเพื่อน บ้านเพื่อน ห้องน้ำโรงเรียน สถาบันการศึกษา แม้แต่ในสถาบันเชิงต่างๆ ทั้งนี้ อาจเนื่องจากยาเสพติดประเภทยาบ้ามีวิธีการใช้ที่ค่อนข้างสะดวก ไม่ยุ่งยาก เช่น วิธีกรอกกินกับน้ำ ดังนั้น จะเห็นว่านิคใช้ยาบ้าเวลาอยู่ที่หอพักของตนเอง หรือทำงานกลุ่มกับเพื่อนที่มหาวิทยาลัย ไต้งและเหลาจะใช้ยาบ้าเวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่หอพักของเพื่อน เม่นกับกลางก็ใช้ยาบ้าเวลาอยู่ที่หอพักที่ตัวเองเช่าอยู่ เอ๊ะจะใช้เวลาไปที่วัดตามสถาบันเชิงกับเพื่อน ส่วนท็อปและตึกก็จะใช้ยาบ้าเวลาอยู่ที่วิทยาลัย หรือ เวลาไปเล่นดนตรีในสถาบันเชิง ซึ่งทำให้พอสรุปได้ว่า สถานที่ที่ใช้ยาบ้าอาจเป็นที่ใดก็ได้ที่มีความเป็นส่วนตัวพอควร หรือเป็นที่เฉพาะในกลุ่มตนเอง ไม่ว่าจะเป็นห้องส่วนตัว หอพักเพื่อน สถานศึกษา หรือ สถาบันเชิง โดยอาจอยู่คนเดียว หรือ อยู่ท่ามกลางเพื่อนฝูงกลุ่มเดียวกัน หรือ คนที่วางใจใกล้ชิดกัน ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่า สถานที่ไม่ใช่ข้อแม้สำคัญ ความสำคัญจะอยู่ที่สภาพแวดล้อม และบุคคลที่อยู่ด้วยในขณะนั้นมากกว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักมักจะใช้ยาบ้าในโอกาสที่อยู่กับเพื่อนสนิทของตน ซึ่งอาจเป็นการทำงานร่วมกัน การพักผ่อนหย่อนใจ หรือการทำกิจกรรมใดๆก็ตามร่วมกัน เป็นช่วงเวลาที่มีโอกาสพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิด และชักชวนกันดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

วิธีการใช้ยาบ้า พบว่า กลุ่มนี้มีวิธีการใช้แบบเดียวเท่านั้น คือ การกินกับน้ำ หรือ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ไม่มีเครื่องมือ หรือ อุปกรณ์ประกอบอื่นใด ปริมาณยาบ้าที่ใช้ต่อครั้ง ประมาณ ¼ เม็ด ถึง 1 เม็ด กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักใช้ยาบ้าแบบเป็นครั้งคราว ทั้งนี้ อาจเนื่องจากยาบ้ามีราคา

ค่อนข้างแพงมาก ตกประมาณเม็ดละ 650-1,200 บาท ซึ่งหากใช้ประจำจะต้องจ่ายเป็นจำนวนมาก

บรรยากาศ เวลา และโอกาส จะเป็นสิ่งสำคัญในการใช้ยาอີ ส่วนใหญ่จะมีการใช้ยาอີเมื่ออยู่ร่วมกับเพื่อนฝูงกลุ่มใหญ่ อยู่ในสถานการณ์ที่ต้องการความบันเทิง สนุกสนาน ความสุข เช่น งานเลี้ยงรุ่น การเที่ยวกลางคืนในสถานบันเทิง การจัดงานสังสรรค์ในกลุ่มเพื่อน หรือ คนที่สนิทสนม โอกาสที่จะใช้มักจะเป็นช่วง สุดสัปดาห์ เวลาที่ใช้มักเป็นช่วงดึก ดังนั้น ความถี่ในการใช้ยาอີจึงไม่แน่นอน มักขึ้นอยู่กับโอกาสและบรรยากาศมากกว่า ข้อมูลในเรื่องการใช้ยาอີได้จากผู้ให้ข้อมูลหลักหลายรายด้วยกัน

โต้งและเหลาใช้ยาอີในงานเลี้ยงรุ่นของโรงเรียน และในวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยไปเช่าบ้านตามรีสอร์ทเพื่อจัดงานเลี้ยงในกลุ่มเพื่อน พวกเขาใช้ยาอີโดยวิธีการผสมในเครื่องดื่ม โต้งบอกว่า การใช้ยาอີต้องมีงานและสภาพการณ์ที่เหมาะสม เช่น การเปิดเพลงดังๆ มีการเต้นรำอย่างสนุกสนาน คนยิ่งมากยิ่งสนุกครึกครื้น เหตุผลสำคัญในการผสมยาอີในเครื่องดื่มก็เพื่อให้ทุกคนสนุกสนานมากยิ่งขึ้น โต้งต้องซื้อยาอີในราคาเม็ดละ 800-1,200 บาท เขาจึงต้องเลือกใช้ในโอกาสพิเศษเท่านั้น

เอ้ใช้ยาอີเมื่อออกไปเที่ยวตามสถานบันเทิงกลางคืนร่วมกับกลุ่มเพื่อน สถานที่ที่เขาไปเป็นแหล่งเที่ยวของวัยรุ่น และเด็กสาวที่บริการในสถานทีนั้นก็มีพฤติกรรมใช้ยาอີด้วย เอ้เล่าว่า "...ถ้าอยู่ในเวลานั้น บรรยากาศแบบนั้น ผมบอกได้เลยว่ามันไม่ยากที่ใครก็ตามจะลองใช้ยา ต่อให้เป็นทีเองก็เถอะ ขอแค่มีคนชวนและมีเพื่อนลองด้วยกัน มันก็เกิดขึ้นได้..." ส่วนวิธีการใช้เอ้เล่าว่า "...ตอนเริ่มใช้ครั้งแรกได้ยามา 1 เม็ด แบ่งเป็น 4 ส่วน รุ่นพี่บอกว่าให้ใช้นิดหน่อยพอเที่ยวสนุก และสร้างบรรยากาศ การใช้ยาอີไม่ยุ่งยากเลย แค่กินกับน้ำเหมือนกับการกินยาทั่วไป..."

กลางใช้ยาอີเวลาออกไปจัดงานสังสรรค์ต่างจังหวัดกับกลุ่มเพื่อน การออกต่างจังหวัดส่วนใหญ่จะมีเพื่อนไปกันหลายคน ไปเปิดเช่าบ้านเพื่อกินเหล้า ดูวีซีดี เต้นรำ สังสรรค์กัน การใช้ยาอີมักจะเริ่มตอนดึก ประมาณเที่ยงคืนเป็นต้นไป

ไก่อ๊ะและบ๊อมใช้ยาอີเวลาไปเที่ยวผับ ผับที่ไก่อ๊ะและบ๊อมไปนั่งแชกส่วนมากจะเป็นแชกประจำที่คุ้นหน้ากันและเป็นเพื่อนกับเจ้าของร้าน ไก่อ๊ะบอกว่าช่วงดึกผับจะหรีไฟ ดนตรีจะเปลี่ยนไปเล่นสไตลค็อกคักสนุกสนานกว่าตอนหัวค่ำ ไก่อ๊ะบอกว่าที่ผับบรรยากาศเหมือนอยู่ในถ้ำ เห็นกันไม่ค่อยชัด ใครจะทำอะไรก็ไม่มีใครสนใจ ไก่อ๊ะใช้ยาอີครั้งละ ½-1 เม็ด โดยกินกับเหล้า และคนอื่นในผับก็ใช้ยาอີกันทั้งนั้น เมื่อใช้ยาอີแล้ว จะรู้สึกสนุกสนาน ยิ้ม หัวเราะ และเต้นรำได้ไม่หยุด ส่วน

บ็อมก็บอกเช่นกันว่าตอนเด็กดนตรีจะคึกคักมากขึ้น ก็ออกไปเต้น ร้องเพลงกับกลุ่ม ไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องความเหงา ความเศร้าอะไรทั้งนั้น บ็อมจึงใช้ยาอีทุกครั้งที่ไม่เที่ยว

ส่วนตั๊กลองใช้ยาอีเพราะเห็นวัยรุ่นใช้กันมาก เขาเคยใช้ยาอีเพียง 3-4 ครั้งเวลาว่างงาน เลี้ยง ตั๊กบอกว่าส่วนมากในงานเลี้ยงจะไม่มีใครใช้ยาเสพติดแค่ตัวเดียว แต่จะใช้ด้วยกันอย่างน้อยสองชานเพื่อเสริมฤทธิ์กัน โดยอาจเริ่มด้วยยาอี แล้วตามด้วยยาเค หรือ บางคนก็ใช้ยาอีกับโคเคน ตั๊กบอกว่าใช้แล้วก็เต้นกันมันสุดๆ สายหัวไปมา ยิ่งถ้าได้ดนตรีที่เป็นสไตล์เฮฟวีหรือคร่อมด้วยแล้วจะยิ่งสนุกมากขึ้น การใช้ยาอีจะทำให้งานเลี้ยงสนุกมากขึ้น และหุสามารถจำแนกเสียงดนตรีได้ละเอียดมากขึ้น ฟังเพลงเพราะขึ้น รู้สึกมีบรรยากาศที่เป็นสุข ตั๊กบอกว่า ยาเสพติดพวกนี้แพง และหายาก ต้องใช้เงินหลักพันขึ้นไป ตัวตั๊กเองไม่คิดที่จะใช้ยาอีเป็นประจำ แต่ใช้บางโอกาสและนานๆครั้งเท่านั้น

การใช้ยาเสพติดของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ไม่ว่าจะเป็ดยาบ้า หรือ ยาอี แม้ว่าจะมีวิธีการใช้และช่วงเวลาในการใช้ที่แตกต่างกันบ้าง หากเมื่อมองในเรื่องของโอกาส บรรยากาศ และสภาพการณ์รอบข้างจะไม่แตกต่างกันมากนัก เพราะส่วนใหญ่จะเป็นโอกาสที่ทำกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อนที่มีความสนิทสนมกัน มีโอกาสพูดคุย สังสรรค์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เกิดบรรยากาศที่เป็นกันเอง สนุกสนาน มีความสุข และไว้วางใจ ดังนั้น เมื่อมีเพื่อนในกลุ่มใช้ยาเสพติดและชักชวนให้ลองใช้ ก็จะมีการใช้ตามๆกันได้ ซึ่งทฤษฎีความสัมพันธ์แตกต่างของ Sutherland (อ้างใน นवलจันทร์ ทศนชัยกุล, 2541) ได้กล่าวเกี่ยวกับการกระทำผิดต่างๆว่า เกิดจากการเรียนรู้โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นแบบคลุกคลีใกล้ชิด ซึ่งทฤษฎีนี้มุ่งประเด็นไปที่กลุ่มเพื่อน ประเภทของเพื่อน และพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนว่า การที่เด็กหรือเยาวชนกระทำผิดนั้นเนื่องมาจากการคบเพื่อนที่กระทำผิด ได้เรียนรู้ค่านิยม ทศนคติ และกลวิธีที่โน้มน้าวให้กระทำผิด และจะเริ่มมองเห็นว่าพฤติกรรมที่ผิดนั้นเป็นเรื่องธรรมดา ส่วนทฤษฎีกลไกการควบคุมของเรคเลส (อ้างใน นवलจันทร์ ทศนชัยกุล, 2541) ได้กล่าวถึงแรงดึงดูดจากสภาพภายนอก เช่น การคบเพื่อนแล้ว การเข้าร่วมกลุ่มกับผู้กระทำผิด การถูกชักจูง ยั่วยุ หรือเชิญชวนจากผู้อื่น สามารถผลักดันให้คนกระทำผิดได้ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า โอกาส บรรยากาศ และสภาพการณ์รอบข้าง เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการใช้ยาเสพติด

ปัจจัยและเงื่อนไขที่มีอิทธิพลต่อการใช้จ่ายสุขภาพจิตของนักศึกษามหาวิทยาลัย

ปัจจัยหลัก

ปัจจัยด้านครอบครัว ครอบครัวจะเป็นปัจจัยสำคัญอย่างแรกในเรื่องของพื้นฐานความมั่นคงทางจิตใจ โดยครอบครัวที่มีส่วนสนับสนุนให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักใช้จ่ายสุขภาพจิต ได้แก่ ครอบครัวที่มีลักษณะความสัมพันธ์ห่างเหิน บิดามารดาไม่มีเวลาเอาใจใส่ ขาดความสนใจ ขาดการรับฟัง และไม่มีโอกาสให้คำปรึกษาแก่บุตรหลานของตนเท่าที่ควร เมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักเกิดปัญหาส่วนตัว เช่น ปัญหาการเรียน ปัญหาการทำงาน หรือ ปัญหาความรัก ที่ทำให้เกิดภาวะอารมณ์ ซึมเศร้า วิตกกังวล เหงา เบื่อ ผู้ให้ข้อมูลหลักก็ไม่คิดที่จะปรึกษากับบุคคลในครอบครัว เนื่องจากขาดความผูกพัน ความเข้าใจ และการสนใจรับฟังกันตั้งแต่ต้น ลักษณะความสัมพันธ์แบบนี้จะเป็นตัวการผลักดันให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักหนีห่างจากครอบครัว มีเชื้อติดครอบครัวน้อยลง และหันไปผูกพันกับคนที่อยู่ภายนอกครอบครัว เช่น กลุ่มเพื่อนมากกว่า จะเห็นว่า ปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัวที่มีผลต่อการใช้จ่ายสุขภาพจิตของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก สอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมทางสังคม ที่กล่าวว่า คนที่มีความผูกพันต่อสังคม จะสามารถควบคุมการกระทำของตนได้ดีกว่าคนที่ไม่สนใจหรือเฉยเฉยต่อสังคม ความผูกพันตัวนี้จะเปรียบเสมือนเชือกที่เหนียวรั้งไม่ให้กระทำการที่ไม่เหมาะสม ซึ่งแหล่งที่มีอิทธิพลต่อการควบคุมการกระทำของบุคคลจะมีอยู่ 3 ฝ่าย คือ บิดามารดา โรงเรียน และเพื่อน ดังนั้น จะเห็นว่า เมื่อกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักมีความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกับครอบครัว มีความผูกพันกับครอบครัวน้อย ผลที่ตามมาจึงเป็นไปตามที่ทฤษฎีการควบคุมทางสังคมกล่าวไว้ นั่นคือ ครอบครัวไม่อาจเหนียวรั้งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักไว้ได้ และยังกลับเป็นตัวผลักดันให้พวกเขาออกไปสู่สังคมภายนอก และก้าวไปสู่การใช้จ่ายสุขภาพจิตในที่สุด ความรู้สึกขาดความผูกพันในครอบครัวของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก สามารถมองเห็นได้ ชัดเจนในตัวอย่างหลายรายด้วยกัน

กลางอยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้าง กลางเป็นเด็กที่ เหงา ว้าเหว่ โดยแสดงออกทางคำพูดว่า "...กลางอยากมีเพื่อน มีคนคุยด้วยก็เท่านั้น กลับบ้านก็ไม่มีอะไรทำ ไม่รู้จะคุยกับใคร น้องชายกลางถ้าไม่ออกไปกับเพื่อนก็อยู่แต่ในห้องเขา พ่อก็ไม่อยู่..." กลางออกไปเที่ยวกับเพื่อนรุ่นพี่เพราะเหงา อยากมีเพื่อน และเมื่อถูกแนะนำให้ใช้จ่ายสุขภาพจิต กลางก็ทำตามโดยไม่คิดที่จะไตร่ตรอง

แอบอกเล่าว่า สำหรับครอบครัวแล้วเขาจะเป็นคนที่อยู่นอกวงการมากกว่าใคร เวลาอยู่ที่บ้าน อาปา แม่ และน้องชายจะนั่งคุยกันและปรึกษาเรื่องการค้า ในขณะที่แอบอกทำงานส่วนตัวในห้อง อ่านหนังสือ ทำการบ้าน หรือฟังเพลง "...ไม่มีใครสนใจผมเท่าไร ผมก็ไม่มีอะไรจะคุยกับ

พวกเขา มีแต่เรื่องซื้อมาขายไป กำไรขาดทุน น่าเบื่อชะ..." หรือจากการที่เธอบอกว่า เขามีโลกส่วนตัวที่อาปาและแม่ไม่มีวันเข้าใจว่าวันหนึ่งๆเธอทำอะไรบ้าง แต่ก็ไม่เคยมีการซักถามพูดคุย เพราะต่างคนต่างก็ยุ่งกับงานของตัวเอง คำพูดของเธอก็บอกล่วงถึง ความสัมพันธ์ในครอบครัวได้ชัดเจน "...ความจริงตอนอยู่ที่บ้านก็ไม่มีใครยุ่งกับผมอยู่แล้ว อยากทำอะไรก็ทำได้ แต่มันเป็นอิสระแบบต่างคนต่างอยู่มากกว่า ไม่มีคนร่วมรับรู้ความคิดของเรา หรือแลกเปลี่ยนความรู้สึก บางทีมันก็เหมือนเราอยู่คนเดียว..."

โกให้ก็ให้ข้อมูลว่า พ่อของโกจะอยู่ที่บ้านน้อยมาก อยู่บ้านได้ 1-2 วัน แล้วหายไป 2-3 สัปดาห์ โกบอกว่าตนเองและน้องโตขึ้นกับพี่เลี้ยงที่เปลี่ยนหน้ากันมาดูแล โกบอกว่านอกจากน้องคนรองแล้ว โกไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวหรือพูดคุยกับใครในบ้าน โกบอกว่าพ่อนั้นรักโก แต่ก็ไม่ค่อยมีเวลาพูดคุยกัน ส่วนป้าก็ไม่ได้สนใจโกมาก เพราะมัวแต่ทำงานทั้งวัน ดังนั้น กิจกรรมที่โกทำจึงเป็นเรื่องของตัวเอง ไม่เกี่ยวข้องกับคนในครอบครัว ส่วนความรู้สึกที่มีต่อแม่ โกบอกว่า "...เขาเหมือนคนอื่น เหมือนคนที่อยู่ไกลตัวเรามากๆ หนูไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย..."

กรณีของป้อมนั้น เป็นเรื่องของการขาดการรับฟัง ขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และความรู้สึกห่างเหิน เหมือนที่ป้อมเล่าว่า ป้อมต้องดูแลตัวเอง ดูแลน้อง และดูแลบ้านมาตลอดแปดปี ตอนอายุ 12-13 ปี แม่ก็จะอยู่ที่บ้านด้วยบ้าง แต่พอป้อมอายุ 14 ปี แม่ก็ไปดูแลพ่อ เพราะพ่อทำงานต่างจังหวัด ป้อมยังบอกอีกว่า เวลาแม่อยู่ด้วยป้อมไม่เคยได้มีความคิดเป็นของตัวเอง แม่จะเข้ามากำหนดกฎเกณฑ์ให้ทุกคนทำตามแม่ คิดตามแม่ ป้อมบอกว่าการมีแม่อยู่ด้วยเป็นความรู้สึกเครียดมากกว่าความรู้สึกดี "...ป้อมไม่ค่อยได้ทำอะไรตามใจชอบหรือกตัญญูเหมือนพ่อแม่ไว้ใจให้ป้อมดูแลบ้าน ดูแลน้อง แต่ที่จริงแม่จะคอยคุมทุกอย่าง..." ป้อมรักพ่อกว่าแม่ แต่พ่อก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้มาก พ่อเองก็ต้องตามใจแม่เหมือนกัน

กลางที่อยู่ครอบครัวที่พ่อและแม่หย่าร้างกัน โดยกลางเลือกอยู่กับพ่อ กลางบอกว่า "...ครอบครัวของกลางเป็นครอบครัวที่ว้าเหว่ และเจ็บเหงา เราเจอกันน้อยกว่าที่เราเจอคนอื่น กลางไม่เคยรู้เลยว่าพ่อกลางไปไหน ไปทำอะไร บางทีกลางยังสงสัยว่าพ่อคงจะมี ผู้หญิงคนใหม่แล้ว เพียงแต่เขายังไม่บอกกลางกับน้องเท่านั้น..." นอกจากนั้น กลางยังบอกอีกว่า กลางรู้สึกเหมือนต้องอยู่คนเดียว ทำอะไรต่างๆด้วยตนเอง มีหลายครั้งที่กลางไม่มั่นใจในสิ่งที่ทำลงไป แต่ไม่รู้จะบอกให้ใครฟัง

แม่นเองนั้นก็มิได้ลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น แม่นอยู่กับพี่ชายต่างมารดา เขาเล่าว่า มีอาชีพที่ค่อนข้างรุ่งๆ แม่นบอกว่าหลายครั้งที่เขารู้สึกอึดอัด รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นภาวะของครอบครัวอาเฮีย ทำให้มีบ้างบางครั้งก็แม่นอยากกลับไปอยู่บ้านแม่ ไปอยู่กับครอบครัว

ครัวที่แท้จริงของเม่น แต่เม่นก็ห่างเหินครอบครัวนั้นมานานจนไม่แน่ใจว่าจะกลับไปอยู่กับพวกเขาได้ สำหรับตัวอาเฮียเองนั้น เม่นบอกว่าเป็นเหมือนพ่อ แต่อาเฮียก็มักจะยุ่งเกินกว่าจะมารับฟังเรื่องจุกจิกในบ้าน ส่วนลูกทั้งสองคนของอาเฮียแม่จะสนิทกัน เม่นก็ไม่สามารถเล่าเรื่องความคับข้องใจให้พวกเขาฟังได้หมด " ...ถึงยังไงเขาก็เป็นแม่ลูกกัน ผมไม่อยากให้เขาคิดว่าผมทำตัวเป็นปัญหากับอาซ้อ จะไม่สบายใจกันเปล่าๆ..." และเม่นยังบอกว่าเขาไม่ชอบอยู่บ้านเพราะเหงา ลูกชายอาเฮียที่สนิทกันก็ไปเรียนเมืองนอก ที่บ้านก็มีแต่ อาเฮียกับอาซ้อ เม่นไม่รู้ว่าจะคุยกับใคร การไปนอนบ้านเพื่อนดูจะดีกว่า แม้ว่าบ้านเพื่อนจะไม่สบายเท่าที่บ้าน แต่ก็เป็นที่รวมของเพื่อนๆ กลุ่มเดียวกัน

ส่วนกรณีของท็อปั้น แม้จะไม่มีปัญหาในครอบครัว หากพ่อและแม่มีงานต้องทำมากมายในแต่ละวัน การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ นั้น ท็อปบอกว่า ทั้งพ่อและแม่ไม่ได้ตั้งใจจะสอนลูก เป็นเรื่องเป็นราว ส่วนมากจะเป็นการบ่น และห้ามปรามเรื่องเที่ยว เรื่องการใช้จ่ายเงิน รวมไปถึงการบอกให้ขยันเรียน ขยันทำการบ้าน เรื่องอื่นๆก็ตัดสินใจเอง ท็อปไม่เคยปรึกษาพ่อและแม่เรื่องใดๆ ส่วนมากเขาจะคุยกับเพื่อนมากกว่า ท็อปบอกว่า "...ไม่ใช่ผมไม่ไว้ใจพ่อกับแม่นะ แต่ผมรู้ว่าพูดไปก็เท่านั้น สองคนนั้นคิดแบบคนรุ่นเขา ฟังคนรุ่นผมไม่รู้เรื่องหรอก ถ้าทำอะไรนอกเหนือจากเรียนหนังสือกับทำงานแล้วเป็นไม่ดีทั้งนั้น แล้วในชีวิตมันมีแค่สองอย่างนั่นที่ไหนเล่า..."

ปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยสำคัญตัวต่อมา ในเรื่องของแนะนำ ชักจูง หรือ เป็นแบบอย่างในเรื่องการใช้จ่ายเซพติด โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีปัญหาส่วนตัวอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียนรู้ การทำงาน หรือความรัก ปัญหาเหล่านั้นจะถูกเล่าให้เพื่อนสนิท หรือเพื่อนในกลุ่มได้รับรู้ ซึ่งหากเพื่อนที่ได้รับรู้ปัญหาเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในเรื่องการใช้จ่ายเซพติด ก็จะเป็นโอกาสที่จะแนะนำให้ทดลองใช้จ่ายเซพติดเพื่อแก้ไขปัญหานั้นๆ โดยมักมีการยกตัวอย่างผู้อื่นที่เคยใช้ประกอบด้วย ซึ่งอาจเป็นตัวผู้แนะนำเอง หรือกล่าวอ้างถึงบุคคลที่รู้จักดี พร้อมกับกล่าวถึงผลในทางบวกที่เกิดจากการใช้จ่ายเซพติดดังกล่าว ซึ่งส่วนมากจะเป็นลักษณะเล่าให้ฟัง ไม่มีการโน้มน้าว หรือบังคับให้เชื่อ แต่จะปล่อยให้ผู้รับฟังข้อมูลพิจารณาเอาเอง ซึ่งผู้ที่ได้รับการแนะนำมักจะลังเลในครั้งแรก แต่ก็จะเริ่มสนใจ เพราะเพื่อนที่แนะนำให้ใช้จ่ายเซพติด คือ เพื่อนที่สนิทสนมกัน หรือ อยู่ในกลุ่มเดียวกัน และเชื่อว่าเพื่อนมีความหวังดีที่จะช่วยแก้ปัญหา ผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่จึงยอมทดลองใช้จ่ายเซพติดในที่สุด ซึ่งเมื่อใช้แล้ว พบว่า ไม่เกิดผลร้ายแก่ตัวเอง เหมือนที่เพื่อนบอกไว้ ก็จะทำให้เชื่อมั่นมากขึ้นและมีโอกาสที่จะใช้จ่ายเซพติดนั้นได้อีกในครั้งต่อไป จะเห็นว่าแนวคิดเรื่องกลุ่มของ Fuhrmann (อ้างใน ศรีเรื่อน แก้วกังวาล, 2540) ได้กล่าวถึงอิทธิพล

ของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อวัยรุ่นว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีมากกว่าครอบครัว เด็กวัยรุ่นจะเลือกเข้าหาเพื่อนของตนมากกว่าพ่อแม่ ดังนั้น เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นดังเช่นในกรณีของ นิก กลาง และ บ่อม เพื่อนจึงกลายเป็นที่ปรึกษาสำคัญแทนสถาบันครอบครัว และเป็นผู้แนะนำยาเสพติดให้แก่ผู้ให้ข้อมูลหลักได้ในที่สุด

นิกมีปัญหาเรื่องการเรียน เขาสอบได้เกรดเฉลี่ยต่ำมาก จึงต้องการแก้ไขปัญหการเรียนของเขาด้วยการนอนให้ตึกขึ้นเพื่อจะได้มีเวลาในการดูหนังสือสอบ และทำงานส่งอาจารย์ นิกเล่าปัญหาของเขาให้เพื่อนในกลุ่มฟัง ซึ่งเพื่อนคนหนึ่งของนิกเคยมีประสบการณ์ในการใช้ ยา บ้า เขาจึงเป็นคนที่แนะนำให้รู้จักและใช้ยาบ้าเพื่อแก้ไขปัญห โดยบอกว่า การใช้ยาบ้าเม็ดเดียวตอนกลางคืนจะช่วยให้ตาสว่าง และจำแม่น ดีกว่าดื่มกาแฟ และถ้ารู้จักควบคุมการใช้ไม่ให้มากเกินไปกว่านั้นก็ไม่มีทางติด เพื่อนที่แนะนำบอกกับนิกว่าตัวเขาก็ใช้ตั้งแต่เรียนมัธยม และเขาก็ไม่ได้ติดยาบ้า เพื่อนคนนั้นบอกนิกเพียงครั้งเดียว แต่นิกกลับรู้สึกสนใจและใช้เวลาตัดสินใจ 2-3 วัน ก่อนที่จะใช้ยาบ้าในที่สุด

กลางมีปัญหาภายในครอบครัว กลางอยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้าง จึงมีปัญหาเรื่องความเหงา ขาดคนปรึกษา ขาดคนดูแลเอาใจใส่ กลางจึงหาทางออกด้วยการยึดเพื่อนรุ่นพี่เป็นที่ปรึกษา เป็นเพื่อน และแก้ปัญหาความเหงา จ้าเหว ของตนด้วยการเที่ยวตามสถานบันเทิง กลางถูกเพื่อนรุ่นพี่แนะนำให้ใช้ยาบ้า โดยเอายาบ้าให้กลาง 1 เม็ด บอกว่าให้กินกับเบียร์แล้วจะตาสว่างอยู่สนุกกับคนอื่นได้ กลางยอมทำตามแต่โดยดี เพราะรุ่นพี่บอกว่าไม่มีฤทธิ์ตกค้างในร่างกาย กลางบอกว่าจากการลองครั้งนั้น มีผลจริงตามที่รุ่นพี่บอก กลางจึงเชื่อมั่นว่ารุ่นพี่ไม่ได้หลอกกลาง

บ่อมมีปัญหาเรื่องความรัก บ่อมกำลังเศร้าเสียใจเพราะแฟน บอกลอก บ่อมอยู่ในภาวะไม่อยากเรียนหนังสือ ไม่อยากกินข้าว ไม่อยากพบใคร เมื่อไ้ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทได้ช่วยดูแล ขวน ไปเที่ยว แนะนำเพื่อนใหม่ให้รู้จัก รวมทั้งแนะนำให้บ่อมใช้ยาอี โดยบอกว่าเป็นยาแก้เศร้า กินได้ไม่เป็นอันตราย เพราะไ้ก็กิน และเพื่อนๆในกลุ่มก็กินทั้งนั้น ซึ่งบ่อมลังเลอยู่ไม่นาน เมื่อบ่อมเห็นไ้ใช้บ่อมก็ทำตามโดยไม่คิดไตร่ตรองใดๆ

ส่วนกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักที่ไม่มีปัญหาส่วนตัว แต่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ใช้ยาเสพติด มักจะได้รับการชักชวนจากเพื่อน หรือเห็นแบบอย่างจากเพื่อนในการใช้ยาเสพติด ทำให้เกิดความอยากทดลองใช้ยาเสพติดด้วยตนเอง ความอยากลอง มักเริ่มจากสถานการณ์ที่มีการอยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อนสนิท มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันภายในกลุ่ม อาจเป็นที่ สถานบันการศึกษา หอพัก บ้านเพื่อน ในงานเลี้ยงวันเกิด งานเลี้ยงรุ่น หรือในการเที่ยวเตร่ในสถานบันเทิงร่วมกัน จะมี

เพื่อนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ในการใช้ยาเสพติดแนะนำให้รู้จักยาเสพติดตัวใดตัวหนึ่ง มีการทดลองใช้ให้ดู หรือยกตัวอย่างคนรู้จักที่เคยใช้ยาเสพติดตัวนั้น เพื่อในกลุ่มเห็นว่าไม่มีอันตรายต่อผู้ใช้ และมีผลในทางบวกบางอย่าง ซึ่งมักเป็นผลให้เกิดความรู้สึกอยากทดลองใช้เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงขึ้น การชักชวนให้ลองใช้ในกลุ่มเพื่อน ส่วนใหญ่การชักชวนจะใช้เวลาเพียง 1-2 ครั้ง การลองใช้ยาเสพติดครั้งแรกๆมักมีลักษณะใช้ตามกัน คือ เมื่อมีคนใดคนหนึ่งเริ่มก่อนก็จะมีคนในกลุ่มทำตาม โดยมักจะให้เหตุผลว่าเป็นกลุ่มเดียวกัน เมื่อเพื่อนทำก็ต้องทำตามด้วย ส่วนใหญ่จะไม่มีความรู้สึกกลัวที่จะทดลองใช้ยาเสพติดเนื่องจากรู้สึกมั่นใจว่ามีเพื่อนร่วมทดลองทำพฤติกรรมดังกล่าวด้วยกัน ทฤษฎีวัฒนธรรมย่อยของ อัลเบิร์ต เค. โคเฮน ได้ถึงการกระทำแบบนี้ไว้ว่า พฤติกรรมต่างๆของเด็กที่จับกันเป็นพวกเป็นหมู่ และเป็นไปในลักษณะที่ฝ่าฝืนระเบียบสังคม การกระทำเช่นนี้ถือเป็นการตอบสนองปัญหาของแต่ละคน เด็กหาทางออกด้วยการไปพบปะเข้ากลุ่มกับเพื่อนฝูงนอกบ้าน แล้วช่วยกันสร้างพฤติกรรมขึ้นมาใหม่เพื่อแก้ปัญหาตัวเอง และแบบแผนพฤติกรรมเช่นนี้ จะถ่ายทอดสืบต่อกันไปแก่เด็กที่เข้ามาพร้อมกับกลุ่มจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง จากการวิจัยครั้งนี้ แม้ว่ากรรวมกลุ่มของผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกับเพื่อนจะเป็นการรวมกลุ่มเพื่อความบันเทิง สนุกสนาน ไม่ใช่การรวมกลุ่มเนื่องจากมีปัญหา แต่ก็ทำให้เกิดวัฒนธรรมกลุ่มย่อย เช่น การใช้ยาเสพติดในกลุ่มได้เช่นกัน แนวคิดเรื่องกลุ่มของ นพมาศ ธีระเวคิน (2539) สามารถสนับสนุนในเรื่องของวัฒนธรรมกลุ่มย่อยได้มากขึ้น โดยกล่าวว่า การอยู่ในกลุ่มอาจทำให้วิจรรย์ญาณส่วนตัวไม่ดีเท่าที่ควร สิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้จากกลุ่ม คือ การคิดแบบรวมกลุ่ม ซึ่งเป็นความคิดที่เกิดจากการคิดรวมกัน จนความคิดอิสระและความคิดริเริ่มหายไป ซึ่งจุดอันตรายของการคิดแบบรวมกลุ่ม คือ กลุ่มสามารถสร้างความเชื่อแบบผิดๆได้ นอกจากนั้น กลุ่มอาจสร้างความกดดันให้สมาชิกในกลุ่มทำสิ่งต่างๆ การที่บุคคลทำผิดมากขึ้นก็เพราะคิดว่าตนเป็นเพียงหนึ่งในหลายคนของกลุ่ม ซึ่งแนวคิดนี้พอจะนำมาอธิบายถึงการตัดสินใจใช้ยาเสพติดของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักได้ชัดเจนมากขึ้น ดังตัวอย่างจากกรณีของโด่ง เหลลา ตัก ท้อป เม้น เอ้ และไก่อ

โด่งและเหลลาเป็นเพื่อนสนิทกลุ่มเดียวกัน ทดลองใช้ยาบ้าพร้อมกันเพราะเพื่อนในกลุ่มชวน โดยตัวเพื่อนเคยลองใช้มาก่อนแล้ว และอยากให้เพื่อนมีประสบการณ์ร่วมด้วย หลังจากนั้นก็ทดลองใช้ให้ดูเป็นตัวอย่าง ทั้งโด่งและเหลลาไม่ได้มีปัญหาส่วนตัว หรือ ปัญหาครอบครัวในขณะนั้น แต่ทั้งสองคนก็ตัดสินใจใช้ยาเสพติด ดังที่โด่งบอกว่า ครั้งนั้นทุกคนก็อยากรู้เหมือนกันหมดว่ายาบ้าเป็นอย่างไร ทั้งรสชาติและผลจากการใช้ และรู้สึกตื่นเต้นที่ได้เห็นวิธีการใช้ยาบ้าจริงๆ และโด่งเป็นคนแรกที่ทดลองใช้โดยให้เหตุผลว่า "...ผมเป็นคนแรกที่ทดลองเล่นมันเพราะคนอื่นไม่กล้า ผมคิดว่าตัวเองเป็นคนแข็งแรง เป็นนักกีฬา ผมจึงน่าจะทำได้โดยไม่เป็นอันตราย..." ใน

ขณะที่เหลาบอกว่า "...เมื่อไม่มีคนค้าน ก็หมายความว่าพวกเราไม่ขัดข้อง ใครจะคิดยังไงไม่รู้ แต่พอได้เริ่มก่อน ผมก็รู้สึกว่าจะทำในที่สุด..."

ตึกและท็อปก็เป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกัน ทั้งสองลองใช้ยาบ้าตั้งแต่ยังเรียนที่วิทยาลัย โดยเห็นเพื่อนส่วนใหญ่ที่วิทยาลัยใช้กัน ท็อปเล่าว่า การใช้ยาบ้าเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับนักศึกษาที่นั่น ถ้าเดินไปเข้าห้องน้ำก็ต้องพบไม่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่กำลังเสพยาบ้าอยู่ ท็อปบอกว่าการใช้ยาบ้าเป็นสิ่งที่เห็นจนชินตา เมื่อมีเพื่อนชวนให้ลองใช้ยาบ้าเพียงครั้งสองครั้ง ท็อปก็ตัดสินใจลอง ท็อปบอกว่า ถ้าลองใช้สักครั้งก็คงไม่เสียหายอะไร และจะได้คุยกับเพื่อนรู้เรื่อง เพราะเวลาเพื่อนๆ แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับยาบ้า ท็อปมีความรู้สึกว่าเขาไม่รู้อะไรเลย "...มันเหมือนคนตกข่าว ผมจะฟังพวกมันไม่รู้เรื่องว่ามันกำลังพูดเรื่องอะไรกัน พอคนอื่นเข้าใจ แต่เราไม่เข้าใจ มันก็เหมือนเป็นคนที่ถูกกันให้อยู่วงนอก ความสนิทสนมก็มีอยู่ แต่เราก็เข้าไม่ถึงกลุ่มบางส่วน..."

ในทำนองเดียวกัน ตึกบอกว่าเขาอยู่ในกลุ่มคนที่ใช้ก็เลยลองใช้ดูบ้าง ตึกบอกว่าไม่มีการหลอกหลวงหรือบังคับให้ใครใช้ พวกที่เห็นว่าใช้แล้วแต่เป็นพวกสมัครใจทั้งนั้น "...ไม่มีใครบังคับใครหรือฟี ใครอยากใช้ก็ใช้ ไม่อยากใช้ก็ช่างมัน ดีเสียอีกไม่เปลือง..." จะเห็นว่า ทั้งท็อปและตึกก็ไม่ได้มีปัญหาส่วนตัวในขณะนั้นเหมือนกับโด่งและเหลา สาเหตุที่ใช้ยาเสพติดของพวกเขาเป็นเพียงแค่ความอยากลอง และอยากมีส่วนร่วมไปกับเพื่อนในกลุ่มเท่านั้น

กรณีของเม่นก็ไม่ต่างกันเท่าใดนัก เม่นลองใช้ยาบ้าตั้งแต่อยู่มัธยม 5 เพราะเห็น ลูกจ้างในร้านของอาเฮียใช้ เม่นเป็นคนชอบลองใช้ยาบ้าเอง เม่นบอกว่าเขาเพียงแต่ต้องการรู้ว่าเมื่อใช้ยาบ้าแล้วจะรู้สึกอย่างไร เม่นไม่รู้สึกกลัวที่จะลองแม้แต่น้อย เนื่องจากเห็นพวกลูกจ้างใช้จนเป็นเรื่องปกติธรรมดา เขากล่าวว่า "...เหมือนเราเห็นคนกินขนมหรืออาหารสักอย่างที่เราไม่เคยกิน แล้วพวกเขาก็กินให้เห็นบ่อยๆจนเราเกิดความรู้สึกว่ามันน่าจะอร่อย ก็เลยอยากกินบ้าง ความรู้สึกที่มีต่อยาบ้าก็คล้ายๆอย่างนั้น..." นอกจากนั้นเม่นยังยอมรับด้วยว่าเขาเองที่เป็นคนเอายาบ้าไปให้เพื่อนที่โรงเรียนลองใช้กันเม่นบอกว่าการลองใช้ยาบ้าในกลุ่มเด็กผู้ชายเป็นเรื่องปกติ ถ้าไม่ลองให้รู้แจ้งเห็นจริงก็จะถูกเพื่อนฝูงเย้ยว่าเป็นลูกแหง อ่อนหัด ทำให้ถูกมองว่าซ้าฉลาดกว่าคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่เสียศักดิ์ศรีมากสำหรับผู้ชาย

ส่วนเฮ้งลองใช้ยาฮีเมื่อไปเที่ยวสถานบันเทิงกลางคืนกับกลุ่มเพื่อนมหาวิทยาลัย เฮ้งบอกว่ารุ่นพี่ที่ไปเที่ยวด้วยกันเป็นคนเอายาฮีให้ลองใช้ เฮ้งบอกว่าเขาไม่ลังเลที่จะลองเพราะเขาเคยใช้ยาบ้าอยู่แล้ว และคิดว่ายาฮีก็คงไม่มีผลอะไรต่อตัวเขามากไปกว่ายาบ้า "...ถ้าอยู่ในเวลานั้นบรรยากาศแบบนั้น ผมบอกได้เลยว่ามันไม่ยากที่ใครก็ตามจะลองใช้ยา ต่อให้เป็นพี่เองก็เถอะ ขอแค่มีคนชวนและมีเพื่อนลองด้วยกัน มันก็เกิดขึ้นได้..."

ส่วนกรณีของโกนั้น โกไปเที่ยวกลางคืนในสถานบันเทิงกับเพื่อนสนิท และเห็นเพื่อนสนิทใช้ยาอี รวมทั้งคนอื่นๆในผับด้วย โกบอกว่าความรู้สึกตอนนั้นคือ อยากลองดูว่าใช้แล้วจะเป็นอย่างไร โกไม่รู้สึกลัวที่จะลองเพราะเห็นว่าใครๆก็ใช้กัน เพื่อนโกก็ใช้และไม่เป็นอันตราย ดังนั้น เมื่อเพื่อนของโกแบ่งยาอีให้ โกจึงไม่ปฏิเสธ

เงื่อนไขประกอบ

นอกจากปัจจัยหลักและปัจจัยสนับสนุนดังกล่าวแล้ว การที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักจะตัดสินใจใช้ยาเสพติดได้ ก็ยังต้องมีเงื่อนไขประกอบร่วมด้วย เงื่อนไขนั้น ได้แก่

ค่านิยมในเรื่องการใช้ชีวิต พบว่า สิ่งที่เหมือนกันของผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งสองเพศและกลุ่มเพื่อนของพวกเขา คือ ค่านิยมในการเที่ยวกลางคืนตามสถานบันเทิง มีการสูบบุหรี่ และดื่มเหล้า หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ร่วมด้วย โดยถือว่าพฤติกรรมแบบนี้เป็นการพักผ่อน หย่อนใจ การสังสรรค์กันระหว่างเพื่อนฝูง เป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับชีวิตของคนวัยนี้ ไม่ถือว่าเป็นเรื่องเสียหายแต่อย่างใด ซึ่งเกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2541) ได้กล่าวถึงสังคมวัฒนธรรมเกี่ยวกับวัยรุ่นในยุคปัจจุบันว่า สภาพแวดล้อมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป พลังของหนุ่มสาวได้สั่งสมและเลียนแบบค่านิยมที่เขาได้รับในสังคมโดยปริยาย คนในสังคมมีแนวโน้มที่จะมีชีวิตรอยุ่อย่างสุขสบาย เมื่อรวมกับโลกาภิวัตน์ที่นำวัฒนธรรมตะวันตกมาสู่เมืองไทย เด็กวัยรุ่นและวัยรุ่นหนุ่มสาวในปัจจุบันตกอยู่ในกระแสดังกล่าวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยมีพฤติกรรม ค่านิยม และความคิดเลียนแบบในทิศทางที่ทำให้พลังแห่งความเป็นวัยรุ่นหนุ่มสาวนั้นเหือดหายไป ในปัจจุบัน วัยรุ่นหนุ่มสาวจะเลียนแบบพฤติกรรมจากนักร้องที่เขาชื่นชอบ ใช้ชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อ ต้องทานอาหารฟาสต์ฟู้ด มีการเที่ยวกลางคืน จับคู่เป็นแฟนตั้งแต่อายุยังน้อย วัยรุ่นที่อยู่ในเมืองใหญ่จะเติบโตในยุคที่พ่อแม่มีรายได้มากขึ้น จึงสามารถหยิบยื่นปัจจัยด้านการเงินให้กับพวกเขาได้มาก เด็กวัยรุ่นมักใช้เงินหมดไปกับการเที่ยวเตร่ การซื้อเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับราคาแพง เพื่อตอบสนองความต้องการของตน ซึ่งความคิด ความเชื่อ ค่านิยมเหล่านี้เป็นเงื่อนไขสำคัญที่เพิ่มโอกาส และส่งเสริมให้ก้าวไปสู่การใช้ยาเสพติดได้ง่าย โดยเฉพาะการเที่ยวกลางคืน และมีการดื่มเหล้า สูบบุหรี่ ร่วมด้วย ซึ่งหากจะนับแล้วก็ถือว่าเป็นการใช้ยาเสพติดอย่างหนึ่งได้ เมื่อกลุ่มผู้ให้ข้อมูลมีความเคยชินและเห็นว่า การดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เที่ยวกลางคืนเป็นเรื่องปกติก็ทำให้ไม่รู้สึกลัวตกกลัว หรือสำนึกถึงอันตรายที่จะเกิดจากพฤติกรรมเหล่านั้น การใช้เหล้า บุหรี่ ร่วมกับการนอนดึก นั้นสามารถส่งผลต่อสุขภาพกายทำให้เหนื่อยล้า ไม่แจ่มใส สติ และความรู้ตัวน้อยลง ส่งผลให้ความสามารถในการตัดสินใจ และการพิจารณาความควร ไม่ควรต้องลงไปด้วย ประกอบกับการที่อยู่ในสถานที่ที่มีการใช้ยาเสพติด ขยายยาเสพติด มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดให้

เห็นเป็นตัวอย่าง จากสภาพการณ์ทั้งหมดดังกล่าว เมื่อถูกชักชวน หรือแนะนำให้ใช้ยาเสพติด ในช่วงเวลานั้น ก็จะเคลิบเคลิ้มไปกับ สภาพแวดล้อม และสิ่งยั่วยุได้อย่างง่ายดาย โดยไม่มีคน ชัดขวาง ห้ามปราม เนื่องจากเป็นการเที่ยวในกลุ่มเพื่อน ที่มีความคิด ความเชื่อ ค่านิยมที่คล้าย กันนั่นเอง ดังจะเห็นจากคำบอกเล่าเกี่ยวกับพฤติกรรมเหล่านี้ผ่านกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักหลายคน เช่น

นิกเล่าว่า กิจกรรมยามว่างของเขา คือ การรวมกลุ่มกับเพื่อน 6-7 คน ไปเคค หรือ ผับ แถวๆริมแม่น้ำปิง บางทีก็ไปผับแถวถนนห้วยแก้ว "...ไปกินเหล้า ฟังเพลง แล้วก็นั่งดูสาวๆ แต่งตัว ไม่มีอะไรหรอกที่ แค่อสังสรรค์กันเท่านั้น ถ้าอยู่ที่หอก็สูมห่วงกันเล่นไฟ เลยต้องออกไป หายใจข้างนอกบ้าง..."

ไต้งเล่าว่า เวลาไปเที่ยวกลางคืนก็ไปกันเป็นกลุ่มใหญ่ บางทีก็มีเพื่อนผู้หญิง ไป ด้วย การดื่มเหล้า สูบบุหรี่เป็นของธรรมดาที่มีทุกงาน แต่เพื่อนที่ไม่ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ก็มีเหมือนกัน ก็ไม่มีใครว่าใคร

เหล่าเพื่อนสนิทของไต้งให้ข้อมูลว่า การใช้ชีวิตของเหล่าในกลุ่มเพื่อนก็คล้ายกับของ ไต้ง เพราะอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เวลาไปเที่ยวกลางคืนส่วนมากทุกคนจะแชร์ค่าใช้จ่ายกันในการ เที่ยวแต่ละครั้ง เหล่าจะดื่มเหล้า แต่ไม่ชอบสูบบุหรี่ การเที่ยวกลางคืนของเหล่าและไต้งมักจะทำ เป็นประจำในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์

ส่วนเอ็บบอกว่า กลุ่มของเอ็บกินเหล้าเก่ง คอแข็ง ไม่เมื่อง่ายๆ ถ้าออกไปเที่ยวกลางคืน จะเปลืองเหล้ามาก ส่วนมากกลุ่มเอ็บจะไปนั่งที่ผับบริเวณถนนห้วยแก้ว เอ็บบอกว่า "...เด็กเยอะดี ส่วนมากผมก็ตามพี่เขาไปกินเหล้า สังสรรค์ ดูบรรยากาศ..."

ไก่อซึ่งเป็นผู้หญิงก็เล่าเกี่ยวกับการเที่ยวกลางคืนว่า การเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนส่วนมากจะ ไปนั่งกินข้าว ฟังเพลงแถวร้านอาหารกึ่งผับริมแม่น้ำ พวกผู้ชายก็มีการกินเหล้า สูบบุหรี่บ้าง ส่วนผู้หญิงมีบางคนก็กินเหล้า แต่ไม่มีใครสูบบุหรี่ ตัวไก่อเองนั้นตอนแรกก็กินแค่แก้วสองแก้ว พอ มีส่วนร่วมในกลุ่ม แต่เมื่อออกเที่ยวบ่อยมากขึ้น และนั่งอยู่ติดมากขึ้น ไก่อก็กินเหล้ามากขึ้นตาม ไปด้วย บางครั้งไก่อก็ถึงกับเมาจนเพื่อนต้องพาไปส่งที่บ้าน และไก่อยังบอกด้วยว่า ปัจจุบันก็ไป เที่ยวประจำทุกวันทั้งผับแห่งหนึ่งทุกวันเสาร์ ไปนั่งคุยกับเพื่อน ฟังเพลง และดื่มเหล้า

ป้อมเพื่อนสนิทของไก่อ ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลอีกคนที่เป็นหญิงเล่าเกี่ยวกับการเที่ยวกลางคืน ว่า เวลานั้นที่ผับดูเหมือนเวลาจะผ่านไปเรื่อยๆ ไม่ต้องคิดมาก นั่งกินเหล้า ฟังเพลง คุยกัน พอ ตอนตีคนตริจะเค็คคักมากขึ้นก็ออกไปเต้น ร้องเพลงกับกลุ่ม

เม่นเล่าเกี่ยวกับการเที่ยวกลางคืนของเขาว่า เม่นไปเที่ยวกลางคืนกับกลุ่มลูกจ้างในร้านปอยๆ เม่นบอกว่า "...พวกนี้มันเถื่อนดีพี่ แล้วก็กินเหล้าเป็นน้ำเลย มันเลยกินมาจะได้มานานไม่เปลืองเหล้า เทียวจนตีสองตีสาม..."

กลางผู้ให้ข้อมูลที่เป็นหญิงอีกคนเล่าว่า กลางออกไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนรุ่นพี่ปอยไปกินข้าว ดูหนัง แล้วก็ไปฟังเพลง เต้นรำ ตามที่ต่างๆ

ท้อปกับตึก ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกัน อยู่ในกลุ่มเดียวกันก็เล่าว่า ช่วงที่เที่ยวกลางคืนจะมีการสังเหล้า เบียร์มาดื่ม ร่วมกับการสูบบุหรี่ด้วย

การขาดความรู้ในเรื่องของพิษภัยของยาเสพติด และเรื่องของกฎหมาย กฎระเบียบของสถาบัน เป็นเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักใช้ยาเสพติด กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดที่ใช้แบบผิวเผิน เป็นลักษณะความรู้ที่ได้จากการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ และจากสถาบันการศึกษา ซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่ไม่ให้ความสนใจ โดยให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องซ้ำซาก น่าเบื่อ และเกินจริง นอกจากนั้น กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักรู้ว่าการใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งผิดกฎหมาย และผิดกฎระเบียบของสถาบันการศึกษา แต่ไม่รู้ลึกกลัวเพราะเห็นว่าการใช้ยาเสพติดของพวกตนเป็นเรื่องเล็กน้อย ที่ทั้งทางกฎหมายบ้านเมืองและสถาบันการศึกษาไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ

ทัศนคติทางบวกต่อยาเสพติด เป็นเงื่อนไขอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อการใช้ยาเสพติด กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่มีความเห็นว่ายาเสพติดที่ใช้มีประโยชน์ในบางเรื่อง ไม่ได้มีแต่โทษเพียงอย่างเดียว นอกจากนั้นกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการใช้ยาเสพติดของพวกเขาไม่ได้ก่อความเดือดร้อน เสียหายต่อผู้อื่น และเป็นเพียงกิจกรรมที่พวกเขาทำร่วมกันในกลุ่มเพื่อนฝูงเท่านั้น ทัศนคติค่อนข้างบวกต่อยาเสพติดนับได้ว่าเป็นเงื่อนไขสำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งเสริมให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักไม่รู้ลึกกลัวเกรงที่จะใช้ยาเสพติด เพราะไม่คิดว่าเป็นอันตราย ผิดกฎหมาย หรือผิดระเบียบ

ในเรื่องของความรู้และทัศนคตินี้เป็นเงื่อนไขที่ส่งเสริมให้มีการใช้ยาเสพติด สามารถชี้ให้เห็นได้จากคำพูดของผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังนี้

นิกบอกเกี่ยวกับการใช้ยาบ้าของเขาว่า "...เหมือนการกินยาทั่วไปนั่นแหละ กินมากไปก็มีผลร้าย ถ้ากินพอดีก็มีประโยชน์ จริงไหม..." นิกยังบอกอีกว่า ...ที่จริงแล้วไม่มีอะไรร้ายแรงอย่างที่คนอื่นคิด คนที่ไม่ใช้มักจะวาดภาพไปเกินจริง มีคนอื่นตั้งหลายคนที่ใช้แล้วก็ไม่มีอะไรเสียหายเกิดขึ้น ..." ส่วนในเรื่องของกฎหมายนิกแสดงความไม่สนใจโดยกล่าวว่า "...ผมไม่ได้สูบบุหรี่

หรือเฮโรอีน "ไม่ได้ขายยาบ้าที่ละแสวนเม็ดเหมือนที่เป็นข่าว การขายยาบ้าเม็ดสองเม็ดตำรวจไม่สนใจหรอก..."

โด่งบอกว่า "...จะรู้ให้ได้อะไรขึ้นมา ผมไม่ได้ใช้เป็นประจำทุกวันจนมีผลต่อร่างกายได้ ถ้าจะเป็นอันตรายก็คงเป็นไปนานแล้ว..." ส่วนเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อยาเสพติดที่ใช้ โด่งก็บอกว่า เขาไม่คิดว่าการขายยาบ้าและยาฮีเป็นการขายยาเสพติด แต่เป็นเรื่องของความพอใจและเครื่องมือสร้างความสนุกสนานภายในกลุ่มมากกว่า โด่งยังกล่าวเกี่ยวกับเรื่องกฎหมายยาเสพติดไว้ว่า "...กฎหมายนี้ก็มิใช่อ่างนั้นแหละ ยิ่งมหาวิทยาลัยแล้วใครจะมัวมาคอยสอดส่องดูแลเรา ใกล้ชิด เรียนเสร็จก็แยกย้ายกันไป ไม่มีใครรู้หรอกว่าเราไปทำอะไรบ้าง..."

ส่วนเหลากล่าวว่า "...พวกนักเรียนนักศึกษาใช้แค่ลองมากกว่าจะใช้เป็นจริงเป็นจัง พวกที่ก่อเหตุจนเป็นข่าวไปทั่วนั้นเขาคงจะใช้มากจนทำให้ร่างกาย จิตใจผิดปกติ ถึงได้ทำอะไรร้ายๆลงไป..." ส่วนในเรื่องกฎระเบียบมหาวิทยาลัย เหลากล่าวว่าการขายยาบ้าและยาฮีเป็นความผิด แต่ไม่รู้ว่ามีควมร้ายแรงขนาดไหน

เอ็บบอกว่า "...ผมไม่มีความเห็นเกี่ยวกับยาพวกนี้ ก็แล้วแต่ว่าใครจะมองยังไง พี่ไม่ใช่พี่ก็อาจจะคิดว่ามันไม่ดี ผมใช้ผมก็คิดว่ามันดีมีประโยชน์สำหรับผม อย่างน้อยก็ตอนนี้..."

โก๋มีความเห็นว่า "...หนูว่าบางทีคนเราก็สนใจรายละเอียดต่างๆมากเกินไป ยาฮีอาจจะมีส่วนเสียอะไรไม่รู้ละ แต่ส่วนดีก็ต้องมีบ้าง ไม่งั้นเขาจะใช้กันทำไม สำหรับหนู หนูก็ว่ามันไม่เลวร้ายหรอก เราก็ใช้บางครั้งบางคราวในกลุ่มของเรา ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนนี่..."

บ้อมบอกว่า "...บ้อมคิดว่ายาฮีไม่น่ากลัวเท่าที่บ้อมวาดภาพเอาไว้ บ้อมเคยคิดว่าคนที่ใช้จะต้องเป็นบ้าเสียสติ หน้าตาทรุดโทรม ทำทางก้าวร้าวพร้อมจะทำร้ายคน ความจริงคนที่ใช้ยาฮีก็เป็นคนธรรมดาชอบตัวเรานี่แหละ..." หากในเรื่องกฎหมายและระเบียบ บ้อมก็สำนึกว่าการขายยาฮีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ผิดระเบียบมหาวิทยาลัย และเป็นความผิดแน่นอนสำหรับครอบครัวยุบ บ้อมรู้ว่ายาฮีจะส่งผลร้ายต่อสุขภาพถ้าใช้ไปนานๆ แต่บ้อมก็มีความเชื่อมั่นว่าบ้อมจะไม่ใช้ยาฮีไปจนถึงระดับที่เกิดผลเสียต่อสุขภาพ บ้อมบอกว่าบ้อมจะหยุดเมื่อรู้ตัวว่าสมควรหยุด..."

เม่นมีความเห็นว่า "...เขาออกข่าวรอกหูว่าไม่ดีๆทุกวัน แล้วให้คนเชื่อตามนั้น มันอาจมีเรื่องจริงบ้างแต่ก็ไม่ทั้งหมด อย่างน้อยผมเองก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น และคนที่ผมรู้จักก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ..." ส่วนในเรื่องความรู้เม่นยอมรับว่าเขาไม่เคยรู้เกี่ยวกับฤทธิ์ทางเคมีของยาบ้าอย่างแท้จริง ไม่รู้ว่ายาบ้าสามารถส่งผลต่อร่างกายและจิตใจของเขาอย่างไรบ้าง "...ก็รู้แต่ว่ากินเข้าไปแล้วไม่ดี ติดยา ทำร้ายคน ช้ำชากอยุ่กันแหละ ก็ไม่เห็นบอกว่าต้องกินขนาดไหนถึงได้ประสาทหลอนลุกขึ้นมาฆ่าคนได้ แล้วมันเป็นทุกคนหรือเปล่า เขาก็เอาแต่เรื่องที่เง่ๆ

เกิดขึ้นสัก 4-5 รายมาแล้ว แต่ที่ใช้กันเป็นร้อยเป็นพันแล้วไม่เป็นอะไรทำไมเขาไม่พูดบ้าง ผมว่าเขา ก็ตื่นกันเป็นพักๆอีกหน่อยก็ซาไปเหมือนเรื่องอื่นๆ...” เม่นไม่สนใจเรื่องกฎหมายมหาวิทยาลัย เขาไม่เชื่อว่ามหาวิทยาลัยจะทำอะไรในเรื่องนี้ได้ เรื่องของกฎหมายนั้นเม่นก็บอกว่า ตราบใดที่เขาไม่ได้เป็นผู้ค้าและไม่ได้ก่อปัญหาสังคม ตราบนั้นกฎหมายก็ไม่ถึงตัวเม่น

ส่วนท้อปกับต๊ากก็ให้ข้อมูลเช่นเดียวกันว่า ทั้งสองไม่มีความรู้สึกซึ่งเกี่ยวกับยาเสพติดที่ใช้ รู้แต่เพียงว่ามีอันตรายต่อสุขภาพ และผิดกฎหมาย แต่ก็ไม่รู้มากไปกว่านี้ ท้อปบอกว่าไม่มีความรู้สึกกลัว หรือกังวลเกี่ยวกับพิษภัยของยาเสพติดที่ใช้ ส่วนต๊ากก็บอกว่ายาเสพติดประเภท ยาบ้าและยาอีไม่เหมือนยาเสพติดอื่นๆ เพราะคนที่ใช้ไม่ได้มีลักษณะเหมือนที่เคยรู้มาในหนังสือ ส่วนกฎหมายและกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย ทั้งท้อปและต๊ากบอกว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่อยู่ในความสนใจ เพราะคิดมหาวิทยาลัยเพียงแค่ออกระเบียบห้ามใช้ ชูจะลงโทษ แต่ก็ไม่เคยมีคดีความเกี่ยวกับยาเสพติดในมหาวิทยาลัย ส่วนกฎหมายก็จะสนใจคดีใหญ่ๆมากกว่าจะมาสนใจคดีในระดับนักศึกษา.

เมื่อวิเคราะห์โดยรวม จะเห็นว่า การใช้ยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเป็นความสัมพันธ์เชื่อมโยงของปัจจัยและเงื่อนไขหลายอย่าง การที่จะมองเรื่องนี้ให้กระจ่างจึงต้องเข้าใจถึงความสัมพันธ์ในด้านต่างๆไปพร้อมกัน เพราะปัจจัยและเงื่อนไขแต่ละด้านล้วนแล้วแต่ส่งผลถึงกัน และเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยได้.